ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாய நம:

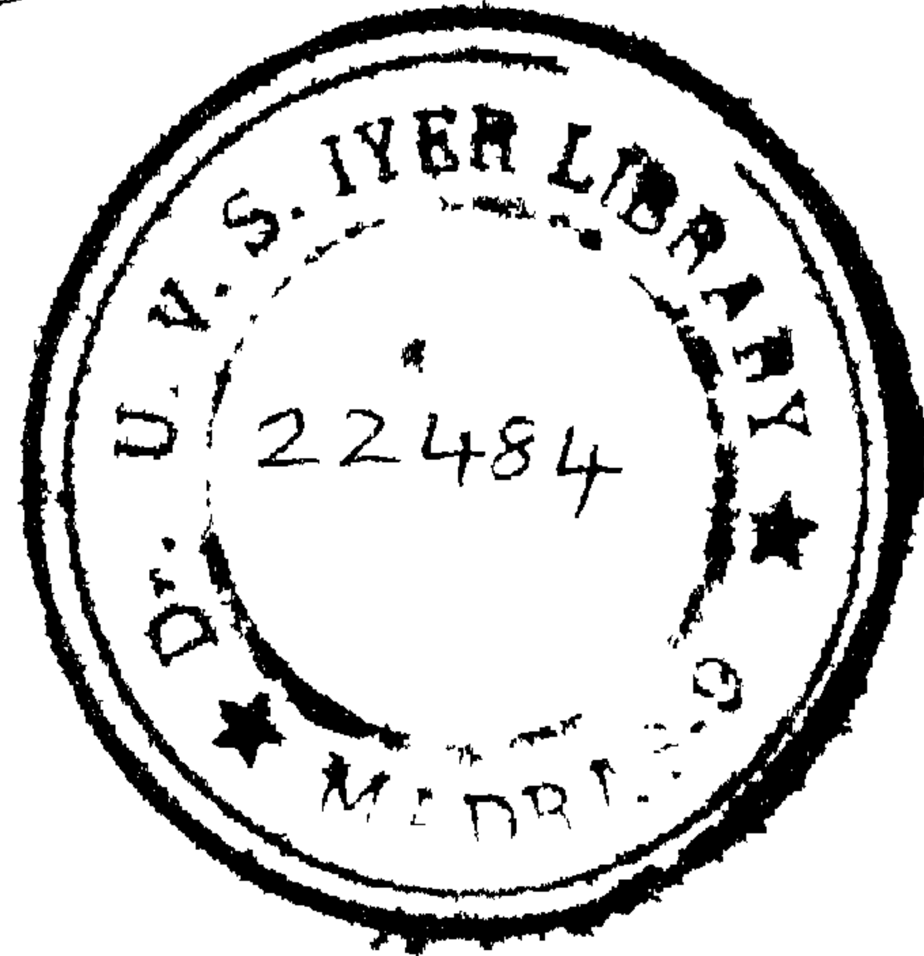
ஏகாதச த்வாதச ஸ்கந்தங்கள்

தமிழ் வசனம்

இவை

ஸ்ரீ - அ. வீ. நரஸிம்ஹாசாரியரால்

இயற்றப்பெற்று

சென்னை

ஆர். வேங்கடேச்வர் அண்டு கம்பேனியாரவர்களால்

ஆநந்த அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டு

வெளியிடப்பட்டன.

1921

த்வாதசஸ்கந்தத்தின்
பொருளடக்கம்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணாய நம:

ஸ்ரீபாகவதம்.

த்வாதச ஸ்கந்தம்.

{ மேல்வரப்போகிற ஸோமவம்ச பரம்பரையைக் கூறுதல். }

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—யதுவம்சத்திற்கு அலங்காரமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்வாஸஸ்தானமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டலோகம் போகையில், கீழ்ச் சொன்ன யதுவம்ச ராஜர்களுக்குள் யாருடைய வம்சம் பரம்பரையாக வந்ததோ, மாமுனியே! அதை எனக்குச் சொல்வீராக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! (பூருவின் வம்சத்தில் உபரிசரவஸுவும், அவன் பிள்ளை ப்ருஹத்ரதனும், அவன் பிள்ளை ஜராஸந்தனும், அவன் பிள்ளை ஸஹதேவனும், அவன் பிள்ளை மார்ஜாரியும், அவனுக்கு ஶ்ருதஶ்ரவன் முதலாகப் புரஞ்ஜயனீறாக இருபது பிள்ளைகளும் பிறக்கப் போகிறார்களென்று முன்னமே [ஒன்பதாவது ஸ்கந்தத்தில்] மொழிந்தேன். (அந்த ப்ருஹத்ரதனுடைய வம்சத்தில் புரஞ்சயனென்பவன் கடைசியில் பிறக்கப்போகிறான். அவனுடைய மந்த்ரியாகிய சுனகனென்பவன் தன் ப்ரபுவாகிய புரஞ்சயனைக் கொன்று அவனது புதல்வனான ப்ரத்யோதனென்பவனை அரச

னுக்கப்போகிறுன். அவன் பிள்ளை அலகனென்பவன். அவன் பிள்ளை விசாகயூபன். அவன் பிள்ளை ராஜகன். அவன் பிள்ளை நந்திவர்த்தனன். அவனுக்கு ப்ரத்யோதனரென்னும் பெயருடைய ஐந்து பிள்ளைகள் பிறக்கப் போகிறுர்கள். இம்மன்னவர்கள் நூற்றுமுப்பத்டெட்டு ஸம்வத்ஸரங்கள் பூமியைப் பாதுகாக்கப்போகிறுர்கள். அவர் பிள்ளை சிசுநாகன. அவன்பிள்ளை காகவாணன். அவன பிள்ளை க்ஷேமதாமன். அவன் பிள்ளை க்ஷேத்ரஜ்ஞன். அவன் பிள்ளை விதிஸாரன். அவன் பிள்ளை அஜாதசத்ரு. அவன்பிள்ளை தர்ப்பகன். அவன் பிள்ளை அஜயன். அவன்பிள்ளை நந்திவர்த்தனன். அவன் பிள்ளை மஹாநந்தி. கௌரவ மன்னவர்களில் சிறந்தவனே! சிசுநாகன் முதலிய இம்மன்னவர்கள் கலியுகத்தில் முன்னூற்றுப [illegible] ஸம்வத்ஸரங்கள் பூமியை ஆளப்போகிறுர்கள். மஹா [illegible] பிள்ளை மஹாபத்மபதி. அவன் சூத்ரஸ்த்ரீகர்ப்பத்தில் பிறந்தவன்; மஹாபலமுடையவன; மிகவும் ப்ரஸித்தி பெற்றவன். அவனுக்கு நந்தனென்று மற்றொரு பெயரும் உ[illegible] அவன் க்ஷத்ரிய குலத்தையெல்லாம் பாழாக்கப் போகிறுன். (க்ஷத்ரியகுலம் முழுவதும் அவனேடு அற்றுப் போய்விடப்போகிறது) இந்த நந்தன் சூத்ரஸ்த்ரீகர்ப்பத்தில் பிறந்தவனுகையால் இவன் முதலாகவுள்ள மன்னவர்கள் சூத்ரப்ராயர்களும் அதர்மிஷ்டர்களுமாயிருக்கப்போகிறுர்கள். அந்த மஹாபத்மபதியென்னும் நந்தன் யாவராலும் தாண்டப்படாத சாஸனமுடையவனுகி இரண்டாவது பரசுராமன்போல் ஏகச்சத்ராதிபத்யத்துடன் (தன்னெதிரில் குடைநிழலில் வருகிறவன் மற்றொருவனு மில்லாதபடி) பூமண்டலத்தை ஆளப்போகிறுன். அவனுக்கு ஸுமால்யன் முதலிய எட்டுப் பிள்ளைகள் பிறக்கப்போகிறுர்கள். இவர்கள் மன்ன

வர்களாய் நூறு ஸம்வத்ஸரங்கள் இப்பூமியை ஆளப் போகிறார்கள். அவர்கள் நந்தர்களென்று ப்ரஸித்தி பெறுவார்கள். நந்தனது பிள்ளைகளான ஸுமால்யன் முதலிய ஒன்பதின்மர்களும் ஒரு ப்ராஹ்மணனை நம்பியிருக்கையில், விஶ்வாஸகாதகனான அவ்வந்தணன் தன்னை நம்பியிருக்கிற அந்த நவநந்தர்களையும் அவர்களது தகப்பனையும் நாசஞ் செய்யப்போகிறான். அவர்கள் முடிகையில், கலியில் மௌர்யரென்னும் பெயருடைய சில மன்னவர்கள் பூமியை ஆளப்போகிறார்கள். அந்த ப்ராஹ்மணனே முதலில் நந்தர்களை முடித்து மௌர்யர்களில் முதன்மையான சந்த்ரகுப்தனென்பவனை ராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ் செய்யப்போகிறான். அவன் பிள்ளை வாரிஸாரன். அவன் பிள்ளை அசோகவர்த்தனன். அவன் பிள்ளை ஸுயசன். அவன் பிள்ளை ஸங்கதன். அவன் பிள்ளை சாலிசூகன். அவன் பிள்ளை ஸோமசர்மன். அவன் பிள்ளை சததன்வன். அவன் பிள்ளை ப்ருஹத்ரதன். கௌரவஶ்ரேஷ்டனே! இப்பதின்மரும் மௌர்யரென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவர்கள். இவர்கள் கலியில் நூற்றுமுப்பத்தேழு ஸம்வத்ஸரங்கள் பூமியை ஆளப்போகிறார்கள். மௌர்யர்களில் கடைசியான ப்ருஹத்ரதனுடைய ஸேனாபதியாகிய புஷ்யமித்ரனென்பவன் தன்ப்ரபுவாகிய ப்ருஹத்ரதனைக் கொன்று ராஜ்யம் ஆளப்போகிறான். அவன் பிள்ளை அக்னிமித்ரன். அவன் பிள்ளை ஸுஜ்யேஷ்டன். அவன் பிள்ளை ஸுமித்ரன். அவன் பிள்ளை பத்ரகன். அவன் பிள்ளை புலிந்தன். அவன் பிள்ளை கோஷன். அவன் பிள்ளை வஜ்ரமித்ரன். அவன் பிள்ளை பாகவதன். அவன் பிள்ளை தேவபூதி. குருகுலாலங்காரனே! இப்பதின்மரும் சுங்கரென்னும் பெயருடையவர்கள். இவர்கள் இருநூற்றுப்பன்னிரண்டு வர்ஷங்

கள் பூமியை ஆளப்போகிறார்கள். மன்னவனே! அனந்தரம் இந்த பூமி குணஹீனர்களான காண்வரென்னும் மன்னவர்களை அடையப்போகின்றது. அதெப்படியென்றால், சொல்லுகிறேன். சுங்கர்களில் கடைசியான தேவபூதி ஸ்த்ரீலோலனாயிருக்கையில் அவனுடையமந்த்ரியும் காண்வனுமாகியவஸுதேவனென்பவன் அவனைக்கொன்று மிகுந்தமதியுடைய அவ்வஸுதேவன் தானே ராஜ்யஞ் செய்யப்போகிறான். அவன் பிள்ளை பூமித்ரன். அவன் பிள்ளை நாராயணன். அவன் பிள்ளை ஸுசர்மன். இந்த வஸுதேவாதிகள் காண்வரென்றும் காண்வாயனரென்றும் ப்ரஸித்தி பெற்றவர்கள். இவர்கள் கலியுகத்தில் மூந்நூற்று நாற்பத்தைந்து ஸம்வத்ஸரங்கள் பூமியை ஆளப்போகிறார்கள். காண்வர்களில் கடைசியான ஸுசர்மனை அவன் ப்ருத்யனாகிய பலீகனென்னும் சூத்ரன் கொன்று சிலகாலம் பூமியை ஆளப்போகிறான். அவன் அந்த்ரஜாதியில் பிறந்தவன்; துர்ப்புத்திகளில் முதன்மையானவன். பிறகு அவன் ப்ராதாவான க்ருஷ்ணனென்பவன் பூமியை ஆளப்போகிறான். அவன் பிள்ளை ஸ்ரீசாந்தகர்ணன். அவன் பிள்ளை பௌர்ணமாஸன். அவன் பிள்ளை லம்போதரன். மன்னவனே! அவன் பிள்ளை சிவிலகன். அவன் பிள்ளை மேகஸ்வாதி. அவன் பிள்ளை அடமானன். அவன் பிள்ளை அனிஷ்டகர்மன். அவன் பிள்ளை ஹாலேயன். அவன் பிள்ளை தலகன். அவன் பிள்ளை புரீஷபானு. அவன் பிள்ளை ஸுநந்தனன். அவன் பிள்ளை சகோரன். சத்ருக்களை அடக்குந்திறமையுடையவனே! அவன் பிள்ளை சிவஸ்வாதி. அவனுக்குக் கோமதியும், அவனுக்குப் புரீமானும், அவனுக்கு மேதசிரனும், அவனுக்கு சிவஸ்கந்தனும், அவனுக்கு யஜ்ஞஸ்ரீயும், அவனுக்கு விஜயனும், அவனுக்குச் சந்த்

ரவிஜ்ஞனும், அவனுக்கு ஸலோமதியும் பிறக்கப்போகிறார்கள். குருகுலாலங்காரனே! வலீகரென்று ப்ரஸித்தர்களான இவ்விருபத்தைந்து மன்னவர்களும் நானூற்றெண்பத்தாறு ஸம்வத்ஸரங்கள் பூமியை ஆளப்போகிறார்கள். ஆபீரஜாதியிற் பிறந்த ஆவப்ருத்யரென்கிற ஏழுமன்னவர்களும், குர்த்தபிகளென்கிற பத்து மன்னவர்களும், கங்கர்களென்கிற பதினாறு மன்னவர்களும் பூமியை ஆளப்போகிறார்கள். இவர்கள் காமத்தில் கண்ணைவைத்திருப்பார்கள். பிறகு யவனர்களில் எட்டு மன்னவர்களும், துலுக்கர்களில் பதினான்கு மன்னவர்களும், முருண்டரென்று ப்ரஸித்தி பெற்ற பதின்மூன்று மன்னவர்களும், மௌனர்களென்கிற பதினொரு மன்னவர்களும் பூமியை ஆளப்போகிறார்கள். மௌனர் தவிர மற்ற இம்மன்னவர்கள் ஆயிரத்துத்தொண்ணூற்றொன்பது ஸம்வத்ஸரங்கள் பூமியை ஆளப்போகிறார்கள். மௌனர்கள் பதினொருவரும் முன்னூறு ஸம்வத்ஸரங்கள் பூமியை ஆளப்போகிறார்கள். அவர்கள் மரணம் அடைகையில், பிறகு கிலிங்கிலேயென்னும் பட்டணத்தில் பூதநந்தன், யவம்ஹரன், சிசுநந்தன், அவன் ப்ராதாவான யசோநந்தி [1]ப்ரவீரகன்என்னும் இம்மன்னவர்கள் நூற்றாறு ஸம்வத்ஸரங்கள் பூமியை ஆளப்போகிறார்கள். அந்த பூதநந்தன் முதலியவர்க்கு பாஹ்லிகரென்னும் பெயருடைய பதின்மூன்று பிள்ளைகள் பிறக்கப் போகிறார்கள். பிறகு புஷ்யமித்ரனென்பவன் ராஜனாகப்போகிறான். இவன் பிள்ளை துர்மித்ரன். அந்தரதேசாதிபதிகள் எழுவரும், கோஸலதேசாதிபதிகள் எழுவரும், வைதூர தேசாதிபதிகள் சிலரும், நிஷததேசாதிபதிகள் சிலரும், அந்த பாஹ்லிகரிடத்தினின்றுமே பிறக்கப் போகிறார்கள். இவர்கள் எல்லாரும் ஒரேகாலத்தில்

1. ப்ரதீரகன் என்று பாடாந்தரம்.

அந்த்ராதி தேசங்களை ஆளப்போகிறார்கள். பிறகு மாகத தேசங்களுக்கு விஸ்வஸ்பூர்ஜியென்பவன் ராஜனாகப் போகிறான். அவன் முன்சொன்ன புரஞ்சயனைக் காட்டிலும் மிகவும் ப்ரஸித்தனாகி ப்ராஹ்மணாதி வர்ணங்களைப் புலிந்தர் யதுக்கள் மத்ரகர் என்னும் பெயர் பெறும்படி செய்து ம்லேச்சப்ராயர்களாக்கப் போகிறான். துர்ப்புத்தியுடைய அம்மன்னவன் ப்ரஜைகளை ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைஸ்யர்களென்கிற மூன்று வர்ணங்களுமின்றிப் பெரும்பாலும் சூத்ரர்களாகவே ஆக்கி ஆளப்போகிறான். மற்றும், மஹாவீர்யமுடைய அம்மன்னவன் க்ஷத்ரியவர்ணத்தை வேரோடறுத்துப் பத்மவதியென்னும் பட்டணத்தில் வாஸஞ்செய்து கொண்டு கங்காத்வாரம் முதல் ப்ரயாகம் வரையிலுள்ள பூமியை ஆளப்போகிறான். ஸௌராஷ்ட்ரம் அவந்தி அபீரம் அர்ப்புதம் மாலவம் என்னும் இத்தேசங்களிலுள்ள ப்ராஹ்மணர்கள் உபநயனாதி ஸம்ஸ்காரங்களின்றிச் சூத்ரப்ராயர்களாயிருக்கப்போகிறார்கள். மன்னவனே! பெரும்பாலும் சூத்ரர்களே அரசர்களாயிருப்பார்கள். ஸிந்துநதிக் கரையிலுள்ள தேசங்களையும் சந்த்ரபாகாநதிக் கரையிலுள்ள தேசங்களையும் குந்திதேசங்களையும் காஸ்மீர மண்டலத்தையும் சூத்ரர்களும் ம்லேச்சர்களுமே ஆளப் போகிறார்கள். அங்குள்ள ப்ராஹ்மணர்கள் உபநயனாதி ஸம்ஸ்காரங்களின்றி ப்ரஹ்மதேஜஸ்ஸென்பது சிறிதும் இல்லாமல் கேவலம் சூத்ரர்களாயிருக்கப் போகிறார்கள். ராஜனே! ம்லேச்ச ப்ராயர்களான இம்மன்னவர்கள் அனைவரும் ஒரே காலத்தில் பூமியை ஆளப் போகிறார்கள். இவர்கள் அதர்மத்திலும் பொய் பேசுவதிலும் நிலைநின்றிருப்பார்கள்; கொடுப்பது கொஞ்சமாயினும் பெருங்கோபஞ் செய்வார்கள்; ஸ்த்ரீகளையும்

இளைஞர்களையும் ப்ராஹ்மணாதி மூன்று வர்ணத்தவர்களையும் வதிக்குந்தன்மையராயிருப்பார்கள்; பிறருடைய தாரங்களையும் தனங்களையும் மிக்க ஆவலுடன் பறிப்பார்கள்; க்ஷணம் ஸந்தோஷமும் க்ஷணம் கோபமுமாயிருப்பார்கள்; அல்ப பலர்களும் அல்பாயுஸ்ஸுக்களுமாயிருப்பார்கள். மற்றும், இவர்கள் கர்ப்பாதானாதி ஸம்ஸ்காரங்களின்றி நன்னடைத்தையு மின்றி ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் நிரம்பப்பெற்று ம்லேச்சர்களாயிருக்கச் செய்தேயும் சிறந்த ராஜர்களைப்போல் வேஷம் பூண்டு ப்ரஜைகளைப் பீடித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அந்த ம்லேச்சர்களின் ஆள்கைக்குட்பட்ட அத்தேசங்களிலுள்ளவர் அவர்களுடைய ஸ்வபாவமும் ஆசாரமும் பேச்சுமுடையவர்களாகி ஒருவரை யொருவர் பீடித்து ராஜர்களாலும் பீடிக்கப்பட்டு நாசம் அடையப்போகிறார்கள். முதல் அத்யாயம் முற்றிற்று.

(ஸ்ரீ சுகர் பரீக்ஷித்து மன்னவனுக்குக் கலியுக ப்ராதுர்ப்பாவத்தின் அடையாளங்களைக் கூறுதல்.)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ராஜனே! பிறகு பலிஷ்டமான காலத்தினால் தர்மம் ஸத்யம் சௌசம் பொறுமை தயை ஆயுள் பலம் நினைவு இவை நாளுக்குநாள் க்ஷீணிக்கப்போகின்றன. கலியில் பணமே மனுஷ்யர்களுக்கு ஆபிஜாத்யம் (நற்குலத்தில் பிறப்பு) ஆசாரம் குணம் இவற்றிற்குக் காரணமாம். தர்மவ்யவஸ்தைக்கும் ந்யாயவ்யவஸ்தைக்கும் தனபலமே காரணமாம். தம்பதிகளாயிருக்கைக்குக் காரணம் அவரவர்களின் அபிருசியே யன்றி ஆபிஜாத்யாதிகள் காரணமாக மாட்டா. க்ரயவிக்ரய வ்யவஹாரத்தில் வஞ்சனையே முக்

யமாயிருக்குமன்றி நிஷ்கபடமென்பது சிறிதும் புலப்படாது. ஆண்மை பெண்மைகளின் மேன்மைக்குக் கலயின் திறமையே காரணமாயிருக்குமன்றி ஆண்மை பெண்மைகளுக்கு முக்யமான மற்ற குணங்கள் காரணமாக மாட்டா. ப்ராஹ்மண்யத்திற்கு நூல்மாத்ரமே (யஜ்ஞோபவீதமே) அடையாளமாயிருக்குமன்றி உபநயனாதி ஸம்ஸ்காரங்களும் மற்ற வித்யாதிகளும் புலப்படவே மாட்டா. ப்ரஹ்மசர்யாதி ஆஶ்ரமங்களுக்கு தண்டம் அஜினம் முதலியவைகளே அடையாளமாயிருக்குமன்றி ஆசாரவிசேஷம் புலப்படாது. ஒரு ஆஶ்ரமத்தினின்று ஆஶ்ரமாந்தர ப்ராப்திக்கும், ஒரு வர்ணத்தினின்று வர்ணாந்தர ப்ராப்திக்கும் நீச உத்தமபாவ ப்ராப்திக்கும் வேஷமே அடையாளமாயிருக்குமன்றி ஆசாரவிசேஷம் அடையாளமாகாது. தாரித்ரியத்தினால் நியாயம் தோற்றுப்போம். பலபடப் பேசுகையே பாண்டித்யத்திற்கு அடையாளமாம். பணமில்லாமையே அஸாதுவென்பதற்குக் காரணமாம். ஸாதுவாயிருக்கைக்கு தம்பமே (தேஹாலங்காரமே) காரணமாம். விவாஹத்திற்கு ஸ்த்ரீபுருஷர்கள் ஒருவரையொருவர் அங்கீகரிக்கை விதியாமன்றிச் சாஸ்த்ரவிதி சிறிதும் புலப்படாது. கேவலம் உடம்பழுக்குப் போகக் குளிக்கையே ஸ்நானமாமன்றிப் புண்யதீர்த்த ஸ்நானமாவது மந்த்ரானுஸந்தானமாவது தேவதாத்யானமாவது புலப்படாது. தூரத்திலிருக்கும் ஜலந்தேங்குமிடமே புண்ய தீர்த்தமாமன்றி கங்காதிகள் புண்ய தீர்த்தமாக மாட்டா. மயிர்களைச் சுரைக்காமல் தரித்துக்கொண்டிருக்கை லாவண்யத்திற்கிடமென்று நினைத்துச் சாஸ்த்ரங்களில் விதித்தபடி மயிர்களைச் சுரைக்க மாட்டார்கள். வயிறு வளர்க்கையே எல்லாப் புருஷார்த்தங்களு

மாம். எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொண்டு தைர்யமாயிருப்பவன் ஸத்யவாதியென்று பெயர் பெறுவானன்றிப் பொய் பேசாதவன் ஸத்யவாதியென்று பெயர் பெற மாட்டான். குடும்பத்தைப் போஷிக்கையே ஸாமர்த்யமாமன்றி தர்மாதிபுருஷார்த்தங்களைப் பெறுகை ஸாமர்த்யமாக மாட்டாது. தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கை புகழுக்காகவே யன்றிப் பரலோகத்திற்காக வன்று. பூமண்டலம் முழுவதிலும் இங்ஙனம் ப்ரஜைகள் வழியைத் தவிர்ந்து கெட்டுப்போகையில் ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைஸ்ய சூத்ரர்களுக்குள் எவன் ஸமர்த்தனோ, அவனே மன்னவனாவான். ப்ரஜைகள் அர்த்தகாமங்களில் கண் வைத்த லுப்தர்களும் மனஇரக்கமற்றவர்களும் திருடர் புலி இவற்றின் செயலுடையவர்களுமான மன்னவர்களால் பெண்டிர்களும் பணங்களும் பறியுண்டு பர்வத வனங்களுக்குப் போய்ச் சேருவார்கள். அங்குக் கீரை கிழங்கு மாம்ஸம் தேன் பழம் பூ விதை இவைகளைப் புசித்துக்கொண்டு மழை யில்லாமையால் அவையும் கிடைக்காமல் துர்ப்பிக்ஷத்தினாலும் கப்பங்கொடுக்க முடியாமையாலும் வருந்துவார்கள். மற்றும், குளிர் காற்று வெய்யில் மழை பனி இவைகளாலும் பசி தாஹங்களாலும் வியாதிகளாலும் ஆத்யாத்மிகாதி ஸந்தாபங்களாலும் சிந்தையினாலும் பீடிக்கப்பட்டு ஒருவரையொருவர் பீடித்து நசித்துப் போவார்கள். கலியுகத்தில் இங்ஙனம் பீடிக்கப்படுகின்ற அம்மனிதர்களுக்கு இருபது முப்பது வருஷங்களே உத்தமமான ஆயுஸ்ஸாயிருக்கப் போகின்றது. ப்ராணிகளுடைய தேஹங்கள் கலிதோஷத்தினால் நாளுக்குநாள் க்ஷீணிக்கப் போகின்றன. வர்ணாஸ்ரமாசாரங்களுக்குரிய மனிதர்கள் வேத மார்க்கத்தையும் அவற்றில் சொன்ன தர்மத்தையும்

அனுஷ்டிக்காமையால் அவை அழியப்போகின்றன. தர்மமெல்லாம் பாஷண்டப்ராயமாய் விடப்போகின்றது. (அதாவது—கேவலம் ஐம்பத்திற்கு வைதிகவேஷம் பூண்டிருக்கையும், சாஸ்த்ரமர்யாதைகளைக் கடந்து ஆபாஸ தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கையுமே). ராஜர்கள் பெரும்பாலும் திருடர்களாகவேயிருப்பார்கள். ப்ரஜைகளும் ராஜர்களைத் தொடர்ந்து திருடுதல், பொய் பேசுதல், வீணுக்குப் பிறரை ஹிம்ஸித்தல் முதலிய பல பாவச் செயல்களை நடத்துவார்கள். ப்ராஹ்மணாதிவர்ணங்களும் சூத்ரப்ராயமாகவே யிருக்கும். பசுக்கள் உருவத்திலும் பால்கொடுப்பதிலும் ஆடுகளைப்போன்றிருக்கும். மற்ற ஆஶ்ரமங்களும் க்ருஹஸ்தாஶ்ரமதர்மமான மைதுன தர்மத்தையே முக்யமாகக் கொண்டிருக்கும். யோனிஸம்பந்தமுடையவர்களே பந்துக்களாவார்களன்றி மற்றவர் பந்துக்களாகமாட்டார்கள். (அதாவது ஜனங்கள் பார்யையைச் சேர்ந்தவர்களையே பந்துக்களாக எடுத்துக் கொள்வார்களன்றி மற்றவர்களைப் பந்துக்களாகவே நினைக்கமாட்டார்கள்). தான்யங்களெல்லாம் அதிஸூக்ஷ்மங்களாயிருக்கும். வ்ருக்ஷங்கள் உருவத்திலும் நிழலிலும் பலத்திலும் சமீவ்ருக்ஷங்களை ஒத்திருக்கும். மேகங்கள் மின்னல் நிறைந்திருக்கும். வீடுகள் சூன்யமாயிருக்கும். (ஜனங்கள் பார்யையைச் சேர்ந்தவர்களைத் தவிர மற்றவர்களை அண்டவொட்டார்களாகையால் மற்ற பந்துக்கள் கிட்ட மாட்டார்கள். தான தர்மங்கள் செய்யார்களாகையால் அதிதிகளும் ஆகந்துகர்களும் தலைக்காட்ட வழியில்லை. இங்ஙனம் வருவார் செல்வார் எவரும் இல்லாமையால் வீடுகள் ஜனஸஞ்சாரமின்றிச் சூன்யமாயிருக்கும். அதர்மம் பலிஷ்டமாயிருக்கையால் ஸந்ததியும் விளங்காது. ஒருவர் இரு

வர் இருப்பினும் வீடுகள் களகளவென்றிராமல் சூன்ய மாயிருக்குமென்பதற்குத் தடையில்லை). இங்ஙனம் ஜன ங்கள் விஷயத்தில் பொறுக்க முடியாத செயலுடைய கலியுகம் பெரும்பாலும் கடந்து செல்கையில், ஷாட் குண்ய பூர்ணனான பரமபுருஷன் தர்மத்தைப் பாது காக்கும்பொருட்டுச் சுத்தஸத்வமயமான திருமேனியு டன் அவதரிக்கப் போகிறான். பரமபுருஷன் மேன்மை யுள்ள ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் தாழ்மையான மற்றவர்க ளுக்கும் ஹிதோபதேசஞ் செய்பவன்; சேதனசேதன ரூபமான ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய்த் தரித்து நியமித்துக்கொண்டிருப்பவன்; ஆனதுபற்றி யே விஷ்ணுவென்னும் பெயர்பெற்றவன், அத்தகைய னான அப்பரமபுருஷனுடைய பிறவி ஸாதுக்களின் தர் மத்தைக் காப்பதற்கும், மோக்ஷத்திற்குத் தடையான அவர்களுடைய பாபகர்மங்களைப் போக்குவதற்கும், துஷ்டர்களை அழிப்பதற்குமே. அப்பகவான், சம்பல க்ராமத்தில் தலைவராகிய விஷ்ணு யசஸ்ஸென்னும் ப்ரா ஹ்மணருடைய க்ருஹத்தில் கல்கியென்னும் பெயருடன் அவதரிக்கப் போகிறான். ஜகந்நாதனாகிய அந்தக் கல் கிபகவான் மிகவும் வேகமுள்ள தேவதத்தமென்னும் குதிரையின்மேல் ஏறிக் கத்தியினால் துஷ்டர்களை அழிக் க முயன்று அணிமாதி அஷ்டைச்வர்யங்களும் வீர்ய தைர்யாதி குணங்களும் நிகழப்பெற்று நிகரற்ற ஒளி யுடையவனாகி மஹாவேகமுடைய அக்குதிரையினால் பூமி யெங்கும் திரிந்து ராஜவேஷத்தினால் மறைந்திருக்கிற திருடர்களைக் கோடிகோடியாகக் கொல்லப்போகிறான். இங்ஙனம் கல்கிபகவானால் திருடர்களெல்லாரும் வதிக் கப்பட்டு முடிகையில், அக்காலத்திலுள்ள நகரத்து ஜனங்களும் நாட்டு ஜனங்களும் வாஸுதேவனுடைய

(ஸமஸ்தவஸ்துக்களிலும் நிறைந்து அவற்றின் தன்மைகள் சிறிதும் தன்மேல் தீண்டப்பெருமல் திகழுந்தன்மையனுன பரம புருஷனுடைய) அவதாரமான கல்கிபகவானுடைய அங்கராகத்தின் சிறந்த புண்யகந்தத்தை உட்கொண்ட நற்காற்று மேல்வீசப் பெறுகையில், அவர்களுடைய மனங்கள் பரிசுத்தங்களாகப் போகின்றன. அங்ஙனம் மனம் தெளியப்பெற்ற அந்த ப்ரஜைகளின் புத்ரபௌத்ராதி ரூபமான ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் மிகவும் தர்மிஷ்டமாகி நீண்டு வளரப்போகின்றது. சுத்த ஸத்வமயமான திருமேனியையுடைய கல்கிரூபனுன வாஸுதேவன் குடிகொண்டிருக்கப் பெற்ற அந்த ப்ரஜைகளின் மனம் ஸத்வகுணம் தலையெடுக்கப் பெற்றிருக்கும். பாபங்களைப் போக்குந் தன்மையனும் தர்மரக்ஷகனுமாகிய கல்கிபகவான் எப்பொழுது அவதரிக்கப் போகிருனே, அப்பொழுது மீளவும் க்ருதயுகம் ஆரம்பிக்கப் போகின்றது. அப்பொழுது பிறக்கும் ப்ரஜைகளெல்லாம் ஸத்வகுணம் தலையெடுக்கப்பெற்றிருக்கும். ப்ருஹஸ்பதி புஷ்ய நக்ஷத்ரத்தில் இருக்கும்பொழுது சந்த்ரஸூர்யர்கள் இருவரும் எப்பொழுது ஒருராசியில் ப்ரவேசிக்கிருர்களோ, அப்பொழுது க்ருதயுகம் துடங்கும். சந்த்ரவம்சத்திலும் ஸூர்யவம்சத்திலும் எந்தெந்த ராஜர்கள் உண்டானுர்களோ, எவரெவர் இப்பொழுது இருக்கின்றுர்களோ, எவரெவர் உண்டாகப் போகிருர்களோ, அவர்களெல்லோரையும் உனக்குத் தொகுத்துச் சொன்னேன். மன்னவனே! நீ பிறந்தது முதல் நந்தாபிஷேகம் வரையில் இடையிலுள்ள காலம் ஆயிரத்து நூற்றுப் பதினைந்து வருஷங்களாம். (இந்த ஸங்க்யை ஒரு உத்தேசத்தைப்பற்றியது. உண்மையை ஆராய்கையில் பரீக்ஷித்துக்கும் நந்தனுக்கும் இடை

யிலுள்ள காலம் ஆயிரத்து நானூற்றுத்தொண்ணூற்றெட்டு வருஷங்களாகிறது. ஏனென்றால், பரீக்ஷித்துக்கு ஸமகாலத்திலுள்ள மாகதனான மார்ஜாரிமன்னவன் முதல் ரிபுஞ்சய மன்னவன் வரையில் இருபது மன்னவர்கள் ஆயிரம் வர்ஷங்கள் பூமியை ஆளப்போகிறார்களென்று ஒன்பதாவது ஸ்கந்தத்தில் கூறப்பட்டது. பிறகு ப்ரத்யோதன மன்னவர்கள் நூற்றுமுப்பத்தெட்டு வர்ஷங்களும், சிசுநாகர்கள் முன்னூற்றறுபது வர்ஷங்களும் பூமியை ஆளப்போகிறார்களென்று இந்த த்வாதசஸ்கந்தத்தின் ஆரம்பத்தில் கூறப்பட்டது. ஆகையால் ஆயிரத்து நானூற்றுத் தொண்ணூற்றெட்டு வருஷங்களென்பதே உண்மையாம்.) ஆனால் கலியுகம் எப்பொழுது ஆரம்பித்தது? என்கிறாயோ? சொல்லுகிறேன்; கேள். ஆகாயத்தில் கிழக்கு முகமாக விடப்பட்ட வண்டிபோல் சேர்ந்திருக்கின்ற ஏழு நக்ஷத்ரங்கள் ஸப்தரிஷிமண்டலமென்று கூறப்படுகின்றது. வண்டிபோன்ற அந்த ஸப்தரிஷிமண்டலத்தில் கொஞ்சம் உயர்ந்த ஏர்க்கால் நுனியின் ஸ்தானத்தில் இருப்பவர் மரீசி. அதற்குமேல் கொஞ்சம் வளைந்த நுகத்தடி நாட்டும் ஸ்தானத்தில் இருப்பவர் பார்யையாகிய அருந்ததியோடு கூடின வஸிஷ்டர். அதற்குமேல் கொஞ்சம் உயர்ந்த ஏர்க்காலின் அடிஸ்தானத்தில் இருப்பவர் அங்கிரஸ்ஸு. அதற்குமேல் நான்கு மூலையில் நான்கு நக்ஷத்ரங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் ஈசான்ய மூலையில் இருப்பவர் அத்ரி. அவர்க்கு நேராகத் தென் மூலையில் இருப்பவர் புலஸ்த்யர். அவர்க்கு நேராக மேற்கு மூலையில் இருப்பவர் புலஹர். அவர்க்கு நேராக வடக்கு மூலையில் இருப்பவர் க்ரது). இங்ஙனம் ஆகாயத்தில் இருக்கின்ற ஸப்தரிஷிகள் உதிக்கும்பொழுது புலஹ

ரென்றும் க்ரது வென்றும் ப்ரஸித்தங்களான இரண்டு நக்ஷத்ரங்கள் முதலில் உதிக்கின்றன. அவ்விரண்டு நக்ஷத்ரங்களின் இடையில் அச்வினி முதலிய நக்ஷத்ரங்களில் ஏதேனுமொன்று அவற்றோடு கூடவே ராத்ரியில் உதித்துப்புலப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும். ஸப்தரிஷிநக்ஷத்ரங்கள் அந்த அச்வின்யாதி நக்ஷத்ரங்களில் ஒவ்வொன்றோடு மனுஷ்யக்கணக்கில் நூறு வருஷங்கள் கூடவே இருப்பது வழக்கம். உன்னுடைய காலமாகிய இப்பொழுது அந்த ஸப்தரிஷி நக்ஷத்ரங்கள் மகாநக்ஷத்ரத்தோடு சேர்ந்திருக்கின்றன. (ஸப்தரிஷி நக்ஷத்ரங்களில் முதலில் உதிக்கின்ற புலஹாக்ரதுநக்ஷத்ரங்களோடு மகாநக்ஷத்ரம் எப்பொழுது கலந்து உதிக்க ஆரம்பித்ததோ, அதுவே கலியுகத்தின் ஆரம்பகாலமென்று உணர்வாயாக). ஷாட்குண்ய பூர்ணனும் ஸர்வாந்தராத்மாவுமாகிய பரமபுருஷனுடைய சுத்தஸத்வமயமாய் விளங்குகின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனென்னும்திருமேனி இப்பூலோகத்தைவிட்டு எப்பொழுது வைகுண்டலோகத்தை அடைந்ததோ, அப்பொழுது கலிபுருஷன் இவ்வுலகத்தில் ப்ரவேசித்தான். அதனால் இவ்வுலகத்திலுள்ள ஜனமெல்லாம் பாபத்தில் மிகவும் விருப்ப முற்றிருக்கின்றது. ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு வல்லபனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் தன்னுடைய பாதாரவிந்தங்களால் பூமியை எதுவரையில் ஸ்பர்சித்துக் கொண்டிருந்தானோ, அதுவரையில் கலிபுருஷன் பூலோகத்தைப் பரிபவிக்க வல்லனாகவில்லை. (யுகஸந்தியிலன்றோ ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அவதாரம். கலியுகம் துடங்கின் பின்பும் அந்தப் பகவான் வைகுண்டலோகத்திற்கு எழுந்தருளுந்தனையும் கலிபுருஷன் தன் சக்தியை வெளியிட வல்லமையற்றிருந்தான்). எப்பொழுது ஆகாசத்தில் ஸப்தரிஷி நக்ஷத்ரங்கள் மகா

நக்ஷத்ரத்தோடு கூட ஸஞ்சரிக்கத் தொடங்கினவோ, தேவமானத்தினால் ஸந்த்யா ஸந்த்யாம்சங்களுடன் ஆயிரத்திருநூறு வருஷக் கணக்குடைய கலியுகம் அப்பொழுது ஆரம்பித்தது. எப்பொழுது ஸப்தரிஷி நக்ஷத்ரங்கள் மகா நக்ஷத்ரத்தை விட்டுப் பூராட நக்ஷத்ரத்துடன் கலந்து ஸஞ்சரிக்கப் போகின்றனவோ, அப்பொழுது நந்தராஜ்யம் தொடங்கப் போகின்றது. அது முதல் கலியுகம் வ்ருத்தி அடையப்போகின்றது. (கலிதர்மங்கள் வளரப் போகின்றன). என்றையதினம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்வைகுண்டலோகத்திற்கு எழுந்தருளினானோ, அன்றையதினம் அப்பொழுதே கலியுகம் தன் சக்தியை வெளியிடத்தொடங்கிற்றென்று பூர்வவ்ருத்தாந்தங்களை அறிந்த பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். நான்காவதான கலியுகத்தில் தேவமானத்தினால் ஆயிரம் வர்ஷங்கள் செல்ல அதன் முடிவில் மீளவும் க்ருதயுகம் தொடங்கப் போகின்றது. அதற்கு என்ன அடையாளமென்றால், அப்பொழுது மனுஷ்யர்களின் மனம் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தறிவதில் திறமையுள்ளதாயிருக்கும். இந்த வைவஸ்வதமனுவின் வம்சம் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் ஒவ்வொரு விதமான நிலைமையுடன் இருப்பதை இவ்வாறு விவரித்துச் சொன்னேனல்லவா? இங்ஙனமே வைஸ்யர் சூத்ரர் ப்ராஹ்மணர் ஆகிய இம்மூன்று வர்ணத்தவர்களின் வம்சங்களும் அந்தந்த யுகங்களில் அந்தந்த நிலைமையுடன் இருப்பதை ஊஹித்தறிய வேண்டும். இத்தகைய நாமரூபங்களை யுடையவர்களும் மஹானுபாவர்களுமான பூர்வ புருஷர்கள் அனைவரும் இப்பொழுது கதை மாத்ரத்தினால் மிகுந்திருக்கிறார்களன்றி அவர்கள் உருவத்துடன் இருப்பதில்லை. ஆயி அவர்களுடைய கீர்த்தி மாத்ரம் பூமண்டலத்தில் நிலை

நின்றிருக்கின்றது. ஆகையால் எவ்வளவு மேன்மை யோடிருப்பினும் இவ்வுலக வாழ்வு நிலையன்று. இதை நிலையென்று ப்ரமிக்கலாகாது. இதில் ஸுகபுத்தி கொண்டு இதில் மனந்தாழ்தலும் ஆகாது. ஆனால் இருக்குந்தனையும் நல்ல புகழை விளைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படியாயின், அவர்கள் போனபினபும் அவர்களுடைய புகழ் மாறாது விளங்கிக் கொண்டிருக் கும். இம்மன்னவர்களில் பலரும் பகவத் பக்தர்களாகை யால் அவர்களுடைய சரித்ரங்களைச் சொல்லுவதும் கேட்பதும் புண்யமாம். ஆகையால் இச்சரித்ரங்களில் வீணாக ஏன் பொழுது போக்கவேண்டுமென்று நினைக்க லாகாது. சந்தனுவின் ப்ராதாவாகிய தேவாபியென்கிற சந்த்ர வம்சத்தரசனும், இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்த மருவெனகிற ஸூர்யவம்சத்தரசனும் ஆகிய இவ்விரு வரும் மிகுந்த யோகபலத்துடன் கூடி இப்பொழுது கலாபமென்னும் க்ராமத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருக் கிறார்கள். கலியுகம் முடிந்தபின்பு க்ருதயுகத்தின் ஆரம் பத்தில் அம்மன்னவர்கள் இருவரும் வாஸுதேவனால் வர்ணாஸ்ரம தர்மங்களெல்லாம் உபதேசிக்கப்பெற்று இவ்வுலகத்தில் வந்து வர்ணாஸ்ரமதர்மத்தை முன்போல் நடத்தப்போகிறார்கள். க்ருதயுகம் த்ரேதாயுகம் த்வா பரயுகம் கலியுகம் ஆகிய நான்கு யுகங்களும் இப்புவியில் ப்ராணிகளிடத்தில் இவ்வண்ணமாகவே இருக்குமன்றி இந்நிலைமைக்கு மாறுபாடில்லை. (இப்பொழுது க்ருதத் ரேதாதி சதுர்யுகத்தின் தர்மநிலைமை எங்ஙனம் இருக்கு மென்று நீ கேட்டுணர்ந்தனையோ, மேல்வரப்போகும் ஒவ் வொரு சதுர்யுகத்தின் தர்மநிலைமையும் இங்ஙனமே இருக்குமென்றுணர்வாயாக). (த்ரேதா த்வாபரயுகங்க ளின் நிலைமையை இங்கு நிரூபிக்கவில்லையாகையால்

இங்ஙனமே க்ருதத்ரேதாதி சதுர்யுகத்தின் நிலைமையும் இருக்குமென்பது சரியன்று. ஆயினும், ஆத்யந்தயுகங்களின் நிலைமை நிரூபித்தமையால் இடையிலுள்ள மற்ற இரண்டு யுகங்களின் நிலைமையும் நிரூபிக்கப்பட்டாற்போலவே யென்னும் அபிப்ராயத்தினால் இங்ஙனம் கூறப்பட்டது). ராஜனே! இப்பொழுது நான நிரூபித்துச் சொன்ன மன்னவர்களும் மற்றவர்களும் இநதப் பூமியிடத்தில் மமதாபுத்தியை (என்னுடைய தென்னும் அபிமானத்தைப்) பண்ணிக் கடைசியில் (அந்தப் பூமியின் அனுபவத்திற்கு ஹேதுவான புண்யத்தின் முடிவில் அந்த மமதையோடுகூடவே) மரணம் அடைந்தாகள். ராஜனென்னும் பேருடைய சரீரத்திற்கும் கடைசியில் புழுவெனறாவது விஷ்டை யெனறாவது பஸ்மமென்றாவது ஏதேனுமொருபெயர் உண்டாகும். (ராஜனாயிருப்பவன மரணம் அடைகையில், அந்த ராஜ சரீரத்தை அக்னி ஸம்ஸ்காராதிகள் செய்யாமல் பூமியில் எறிந்து விடுவார்களாயின், நரி முதலிய ஜந்துக்களும் பக்ஷிக்காது விடுமாயின், அது புழுத்துப்போம். அப்பொழுது ராஜனென்னும் பெயர் பெற்றிருந்த அந்தச் சரீரமே புழு வென்னும் பெயர் பெறும். நரி கழுகு முதலிய ஜந்துக்கள் பக்ஷிக்குமாயின், அப்பொழுது விஷ்டையென்னும் பெயர் பெறும். அக்னி ஸம்ஸ்காரஞ் செய்வார்களாயின், பஸ்மமென்னும் பெயர் பெறும். ஆகையால் ராஜசரீரத்திற்கும், புழு விஷ்டை பஸ்மம் என்னும் பெயர்களில் ஏதேனுமொருபெயர் நேருமேயன்றி நேராமற்போகாது) அந்தகைய தேஹத்திற்காக நரகத்திற்கிடமான பூதத்ரோஹத்தை நடத்துகிற அம்மன்னவன் தனக்கு ஹிதமான புருஷார்த்தம் இன்னதென்பதை எங்ஙனம் அறிந்தவனாவான. (அவன் தனக்கு ஹிதம் இன்ன

தென்று தெரிந்துகொண்டிருப்பானாயின், அங்ஙனம் ப்ராணிகளுக்கு த்ரோஹஞ் செய்வானா? செய்யமாட்டான். த்ரோஹஞ் செய்கிறவன் ஹிதத்தைச் சிறிதும் அறிந்தவனல்லனென்பதில் ஸந்தேஹமே இல்லை.) 'இந்தப் பூமண்டலம் முழுவதும் என்னுடைய பூர்வபுருஷர்களின் ஆதீனத்தில் இருந்தது. அங்ஙனமே இப்பொழுது என்னுடைய ஆதீனத்தில் இருக்கின்றது. இது என்பிள்ளைக்கும் என்பேரனுக்கும் மற்றும் என் வம்சத்தில் பிறந்த மற்றவர்களுக்குமே எப்படி அதீனமாயிருக்கும்? அதற்கு நான் என்ன உபாயஞ் செய்யவேண்டும்? என்ன உபாயஞ் செய்தால் இந்தப்பூமி என்வம்சத்தவர்களை விட்டு எப்பொழுதும் மாறாதிருக்கும்?' என்று இதில் மமதாபுத்தியை நெடுந்தூரம் வளர்த்திக்கொள்கிறான். 'ஆத்மா தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவன்' என்னும் அறிவில்லாத மூடர்கள் பலரும் அக்னி ஜலம் பூமி இவை முதலிய பஞ்ச பூதங்களின் பரிணாமமான தேஹத்தையே ஆத்மாவாக ப்ரமித்துப் பூமியை என்னுடையதென்று அபிமானித்து நானென்று (ஆத்மாவென்று) ப்ரமித்த தேஹத்தையும் என்னுடையதென்று ப்ரமித்த பூமியையும் ஆகிய அவ்விரண்டையும் துறந்து கடைசியில் (ப்ராரப்தகர்மாவஸானத்தில்) மரணம் அடைந்தார்கள். ராஜனே! எந்தெந்த ராஜர்கள் இப்பூமியைப் பௌருஷத்துடன் ஆண்டு வந்தார்களோ, அவர்கள் எல்லோரும் காலத்தினால் முடிக்கப்பட்டார்கள்; கதைகளில் தாங்கள் நடையாடும்படி கதையே உருவமாயிருக்கப்பெற்றவர்களாகவும் செய்யப்பட்டார்கள். இரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{ பூமிகீதங்களால் ராஜ்யதோஷாதிகளை யும்,தோஷ பூயிஷ்டமான கலியில் தோஷங் களைப் போக்குவது ஸ்ரீஹரி நமஸ்காரமே யென்பதையும் கூறுதல். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இப்பூமி தன்னைப் பிற ரிடத்தினின்று ஜயித்து ஸ்வாதீனப் படுத்திக்கொள்வ தில் முயற்சியுடைய மன்னவர்களை நோக்கித் தனக்குள் பரிஹஸிக்கின்றது. 'ம்ருத்யுவுக்கு விளையாட்டு பொம் மைகள் போன்ற இம்மன்னவர்கள் என்னைப் பிறர்வசத் தில் போகாதபடி வென்று ஸ்வாதீனப் படுத்திக்கொண் டு புஜிக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். தங்கள் தந்தை மரணம் அடைந்ததைக் கண்டவர்களாகையால் அவனைப்போல் தாமும் மரணம் அடைவது நிச்சயமென் பதை அறிந்தவர்களாயினும் இம்மன்னவர்கள் இங்ங னம் விரும்புவது வீணே. இவர்கள் இவ்விருப்பத்தினால் நீர்க்குமிழிபோல் நிலையற்றதாகிய சரீரத்தில் 'இது நிலை நின்றிருப்பது' என்னும் பெரிய விஶ்வாஸம் உண்டாகப் பெறுகிறார்கள். (இப்பூமி தமக்கே நிலைநின்றிருக்கவே ண்டுமென்னும் வீண்விருப்பத்தினால் சரீரம் நீர்க்குமி ழிபோல் நிலையற்றதென்பதையும் மறந்துவிடுகிறார்கள். இந்த்ரியஸுகங்களில் மனவிருப்பமுற்றிருப்பானாயின், ராஜ்யப்ராப்தி நேராதாகையால் முதலில் ஆறு இந்த்ரி யங்களையும் ஜயித்து (அவ்வழியால் தேவதைகளின் அனுக்ரஹத்தைப் பெற்று)க் கண்டகங்கள்போன்ற ரா ஜன் மந்த்ரி மற்று முள்ள ஸஹாயர்கள் பட்டணத்து ஜனங்கள் அவர்களுக்கு ஆப்தர்கள் யானைப்பாகர்கள் இவர்களை யெல்லாம் ஜயித்து இங்ஙனம் க்ரமமாக ஸமு த்ரங்களை அரைநாண்மாலையாகவுடைய (ஸமுத்ரங்க ளால் சூழப்பட்ட) பூமண்டலம் முழுவதையும் ஜயிக்க

வேண்டுமென்று மனத்தில் பேராசைகொண்டு ஸமீபித்திருக்கின்ற ம்ருத்யுவையும் ஆலோசிக்கிறதில்லை. இங்ஙனம் ஸமுத்ரங்களால் சூழப்பட்ட பூமண்டலத்தை ஜயித்து அனந்தரம் ஸமுத்ரத்தினிடையிலுள்ள த்வீபங்களையும் ஜயிக்க விரும்புகிறார்கள். பூமண்டலத்தையும் த்வீபாந்தரங்களையும் ஜயிப்பது இந்த்ரியஜயத்திற்கு எவ்வளவு பயன்? இது நச்வரமாகையால் இந்த்ரியஜயத்திற்கு இதைப் பயனாக நினைக்கவுங்கூடாது. ஆனால் அதற்குப் பலன் யாதெனில், இந்த்ரியஜயத்திற்கு மோக்ஷம் பெறுகையே பயனாம். குருகுலத்தை மேன்மைப்படுத்துந் தன்மையனே! மனுக்களும் மனுபுத்ரர்களும் (தர்மமார்க்கத்தில் நிலைநின்று ஒருமயிரிழையும் பிசகாமல்) என்னை ஆண்டுவந்தும் கடைசியில் என்னை விட்டு மரணம் அடைந்தார்களேயன்றி என்னையும் தம்மோடு கூடக் கட்டிக்கொண்டு போகவில்லை. இப்பொழுதும் அவர்களே நிலையாயிருந்து ஆள்கின்றார்களென்பதும் இல்லை. புத்தியில்லாத இம்மூடர்கள் அப்படிப்பட்ட என்னை யுத்தத்தினால் ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொள்ளப் போகிறார்களாம். இவர்களும் அவர்களைப்போலவே என்னை விட்டுத் தனியே போகப் போகிறார்களன்றி என்னையும் தம்மோடுகூடக் கொண்டுபோகப் போகிறதுமில்லை; இங்கேயே நிலையாயிருந்து என்னை ஆளப்போகிறது மில்லை. இவர்களது விருப்பமெல்லாம் வீணேயன்றிச் சிறிதும் உண்மையன்று. துர்ப்புத்திகள் ராஜ்யத்தில் மமதாபிமானத்தினால் மனம் கட்டுண்டு என்னைத் தாங்களே ஆளவேண்டுமென்று பிள்ளைகளோடும் தந்தைகளோடும் சண்டை செய்கிறார்கள். மன்னவர்கள் 'இந்தப் பூமியெல்லாம் என்னுடையதே. உனக்குக் கிடையாது' என்று சொல்லிக்கொண்டு எனக்காக ஒருவர்மேல் ஒருவர் பொ

றுமையுறறு ஒருவரையொருவர் வதிக்கின்றுர்கள்; கடைசியில் அந்த அபிமானத்துடனே மரணம் அடைகின்றுர்களன்றித் தங்கள் விருப்பம் நிறைவேறப் பெறுகிறதில்லை. ப்ருது புரூரவன் காதி நஹுஷன் பரதன் அர்ஜுனன் மாந்தாதா ஸகரன் ராமன் கட்வாங்கன் துந்துமாரன் ரகு த்ருணபிந்து யயாதி சர்யாதி சந்தனுகயன் பகீரதன் குவலயாஸ்வன் ககுத்ஸ்தன் நைஷதன் (நலன்) ந்ருகன் ஹிரண்யகசிபு வ்ருத்ரன் உலகங்களை அழப்படுத்திக் கொண்டிருந்த ராவணன் நமுசி ச்ம்பரன் பௌமன் ஹிரண்யாக்ஷன் தாரகன் இவர்களும் மற்றும் பல அஸுரர்களும் அரசர்களும் பூமண்டலத்தை ஆண்டு வந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் எல்லோரையும் ஜயித்தவர்களும் ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாதவர்களுமாயிருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லாரும் என்னிடத்தில்,இப்பூமண்டலமெல்லாம் என்னுடையது' என்னும் பெரிய மமகாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருந்தார்கள். மனுஷ்யர்களுக்கு மரணம் அடைகை பொதுவான தர்மமாகையால் அது தமக்கும் உள்ளதாயினும் அதை நினையாமல் தாங்கள் ஸ்திரமாயிருப்பதாகவும் பூமண்டலத்தையெல்லாம் தாமே ஆள்வதாகவும் அபிமானித்துச் சிலகாலம் இப்பூமண்டலத்தை ஆண்டுவந்தார்கள். ப்ரபூ! அவர்களும் தங்கள் போகாபிலாஷம் நிறைவேறப்பெறுமலே காலத்தினுல் கதாசேஷர்களாகச் (கதையே மிகுந்திருக்கும்படி) செய்யப் பட்டார்கள். ('ப்ருது இருந்தான். புரூரவன் இருந்தான். ஸகரன் இருந்தான். பகீரதன் இருந்தான்' என்று கதைசொல்லுகிறேமன்றி அவர்கள் இப்பொழுது இல்லையல்லவா?) திறமையுள்ளவனே! உலகங்களில் புகழைப் பரப்பிப் பரலோகம் அடைந்த மஹானுபாவர்களான பெரியோர்

களின் இக்கதைகளை விஷயங்கள் அஸாரங்களென்றறிந்து அவற்றில வைராக்யம் உண்டாகும்பொருட்டு உனக்கு மொழிந்தேன். இவ்விஷயங்களெல்லாம் பேசுந்திறமையுடையவர்கள் தங்கள் திறமைக்குப் போக்கு வீடாகப் பேசுபவைகளே யன்றிப் பரமபுருஷார்த்தத்திற்கு உபாயங்களாகமாட்டா. (ஆனால் பரம புருஷார்த்தத்திற்கு உபாயம் எதுவென்றால், சொல்லுகிறேன்; கேட்பாயாக) வேதம் முதலியவைகளில் சொன்ன உத்தமஶ்லோகனை பகவானுடைய குணங்களை அனுவதித்துப் பெரியோர்கள் ஸர்வகாலமும் பாடுவார்கள். அப்பாட்டு ஸம்ஸாரத்திற்கு ஹேதுவான பாபங்களைப் போக்கும். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் பரிசுத்தமான பக்தியை விரும்புவானாயின், அப்பெரியோர்கள் பாடுகிற பகவத்குணங்களைத் தினந்தோறும் ஓயாமல் கேட்கவேண்டும்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—பகவத்குணங்களை மனனஞ்செய்யும் மஹானுபாவரே! கலியுகத்திலுள்ள ஜனங்கள் மேன்மேலும் வளர்ந்திருக்கின்ற கலிதோஷங்களை எந்த உபாயத்தினால் நசிப்பித்துக் கரையேற முடியுமோ, அந்த உபாயத்தை எனக்கு உள்ளபடி விவரித்துச் சொல்லவேண்டும். மற்றும், யுகங்களையும் யுகதர்மங்களையும் ப்ரளயம் ஸ்ருஷ்டி இவைகளின் பிரிவினைகளையும் ஸர்வாந்தராத்மாவும் ஸர்வநியாமகனும் மஹானுபாவனுமான ஈஶ்வரனுக்குச் சரீரமான காலத்தின் கதியையும் எனக்கு மொழிவீராக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—க்ருதயுகத்தில் தர்மம் அந்த யுகத்து ஜனங்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு நான்கு பாதங்களுடன் நடையாடிவருகின்றது. மன்னவனே!

பரிபூர்ணமான தர்மத்திற்கு ஸத்யம் தயை தவம் தானம் என்னும் இந்நான்கும் நான்கு பாதங்கள். அந்த க்ருத யுகத்து ஜனங்கள் தெய்வாதீனமாய்க் கிடைத்ததைக் கொண்டு ஸந்தோஷமுற்றிருப்பார்கள்; மற்றும், பிறர் துக்கம் பொறுமல் வருந்தி அதைப் போக்க வேண்டுமென்னும் விருப்பமுடையவர்களாயிருப்பார்கள்; ஸமஸ்த பூதங்களிடத்திலும் மைத்ரி (ஸ்னேஹம்) உண்டாகப்பெற்றிருப்பார்கள்; உள்ளிந்த்ரியமான மனத்தையும் வெளியிந்த்ரியங்களான கண் காது முதலியவைகளையும் அடக்கி ஆள்வார்கள்; குளிர் வெய்யில் ஸுகம் துக்கம் முதலிய த்வந்த்வங்களைப் பொருள் செய்யாமல் பொறுத்திருப்பார்கள்; ஆத்மானுபவத்தினுல் களித்திருப்பார்கள்; ஜாதி குணம் முதலிய தாரதம்யங்களைப் பாராமல் எல்லாம் பரமாத்மஸ்வரூபமேயென்று நினைத்திருப்பார்கள்; பெரும்பாலும் தவம் முதலியவற்றல் சரீரத்தை வருத்துவார்களன்றிச் சரீர போகங்களை எதிர்பார்க்க மாட்டார்கள். (எல்லோரும் இப்படி இருப்பார்களாயின் மோக்ஷம் பெற்றுவிடுவார்களாகையால் மற்ற யுகங்களுக்கு ப்ரஸக்தியே நேரிடாதே யென்று சங்கிக்கவேண்டாம். பெரும்பாலும் அப்படி யிருப்பார்களன்றி எல்லோரும் அப்படியே இருப்பார்களென்று சொல்ல முடியாது. ஆகையால் எல்லாரும் மோக்ஷம் அடைகைக்கு ப்ரஸக்தி இல்லாமையால் மற்றயுகங்களுக்கு ப்ரஸக்தி இல்லையே யென்று சங்கிக்க இடமில்லை. மற்ற யுகங்களைப்போலல்லாமல் க்ருதயுகத்தில் ப்ரஜைகள் பெரும்பாலும் தர்மிஷ்டர்களாயிருப்பார்கள். பொய் பேசுகை பிறரை ஹிம்ஸிக்கை எவ்வளவு பெறினும் ஸந்தோஷமுறுமை நிஷ்காரணமாக ப்ராணிகளோடு விரோதிக்கை ஆகிய இந்நான்கும் அத

ர்மத்தின் பாதங்கள். த்ரேதாயுகத்தில் இவ்வதர்மத்தின் பாதங்களால் தர்மத்தின் பாதங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் நான்கில் ஒரு பாகம் மெல்லமெல்ல க்ஷீணிக்கின்றது. அந்த த்ரேதாயுகத்து ஜனங்கள் கர்மாநுஷ்டானத்திலும் தவத்திலும் நிலைநின்றிருப்பார்கள்; பெரும்பாலும் ப்ராணிஹிம்ஸையில் ஊக்கமுற்றிருக்கமாட்டார்கள்; சப்தாதி விஷயங்களிலும் அவ்வளவாக விருப்பங்கொள்ளமாட்டார்கள்; தர்ம அர்த்த காமங்களில் பெரும்பாலும் ஊக்கமுற்றிருப்பார்கள். வைதிக தர்மங்களை இடைவீடின்றி அனுஷ்டிக்கையால் முதிர்ந்திருப்பார்கள். மன்னவனே! ப்ராஹ்மணாதி நான்கு வர்ணங்களிலும் ப்ராஹ்மணவர்ணமே தலையெடுத்திருக்கும். த்வாபரயுகத்தில் பிறரை ஹிம்ஸிக்கை எவ்வளவு பெறினும் ஸந்துஷ்டியில்லாமை பொய் பேசுகை ப்ராணித்வேஷம் என்னும் அதர்மலக்ஷணங்களால் தவம் ஸத்யம் தயை தானம் என்கிற தர்மத்தின் பாதங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் பாதி குறைகின்றது. (பொய் பேசுகையால் ஸத்யமும், ஹிம்ஸையினால் தயையும், அஸந்துஷ்டியால் தவமும், ப்ராணித்வேஷத்தினால் தானமும் குறைகின்றன). அந்த த்வாபரயுகத்து ஜனங்கள் பெரும்புகழுடையவர்களும் பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களும் வேதமோதுவதில் ஊக்கமுற்றவர்களும் பணக்காரர்களும் குடும்பிகளும் கர்வமுற்றவர்களுமாயிருப்பார்கள். மற்றவர்ணங்களைக்காட்டிலும் ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வர்ணங்களிரண்டும் ப்ரதானமாயிருக்கும். கலியுகத்தில் தர்மத்தின் பாதங்களாகிய ஸத்யம் தயை தவம் தானம் என்னும் இவைகளில் ஒவ்வொன்றிலும் நான்கில் ஒரு பாகமே மிகுந்திருக்கும். அதுவும் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வருகின்ற அதர்மலக்ஷணங்க

ளான ஹிம்ஸாதிகளால் க்ஷீணித்துக் கடைசியில் அடி யோடு அழிந்து விடும். அந்தக் கலியுகத்தில் ஜனங் கள் லோபமே (பேராசையே) தலையெடுத்திருப்பார்கள். துராசாரம் தலை கொண்டிருக்கும். தயையென்கிற பேச்சும் புலப்படாது. ஜனங்கள் நிஷ்காரணமாக ஒரு வரோடொருவர் விரோதித்துக்கொள்வார்கள்; மற் றும், பாக்யஹீனர்களாயிருப்பார்கள். அவர்களுக்கு அர்த்த காமங்களில் விருப்பம் அளவற்றிருக்கும். சூத் ரர்களும் செம்படவர் முதலிய மற்ற ஹீனஜாதியர்களு மே தலையெடுத்திருப்பார்கள். (யுகங்கள் இப்படி விஷ மங்களாயிருப்பதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், சொல்லுகிறேன்; கேள்). ஸத்வம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்னும் குணங்கள் புருஷனிடத்தில் புலப்படுகின்றன. அவை காலத்தினால் தூண்டப்பட்டுப் புருஷனுடைய மனத்தில் ஒருகால் வளர்வதும் ஒருகால் குறைவதுமா யிருக்கின்றன. எப்பொழுது மனமும் அதைத் தொடர் ந்த புத்தியும் இந்த்ரியங்களும் ஸத்வகுணம் தலையெடுத் திருக்குமோ, அப்பொழுது க்ருதயுகமென்று அறிய வேண்டும். அப்பொழுது ஜனங்களுக்கு ஜ்ஞானத்தி லும் தவத்திலும் ருசி உண்டாயிருக்கும். சிறந்த மதி யுடையவனே! எப்பொழுது காம்ய கர்மங்களில் (பலனை விரும்பிச் செய்யுங் கார்யங்களில்) ப்ரஜைகளுக்கு மிக வும் ப்ரீதி உண்டாகின்றதோ, அப்பொழுது ரஜோகு ணம் தலையெடுக்கப் பெற்ற த்ரேதாயுகமென்று தெரிந் துகொள்வாயாக. எப்பொழுது லோபம் அஸந்துஷ்டி (ஸந்தோஷமில்லாமை) கர்வம் தம்பம் மத்ஸரம் (பிறரு டைய நன்மையில் த்வேஷம்) காம்ய கர்மங்களில் ப்ரீதி இவை ப்ரஜைகளுக்கு உண்டாகின்றனவோ, அப்பொ ழுது ரஜஸ்தமோ குணங்களின் கார்யங்கள் முக்யமா

யிருக்கப்பெற்ற த்வாபரயுகமென்று தெரிந்துகொள்வா யாக. எப்பொழுது கபடம் பொய்பேசுகை சோம்பல் நித்ரை ஹிம்ஸை மனவருத்தம் கண்ணீர் பெருக்குதல் முதலியவற்றிற்கிடமான சோகம் மோஹம் பயம் தைன்யம் இவை ப்ரஜைகளுக்குத் தலையெடுத்திருக்குமோ, அப்பொழுது தமோகுணத்தையே முக்யமாகவுடைய கலியுகமென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். கலியுகத்தில் ஜனங்கள் மந்தமதிகளும் மந்தபாக்யர்களும் மிதமின்றிப் புசிப்பவர்களும் சப்தாதி விஷயங்களை அனுபவிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பம் தலையெடுத்தவர்களும் பணமற்றவர்களுமாயிருப்பார்கள். ஸ்த்ரீகள் பரபுருஷனைப் புணருந்தன்மையர்களும் மற்றும் பல கெடு நடத்தைகளுடையவர்களுமாயிருப்பார்கள்: கலியுகத்தில் தேசங்களெல்லாம் திருடர்களால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கும். வேதங்கள் பாஷண்டர்களால் தூஷிக்கப் பட்டிருக்கும். (பாஷண்டிகள் வேதங்களுக்கு விபரீதமான பொருள்களைக் கூறி அவற்றைப் பாழ் செய்வார்கள்). அரசர்கள் ப்ரஜைகளைப் பீடிப்பதில் கண் வைத்திருப்பார்களன்றிப் பாதுகாப்பதில் சிறிதும் கண்வைக்கமாட்டார்கள். ப்ராஹ்மணர்கள் சிம்ந உதர போஷணத்தில் ஊக்கமுற்றிருப்பார்கள் (வயிறு நிரம்பப் புசிப்பதும் வனிதைகளைப் புணர்வதுமாயிருப்பார்களன்றித் தமக்கு ஏற்பட்ட கடமைகளைச் சிறிதும் அனுஷ்டிக்கமாட்டார்கள்). வடுக்கள் (ப்ரஹ்மசர்யாஸ்ரமத்திலிருக்கும் பிள்ளைகள்) தங்கள் ஆஸ்ரமத்திற்கு ஏற்பட்ட வ்ரதங்களைச் சிறிதும் பாராட்டாமல் சௌசஹீனர்களுமாயிருப்பார்கள். க்ருஹஸ்தர்கள் பிச்சைக்குப் போவார்களன்றிப் பிறர்க்குப் பிச்சையிடமாட்டார்கள். வானப்ரஸ்தர்கள் வனத்தைவிட்டு க்ராமத்திலேயே நியதவா

ஸஞ் செய்வார்கள். ஸந்யாஸிகள் பணத்தாசை பிடித்துத் தவிப்பார்கள். ஸ்த்ரீகள் சரீரம் குள்ளமாயிருக்கப் பெற்று அமிதமாகப் புசிப்பவர்களும் பல பிள்ளைகள் பெற்றவர்களும் சிறிதும் வெட்கமின்றி எப்பொழுதும் கடோரமாகப் பேசுந்தன்மையர்களும் திருட்டுத்தனம் கபடம் பெருப்பெரிய ஸாஹஸங்கள் இவையுடையவர்களுமாயிருப்பார்கள். வர்த்தகர்கள் அல்பத்தனமுடையவர்களும் தரித்ரர்களுமாகிக் கபடத்தையே முன்னிட்டுக்கொண்டு வியாபாரஞ் செய்வார்கள். ஜனங்கள் ஆபத்தில்லாத காலத்திலும் வட்டிவாங்கிப் பிழைப்பது முதலிய நிந்தைக்கிடமான வைஸ்யவ்ருத்தியை நல்லதென்று நினைப்பார்கள். ப்ரபு பணமற்றிருப்பானாயின் மற்ற விதங்களில் எல்லோரிலும் மேன்மையுற்றிருப்பினும் வேலைக்காரர்கள் அவனைத் துறந்துவிடுவார்கள். ப்ரபுக்களும் ரோகாதிகளால் கார்யஞ் செய்யவல்லமையற்ற வேலைக்காரனைத் துறப்பார்களன்றி அவனைப் போஷிக்கமாட்டார்கள். ஜனங்கள் குலபரம்பரையாக வந்த பாகவத தர்மத்தையும் நெடுநாள் பால் கறந்து முதிர்ந்தமையால் பால் கறவாதிருக்கின்ற பசுக்களையும் துறப்பார்களன்றிப் பாதுகாக்கமாட்டார்கள். ஜனங்கள் தந்தை உடன் பிறந்தவர் நண்பர் ஜ்ஞாதிகள் இவர்களைத் துறந்து *ஸௌரதநிமித்தமான ஸ்னேஹத்தையே முக்யமாகக் கொண்டிருப்பார்கள். மைத்துனி மைத்துனன் இவர்களோடு கலந்தாலோசிப்பார்களன்றித் தந்தை உடன் பிறந்தவர் முதலியவர்களோடு கலந்தாலோசிக்கமாட்டார்கள். எவ்வளவு இருப்பினும் தம்வயிற்றை நிறைப்பதொழியப் பிறர்க்குச் சிறிதும் இட மனங்கொள்ள மாட்டார்கள். ஸ்த்ரீகளுக்கு உட்பட்டு நடப்

* ஸௌரதம்—ஆணும் பெண்ணுமாய்க் கலக்குங்கலவி.

பார்களன்றித் தந்தை முதலியவர்களுக்கு உட்படமாட்டார்கள். கலியுகத்து ஜனங்கள் இத்தகையர்களாயிருப்பார்கள். சூத்ரர்கள் தவம் வித்யை இவைகளால் ஜீவிப்பவர்களாகி ப்ரதிக்ரஹஞ் செய்வார்கள் (தானம் வாங்குவார்கள்). தாங்கள் தர்மத்தை உணராதவர்களாயினும் உத்தமாஸனத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு தெரிந்தவர்கள்போல் தர்மத்தை உபதேசிப்பார்கள். (தர்மந் தெரியாதவர்கள் தர்மத்தை எப்படி உபதேசிப்பார்களென்றால், தர்மோபதேசஞ் செய்வதுபோல் ஏதேனுமொன்றைப் பிதற்றிக் கொண்டிருப்பார்களன்றி வேறில்லை.) ஜனங்கள் எதிலும் மனம் நிலைநிற்கப் பெறமாட்டார்கள்; ஏதேனுமொன்றைக் குறித்து என்றும் பயப்பட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள். மன்னவனே! பூமியில் எவ்வித ஆஹாரமும் கிடைக்கப் பெறாமல் துர்ப்பிக்ஷத்தினாலும் கப்பங் கொடுப்பதினாலும் பீடிக்கப்பட்டிருப்பார்கள்; மற்றும், மழை பெய்யாமையால் 'நாம் எப்படி ஜீவிப்போம்?'' என்று பயந்து வருந்துவார்கள். கலியுகத்தில் ப்ரஜைகள் ஆடை ஆஹாரம் பானம் படுக்கை ஸ்த்ரீ ஸம்போகம் ஸ்னானம் ஆபரணம் இவையின்றிப் பிசாசம் போன்றிருப்பார்கள். கலியில் ஒரு பலகரை மாத்ரத்திற்காகவும் ஒருவரோடொருவர் விரோதித்துக்கொண்டு ஸ்னேஹத்தைத் துறந்து ப்ரியமான ப்ராணன்களையும் இழப்பார்கள்; ஸ்வல்பத்திற்காக பந்துக்களையும் வதிப்பார்கள். மனுஷ்யர்கள் வ்ருத்தர்களான (வயது முதிர்ந்த) தாய்தந்தைகளையும் எல்லா விஷயங்களிலும் ஸமர்த்தர்களான பிள்ளைகளையும் (திறமையுள்ள பார்யையையும்) ரக்ஷிக்க மாட்டார்கள்; அற்பத்தன முடையவர்களாகிச் சிஸ்னம் உதரம் இவற்றின் த்ருப்தியையே நிறைவேற்றிக் கொள்ள முயல்வார்கள். ராஜனே! கலி

யில் ஜனங்கள் பாஷண்டர்களால் மனம் கலங்கப்பெற்று உலகங்களுக்கு மேலான குருவும் மூன்று உலகங்களுக்கும் நாதனுன ப்ரஹ்மதேவனுல் வணங்கப்பட்ட பாதாரவிந்தங்களுடையவனும் ஷாட்குண்யபூர்ணனும் தன்னைப்பற்றினவர்களைக் கைவிடாதவனுமாகிய பரம புருஷனைப் பெரும்பாலும் பூஜிக்க மாட்டார்கள். மரணம் அடைகிறவனும் ரோகாதிகளால் பீடிக்கப்பட்டவனும் பதிதனும் தன்னுடைய வர்ணுஶ்ரம தர்மங்களினின்று நழுவினவனும் புத்தி ஸ்வாதீனமற்றிருக்குந் தசையிலும் எவனுடைய நாமதேயத்தை உச்சரிப்பானுயின், கர்மங்களாகிற ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் விடுபட்டுச் சிறந்த கதியைப் பெறுவானே, அத்தகைய பரம புருஷனைக் கலியுகத்து ஜனங்கள் ஆராதிக்க மாட்டார்கள். த்யானத்தினுல் ஹ்ருதயத்தில் நிறுத்தப்பட்ட ஷாட்குண்ய பூர்ணனுன புருஷோத்தமன், நிஷித்த வஸ்துக்களாலும் நிஷித்த தேசத்திலுலும் சப்தாதிவிஷயங்களில் தாழ்ந்த மனத்தினுலும் புருஷர்களுக்கு விளைகின்ற கலிதோஷங்களை யெல்லாம் போக்கி விடுவான். (அப்பரம புருஷனை எப்படி ஹ்ருதயத்தில் நிலைநிறுத்த முடியுமென்றால், சொல்லுகிறேன்). பெரியோர்கள் பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை நிரூபிக்கும்பொழுது ப்ரீதியுடன் கேட்பது வாயால் அவனைக் கீர்த்தனஞ் செய்வது மனத்தில் த்யானிப்பது பூஜிப்பது அவனை ஆதரிப்பது இவைகளால் அப்பரம புருஷனை ஹ்ருதயத்தில் நிலைப்படுத்த வேண்டும். அங்ஙனம் நிலைநின்ற அப்பரம புருஷன் பதினுயிரம் ஜன்மங்களால் ஸம்பாதித்த பாபங்களை யெல்லாம் போக்கி விடுவான். ஸ்வர்ணத்தை அக்னியில் காய்ச்சினுல், அதில் ஸம்பந்தித்த அவ்வக்னி தாம்ரம் முதலிய இதர லோஹங்களின் ஸம்பந்தத்தினுலுண்

டான அந்த ஸ்வர்ணத்தின் துர்வர்ணமாகிற தோஷங் களை யெல்லாம் போக்குவதுபோல, எங்கும் நிறைந்த பரம புருஷன் த்யானஞ் செய்கிறவர்களுடைய மனத்தில் நிலைகொண்டு அம்மனமலங்களையெல்லாம் போக்கி விடு வான். பரம புருஷன் தேச கால வஸ்து பரிச்சேதங்க ளற்றவனாயினும் உபாஸகர்களை அனுக்ரஹிக்கும் பொரு ட்டு அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் அமைந்திருக்கையில் அவர்களுடைய மனம் எத்தகைய பரிசுத்தியை அடை யுமோ, சாஸ்த்ரங்களை ஓதுகையாகிற வித்யாப்யாஸம் தவம் ப்ராணாயாமம் அஹிம்ஸை புண்யதீர்த்த ஸ்நானம் ஏகாதசி யுபவாஸம் முதலிய வ்ரதங்கள் தானம் மந்த்ர ஜபம் இவைகளால் அத்தகைய பரிசுத்தியை அடை யாது. (த்யானத்தினால் ஹ்ருதயத்தில் நிலைகொண்ட பரம புருஷன் மனமலங்களைப் போக்குவதுபோல, வித் யை முதலியவை எல்லாம் ஒன்றுசேரினும் மனமலங் களைப் போக்கவல்லவை யாகமாட்டா). ஹ்ருதயத்தில் பரம புருஷனை நிலைபெறச் செய்வதனால் மரணம் அடை யும்பொழுது அவனிடத்தில் நிலைநின்ற மனமுடைய வனாகி (அனாயாஸமாகவே தேஹத்தைத் துறந்து) அப் பரம புருஷனைப் பெறுவான். ராஜனே! ஆகையால் ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கு நாதனும் சிறந்தழகிய குழற் கற்றை யுடையவனுமாகிய பரம புருஷனை எல்லா விதத் தினாலும் ஹ்ருதயத்தில் நிலைபெறும்படி செய்வாயாக. ப்ராணிகள் அனைவரும் மரணம் அடையுந் தன்மையர்க ளாகையால் 'நிலையாயிருந்து இஹலோக போகங்களையே அனுபவித்துக் கொண்டிருப்போம். நமக்குப் பரம புரு ஷத்யானத்தினால் ஆகவேண்டியது ஒன்றும் இல்லை' என்று நிச்சிந்தையாயிருக்க முடியாது. சப்தாதி விஷ யங்களும் நிலையற்றவை. தேஹமும் நிலையற்றது. அந்த

விஷயானுபவத்திற்கும் அவனையே வேண்டியாக வேண்டும்.ஆகையால் அனைவரும் நச்வரமான தேஹத்திலும் சப்தாதி விஷயங்களிலும் விருப்பத்தைத் துறந்து பரம புருஷனை த்யானாதிகளால் ஹ்ருதயத்தில் நிலைபெறும்படி செய்யவேண்டும். அவன் ஷாட்குண்யபூர்ணன் (ஜ்ஞானம் சக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ்ஸு-ஆகிய ஆறு குணங்கள் அமைந்தவன்); ஈச்வரர்களென்று அபிமானித்துக்கொண்டிருக்கிற ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கும் மேலான ஈச்வரன். அவனுக்கு மேற்பட்ட ஈச்வரன் எவனும் கிடையாது. அவன் ஸமஸ்த ஆத்மாக்களுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவன்; அனைவர்க்கும் ஆச்ரயிக்கத் தகுந்தவன். (அவனைப் பற்றவேண்டுமென்றால் இடந்தேடிக் கொண்டு போகவேண்டியதில்லை). மன்னவனே! அவன் தன்னை த்யானிப்பவர்களுக்குத் தன்னுடைய ஸாரூப்யத்தைக் கொடுக்கின்றான். ராஜனே! கலியுகம் பற்பல தோஷங்களுக்கு விளைநிலமாயினும் அதற்கு ஓர் பெரிய குணம் உண்டு. என்னவென்றால், சொல்லுகிறேன்; கேள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை வாயாற்சொன்ன மாத்ரத்தில் பற்றெல்லாம்விடப்பெற்று அப்பரமனைப் பெறுவான். க்ருதயுகத்தில் எங்கும் நிறைந்த மஹானுபாவனாகிய அப்பரம புருஷனை த்யானிப்பவர்களுக்கு எந்தப் புருஷார்த்தம் கைகூடுமோ, த்ரேதாயுகத்தில் யஜ்ஞங்களால் அவனை ஆராதிப்பவர்க்கு எந்தப் புருஷார்த்தம் கைகூடுமோ, த்வாபரயுகத்தில் புஷ்பாதிகளால் அவனைப் பூஜிப்பவர்களுக்கு எந்தப் புருஷார்த்தம் கைகூடுமோ, அந்தப் புருஷார்த்தம் கலியுகத்தில் அவனை வாயாற் சொன்ன மாத்ரத்தினால் கைகூடும். அவன் தன்னை வாயால் சொன்ன மாத்ரத்தில் அவர்களுடைய பாபங்களைப் போக்கி விடுவான். மற்ற

யுகங்களுக்குக் கிடைக்க வரிதான இம்மஹாகுணம் கலி யுகமொன்றுக்கு மாத்ரமே உள்ளது. மூன்ருவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

நைமித்திகம் முதலிய நான்குவகை ப்ரளயங்களை நிரூபித்தல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிருர்:—மன்னவனே! பரமாணு முதல் த்விபரார்த்தம் வரையிலுள்ள காலத்தின் ஸ்வரூபத்தையும், க்ருதத்ரேதாதி யுகங்களின் பரிமாணத்தையும் உனக்கு முன்னமே மொழிந்தேன். கல்பத்தையும் ப்ரளயத்தையும் விரித்துச் சொல்லுகிறேன்; கேட்பாயாக. (தைனந்தினகல்பமென்றும் மஹாகல்பமென்றும் கல்பம் இரண்டுவிதம்). நாலாயிரம் யுகங்கள் சேர்ந்தால் ப்ரஹ்மதேவனுக்கு ஒரு தினம் (ஒரு பகல்) என்று கூறப்படுகின்றது. அதையே (தைனந்தின) கல்பமென்று உணர்வாயாக. மன்னவனே! அதில் பதினான்கு மனுக்கள் க்ரமமாக வருவார்கள். அந்த நாலாயிர யுகங்களடங்கிய கல்பத்தின் முடிவில் ப்ரளயம் உண்டாகும். அதுவும் அந்தக் கல்பத்தைப்போலவே நாலாயிரம் யுகங்களடங்கியது. அதையே ப்ரஹ்மதேவனுக்கு ஓரிரவென்று கூறுகிருர்கள். அப்பொழுது இம்மூன்று லோகங்களும் மறைந்துபோகின்றன. இந்தப்ரளயத்தை நைமித்திகப்ரளயமென்று சொல்லுவார்கள். இந்த ப்ரளயத்தில் ஜகத்ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான ப்ரஹ்மதேவன் ஜகத்தையெல்லாம் தனக்குள் அடக்கிக்கொண்டு ஆதிசேஷனுகிற படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டிருப்பான். ப்ரஹ்மதேவனுடைய சயனத்திற்கு நிமித்தமாயிருக்கையால் நைமித்திகப்ரளயமென்று கூறப்படும். உலகங்களுக்கெல்லாம் மேற்பட்டதாகிய ஸத்ய

லோகத்தில் வாஸஞ்செய்கின்ற ப்ரஹ்மதேவனுடைய வாழ்நாளாகிய இரண்டு பரார்த்தங்கள் கடக்கையில் மஹத்து அஹங்காரம் இவைகளும் பஞ்சபூதங்களும் ஆகிய ஏழு ப்ரக்ருதிகளும் மறைகின்றன. மன்னவனே! இந்த ப்ரளயமே ப்ராக்ருதப்ரளயமென்று கூறப்படும். (ப்ரஹ்மாவின் வாழ்நாளாகிய இரண்டு பரார்த்த காலத்தை மஹாகல்பமென்பர்கள்). இந்த ப்ராக்ருத ப்ரளயத்தில் விநாசநிமித்தம் நேர்ந்திருக்கையால் மஹத்து முதலிய ஏழு ப்ரக்ருதிகளின் பரிணாமமான ப்ரஹ்மாண்டம் மறைகின்றது. (அதை விவரித்துச் சொல்லுகிறேன்; கேட்பாயாக). ராஜனே! பர்ஜன்யதேவன் பூமியில் நூறு வருஷங்கள் மழை பெய்யாதிருக்கையில், அப்பொழுது அன்னமில்லாமையால் ஜனங்கள் பசியினால் பீடிக்கப்பட்டு ஒருவரையொருவர் பக்ஷிப்பார்கள். இங்ஙனம் ஒருவர்க்கொருவர் உபத்ரவஞ்செய்துகொண்டு வருந்திக் காலக்ரமத்தில் மெல்ல மெல்ல ஜனங்கள் க்ஷீணித்து விடுவார்கள். ப்ரளய காலத்து ஸூர்யன் ஸமுத்ரத்திலும் தேஹங்களிலும் பூமியிலும் உள்ள ரஸத்தையெல்லாம் பொறுக்க முடியாத கிரணங்களால் இழுத்துக்கொள்வானன்றி இப்பொழுதுபோல் சிறிதும் விடமாட்டான். பிறகு வாயுவேகத்தினால் ஸங்கர்ஷணமுகத்தினின்றுண்டான ப்ரளயகாலாக்னி ப்ரஜைகளே யின்றிச் சூன்யமாயிருக்கின்ற பாதாளாதி லோகங்களையெல்லாம் தஹிக்கும். இங்ஙனம் மேலும் கீழும் இடையில் நாற்புறத்திலும் ஸூர்யகிரணங்களாலும் அக்னி ஜ்வாலைகளாலும் தஹிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மாண்டம் கொளுத்தப்பட்ட கோமயபிண்டம் போல் தோற்றும். பிறகு மிகவும் பலிஷ்டமும் கொடியதுமான ப்ரளயகாலக்காற்று நூறு வர்ஷங்களும் அதற்

கு மேல் சில காலமும் ஓயாமல் வீசிக்கொண்டிருக்கும். அப்பொழுது ஆகாசம் தூள்மூடிப் புகை சூழ்ந்தாற் போலிருக்கும். ராஜனே! அதற்குப் பிறகு பலவகை வர்ணங்களையுடைய பற்பல மேகக்கூட்டங்கள் பேரொலியுடன் கர்ஜனைகள் செய்துகொண்டு நூறு வர்ஷங்கள் மழை பெய்யும். அனந்தரம் ப்ரஹ்மாண்டத்தினிடையிலுள்ள ப்ரபஞ்சமெல்லாம் ஒரே வெள்ளமாய் விடும். இங்ஙனம் ப்ரபஞ்ச மெல்லாம் நீராய் விடுகையில், அப்பொழுது பூமியின் குணமான கந்தத்தை ஜலம் இழுத்துக்கொள்ளும். ஜலத்தினால் தன் கந்த குணம் இழுக்கப்பெற்ற பூமி ஜலத்தில் மறையும். பிறகு ஜலத்தின் குணமான ரஸத்தைத் தேஜஸ்ஸு இழுத்துக்கொள்ளும். அங்ஙனம் தன்னுடைய ரஸகுணம் பறியுண்ட ஜலம் தேஜஸ்ஸில் மறையும். பிறகு தேஜஸ்ஸின் குணமாண ரூபத்தை வாயு இழுத்துக் கொள்ளும். தன்ரூபகுணம் பறியுண்ட அந்தத் தேஜஸ்ஸு வாயுவில் மறையும். அந்த வாயுவின் குணமான ஸ்பர்சத்தை ஆகாசம் இழுத்துக்கொள்ளும். தன்னுடைய ஸ்பர்சகுணம் பறியுண்ட வாயு ஆகாசத்தில் மறையும். ராஜனே! பிறகு ஆகாசத்தின் குணமான சப்தத்தைத் தாமஸாஹங்காரம் இழுத்துக்கொள்ளும். தன்னுடைய சப்தகுணம் பறியுண்ட ஆகாசம் அந்தத் தாமஸாஹங்காரத்தில் மறையும். பிறகு ஸாத்விகாஹங்காரம் ராஜஸாஹங்காரத்துடன்கூடி ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களையும் அவற்றின் குணங்களையும் இழுத்துக்கொள்ளும். ஸாத்விகமென்றும் ராஜஸமென்றும் தாமஸமென்றும் மூன்றுவகைப்பட்ட அஹங்காரதத்வத்தை மஹத்தத்வம் இழுத்துக்கொள்ளும். (அஹங்காரதத்வம் மஹத்தத்வத்தில் மறையும்). ஸத்வாதி குணங்களே

வடிவாகப்பெற்ற ப்ரக்ருதி அம்மஹத்தத்வத்தை இழுத்துக்கொள்ளும். ராஜனே! ஸத்வாதிகுணமயமான அந்த ப்ரக்ருதியைக் காலத்தினால் தூண்டப்பட்ட அவ்யாக்ருதமென்னும் ப்ரதானம் இழுத்துக்கொள்ளும். (மஹத்து முதலிய நாமரூபவிபாகங்களின்றி ஸத்வாதி குணங்கள் ஸாம்யாவஸ்தையை அடைந்திருக்கிற ப்ரதானம் அவ்யாக்ருதமென்று கூறப்படும்). அந்த அவ்யாக்ருதத்தைப் பரதேவனான பரமபுருஷன் இழுத்துக்கொள்ளுகிறான். அவன் மற்றொன்றில் மறைபவனல்லன். இப்பரமபுருஷனுடைய ஸ்வரூபத்திற்குக் காலத்தின அவயவங்களான அஹோராத்ராதிகளால் பரிணாமம் முதலிய குணங்கள் உண்டாகமாட்டா. அது ஆதியந்தங்களற்றது; இந்த்ரியங்களுக்கு எட்டாதது; என்றும் மாறாமல் ஒருவாறாயிருக்குந்தன்மையது; அவ்யக்தம் முதல் ப்ருதிவி வரையிலுமுள்ள ஜகத்திற்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கும்; கார்யங்களின் தோஷங்களெவையும் தீண்டப்பெறாமல் அழிவற்றிருக்கும். பிறத்தல் வளர்தல் முதலிய வாக்குக்களும் அவற்றிற்கு நிதானமான மனமும் அப்பரமாத்மஸ்வரூபத்தைத் தீண்டவல்லவையாகமாட்டா. மற்றும், அதில் ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களுக்காவது மஹத்து முதலியவற்றிற்காவது ப்ராணன் புத்தி கர்மேந்த்ரியங்கள் ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் இவற்றிற்காவது உலகங்கள் அடங்கிய ப்ரஹ்மாண்டத்திற்காவது ஸம்பந்தம் கிடையாது. (ஜீவஸ்வரூபம் குணங்களுக்கு உட்பட்டிருப்பதுபோல் பரமாத்மஸ்வரூபம் குணங்களுக்கு உட்பட்டிராது. ஜீவனுக்குக் கர்மத்தினால் மஹத்து முதலிய தத்வங்களின் பரிணாமமான தேஹங்களின் ஸம்பந்தம் இருப்பதுபோல் பரமாத்மனுக்குக் கிடையாது. அவன் ஜீவனைப்போல்

சக்ஷுராதிகரணங்களைப் பற்றின அறிவுடையவனுமல்லன். ப்ரஹ்மாண்டம் ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமேயன்றிப் பரமாத்மஸ்வரூபத்தின் பரிணாமமன்று). மற்றும், அப்பரமாத்மன் ஜீவனைப்போல் ஸ்வப்னம் ஜாகரம் முதலிய ஸங்கோச விகாஸங்களுக்குரிய ஞானத்திற்கிடமாகாமல் என்றும் ஸங்கோசமின்றிய ஞானத்திற்கிடமாயிருப்பான். ஸுஷுப்தி யென்னும் அவஸ்தையும் அவனுக்குக் கிடையாது. அவன் ஆகாசமுமல்லன்; ஜலமுமல்லன்; பூமியுமல்லன்; வாயுவுமல்லன்; அக்னியுமல்லன்; ஸூர்யனுமல்லன்; பின்னையோவென்றால் இவற்றைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாயிருப்பவன். அப்பரமாத்மன ஸுஷுப்தி யவஸ்தையை அடைந்த (நன்குறங்குகிற) ஜீவனையும் ஆகாசத்தையும் ஒத்திருப்பான். ஜீவனுக்கு ஸுஷுப்தியில் நானென்கிற தோற்றந்தவிர ப்ராஹ்மணத்வம் ஸுகம் துக்கம் முதலிய விகாரங்கள் தோற்ற மாட்டா. அங்ஙனமே பரமபுருஷன் ப்ராஹ்மணத்வாதி விகாரங்களும் ஸுகதுக்காதி விகாரங்களும் தீண்டப்பெறாதவன். ஆகாசம் எங்கும் நிறைந்திருப்பினும் அவ்வவற்றின் தோஷங்கள் தன்மேல் தீண்டப்பெறாதிருக்கும். அங்ஙனமே பரமபுருஷன் சேதனாசேதனரூபமான ஜகத்திற்கெல்லாம் அந்தராத்மாவாயிருப்பினும் அவ்வவற்றின் தோஷங்கள் எவையும் தன்மேல் தீண்டப்பெறாமல் பரிசுத்தனாயிருப்பான்; ஜடபதார்த்தங்களோடாவது அஜடமான ஜீவனோடாவது ஒத்திட்டு இத்தகையனென்று ஊஹிக்கமுடியாதவன். ஸர்வகாரணமான இத்தகைய இப்பரமாத்மஸ்வரூபத்தையே அவ்யக்தத்திற்கு லயஸ்தானமாக வேதாந்தங்கள் கூறுகின்றன. எப்பொழுது புருஷன் அவ்யக்தம் இவைகளுக்கு லயம் உண்டாகிறதோ; அப்பொழுது ப்ருதிவி முதல்

மஹத்து வரையிலுமுள்ள சக்திகளென்று கூறப்படுகிற தத்வங்கள் காலத்தினால் தூண்டப்பட்டுத் தத்தஞ் செயல்களைச் செய்யுந் திறமையற்றுத் தத்தங்காரணங்களில் மறைகையாகிற லயத்தை அடைகின்றனவே; இதுவே ப்ராக்ருதலயமாம். (புருஷனுக்கு லயமாவது மிகுதியும் ஜ்ஞானஸங்கோசம் உண்டாகப்பெற்றுப் பரமாத்மனிடத்தில் ஸம்பந்திக்கையேயாம்; அவ்யக்தத்திற்கு லயமாவது அவிபக்த தமஸ்ஸாயிருக்குந் தன்மையைப் பெறுகையே. ப்ருதிவி முதலிய பதார்த்தங்களெல்லாம் பரமாத்மனை விட்டுப் பிரியாமல் அவனுடைய சக்திகள்போன்றிருக்கையால் சக்திகளென்று கூறப்படுகின்றன. ஜ்ஞானஸ்வரூபனான பரமாத்மன் புத்தி இந்த்ரியம் முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களையும் சரீரமாகவுடையவனாகையாலே ப்ராமாணிகர்களுக்கு (வேதம் முதலிய ப்ரமாணங்களின் கருத்தை உள்ளபடி அறிந்தவர்களுக்கு) அந்த புத்தி முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் ஆதாரமாகத் தோற்றுகிறான். இந்த்ரியங்கள் முதலிய ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் அவனுக்குச் சரீரமென்றும் அவை அவனை விட்டு ஒரு க்ஷணமும் பிரிந்திருக்கமுடியாதென்றும் ப்ரமாணங்கள் கூறுகின்றனவாகையால் அவன் அவர்களுக்கு ஸர்வாதாரனாய்த் தோற்றுவது உண்மையே யன்றி வேறன்று. அவன் அவற்றைச் சரீரமாகவுடையவனாயினும், சரீரங்களான அவ்வஸ்துக்களுக்கும் சரீரியான பரமாத்மனுக்கும் ஸ்வபாவங்கள் ஒத்திருக்கமாட்டா. புத்தி இந்த்ரியம் முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களும் பரமாத்மஸ்வரூபம்போல் நித்யங்களன்று; பின்னையோ வென்றால் ஆதியந்தங்களுடையவை. என்றும் ஒருவாறாயிருக்குந்தன்மையுள்ளதற்கே வஸ்துவென்னும்பெயர் உரிமையுமாகையால் அத்தன்

மையுள்ள பரமாத்மனொருவனே வஸ்துவாவானன்றி மற்றவையெல்லாம் என்றும் ஒருவாறாயிருப்பவையன்றாகை யால் உண்மையில் வஸ்துக்களாகமாட்டா. ஆனால் இவற்றை வஸ்துக்களென்று வழங்குவது எங்ஙனம் பொருந்துமென்றால், வஸ்துவாகிய பரமாத்மன் இவையெல்லாவற்றிலும் அமைந்திருக்கிறானாகையால் அவனை உட்கொண்ட இவை வஸ்துக்களென்று வழங்கிவருகின்றன: தீபம் தேஜஸ்ஸின் கார்யம். சக்ஷுரிந்த்ரியம் தேஜஸ்ஸின் உதவியில்லாமல் வஸ்துக்களை க்ரஹிக்க வல்லதன்று. (இந்த்ரியங்கள் தேஜஸ்ஸின் காரணமான அஹங்கார தத்வத்தின் கார்யங்கள்.) இவையெல்லாம் தேஜஸ்ஸின் நிறம்போல் அதை விட்டுப் பிரிந்திருப்பவையல்ல. இங்ஙனமே இந்த்ரியங்களும் அந்தக்கரணமும் விஷயங்களும் பரமாத்மனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்டவையாகையாலும் அவனால் உதவிசெய்யப் பெற்றவையாகையாலும் அவனையே ஆதாரமாகவுடையவையாகையாலும் இந்த இந்த்ரியாதிகளைக் காட்டிலும் அத்யந்த விலக்ஷணனான அப்பரமாத்மனை விட்டுப் பிரிந்திருக்க மாட்டா. (இங்ஙனம் ஸமஸ்தவஸ்துக்களுடைய ஸத்தாஸ்திதிப்ரவ்ருத்திகளும் பரமாத்மாதீனமென்று ஏற்படுகையில் ஜீவனுடைய அவஸ்தைகளும் பரமாத்மாதீனமென்பது ஸித்தமே. ஆனால் அதில் விசேஷம் உண்டு. என்னவென்றால்) ராஜனே! ஜீவனுக்கு தர்மபூதஜ்ஞானத்தின் மூலமாய் ப்ரஜாகரம் ஸ்வப்னம் ஸுஷுப்தி என்னும் பல அவஸ்தைகள் வழங்கிவருகின்றனவே; இவ்வவஸ்தைகள் அவனுக்கு ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தினால் ஏற்பட்டவைகளேயன்றி இயற்கையன்று. எங்ஙனம் ஆகாசத்தில் மேகங்கள் ஒருகால் தோற்றுவதும் ஒருகால் மறைவதுமாயிருக்கின்றனவோ, அங்ஙனமே இந்த ப்ரபஞ்சமெல்லாம் பஞ

மாத்மனிடத்தினின்றுண்டாகி ஒருகால் புலப்படுவதும் அவனிடத்தில் மறைந்து ஒருகால் புலப்படாமலும் இருக்கின்றது. சேதனுசேதனரூபமான இந்த ப்ரபஞ்சத்திற்கெல்லாம் அவன் ஆதாரமாயிருப்பினும் இதன் தோஷங்கள் சிறிதும் அவன்மேல் தீண்டுகிறதில்லை. அவன் ஆகாயம்போல் என்றும் நிர்மலனுயிருப்பவன். விகாரங்களெல்லாம் பரமாத்மனுடைய சரீரமாகிய சேதனுசேதனங்களைச் சேர்ந்தவை. மன்னவனே! அவயவங்களையுடைய வஸ்து அவயவியென்று கூறப்படுகின்றது. அவயவிகளான ஸமஸ்த வஸ்துக்களுடைய அவயவங்களும் உண்மையேயன்றி இல்லாதவைகளை இருப்பதாக வழங்குவதில்லை. அவயவங்களையுடைய வஸ்து அவயவங்களைக் காட்டிலும் தனியே பிரிந்திருப்பதன்று. அப்படியிருக்குமாயின், அவயவங்களைக்காட்டில் அவயவி தனியே தோற்றவேண்டும். அனுபவத்தில் அது கிடையாது. நூல்களாகிற பல அவயவங்கள் சேர்ந்து ஆடையாகிற அவயவியான ஓர் வஸ்து ஏற்படுகின்றது. அவ்வாடை தன் அவயவங்களான நூல்களை விட்டுத் தனியே புலப்படுகிறதில்லை. அங்ஙனமே ஜகத்து பரமாத்மனை விட்டுத் தனியே இராது. ஸூக்ஷ்ம சேதன அசேதன ஈஶ்வரர்களென்னும் ஸமுதாயம் ஸ்தூலசேதன அசேதன ஈஶ்வரர்களென்னும் ஸமுதாய ரூபமான ஜகத்தாகப் பரிணமித்துக் கார்யமென்று கூறப்படுகின்றது. ப்ராமாணிகர்களுக்கு ஒவ்வொரு வஸ்துவும் சேதன அசேதன ஈஶ்வரஸமுதாய ரூபமாகவே தோற்றுகிறது. ஆகையால் இல்லாத வஸ்து புதிதாய் உண்டாகிறதென்று சொல்லுகிறவர்களின் மதம் ஸரியன்று. கார்ய காரணங்கள் இரண்டும் ஒன்றுயிருக்குமாயின், கார்யமான குடத்தைக் குடமென்றும் காரணமான மண்ணை மண்ணென்றும் வெவ்வேறு

பெயர்களால் வழங்குகிறார்கள். மண்ணை மண்ணென்று நினைக்கிறோமன்றிக் குடமென்று நினைக்கிறதில்லை. குடத்தைக் குடமென்று நினைக்கிறோமன்றி மண்ணென்று நினைக்கிறதில்லை. குடம் ஜலம் கொண்டுவர உபயோகப்படுகிறது; மண் அதற்கு உபயோகப்படாது. இங்ஙனம் கார்யகாரணங்களைப் பற்றின அறிவும் பெயரும் கார்யமும் வெவ்வேறாயிருக்கின்றமை பொருந்தாதாகையால் கார்யகாரணங்கள் வெவ்வேறென்றே கொள்ளவேண்டுமென்றால்; அது பொருளன்று. அங்ஙனம் வெவ்வேறாக நினைப்பது ப்ரமமேயாம். கார்ய காரணங்கள் இரண்டும் ஒன்றைவிட்டு மற்றொன்று பிரியாதிருப்பவை. அறிவு பெயர் கார்யம் இவை வெவ்வேறாயிருப்பதற்குக் காரணம் மண் ஓர்வகை மாறுபாட்டை அடைந்திருக்கையே அதனால் அவை வெவ்வேறாகமாட்டா. அங்ஙனமே சேதன அசேதன ஈஶ்வரர்களென்னும் ஸமுதாயம் காரணமும் கார்யமுமாகிக் காரணாவஸ்தையிலும் கார்யாவஸ்தையிலும் ஒன்றேயன்றி வேறன்று. காரண தசையில் ஸூக்ஷ்ம சேதநாசேதனங்களைச் சரீரமாகவுடைய பரப்ரஹ்மம் கார்யதசையில் ஸ்தூலசேதநாசேதனங்களைச் சரீரமாகவுடைய பரப்ரஹ்மமாய் மாறுகின்றது. ஆகையால் கார்யம் முன்பில்லாமல் புதிதாய் உண்டாகிறதென்பது அஸம்பத்தமேயாம். அந்தச் சேதநாசேதனஈஶ்வரர்கள் மூன்றும் ஸ்வபாவத்தில் ஒன்றோடொன்று ஒத்திருக்கமாட்டா; விலக்ஷணமாயிருக்கும். அசேதன பரிணாமமான தேவ மனுஷ்யாதி சரீரங்களெல்லாம் ஆதியந்தங்களையுடையவை. ஆகையால் அவை ஆத்மவஸ்துக்களாக மாட்டா. தேஹத்தையே ஆத்மாவென்று நினைப்பது ப்ரமமே. ஆத்மா தேஹத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணனாயிருப்பவன். ப்ராஹ்மணத்

வாதிஜாதி ஸத்வாதிகுணம் நடை முதலிய செயல் ஜன்மம் வ்ருத்தி இவை முதலிய விகாரங்கள் பலவும் தேஹாத்மாபிமானிகளுக்கு ஆத்மாவினிடத்தில் இருப்பதாகத் தோற்றினும், அவை ஆத்மாவைச் சேர்ந்தவையன்று. அவர்கள் அங்ஙனம் நினைப்பது ப்ரமமே. ஆத்மாவினிடத்தில் விகாரம் உளதென்று நிரூபிக்கமுடியாது. அவனிடத்தில் சிறிதாயினும் விகாரம் உளதாயின், முக்திதசையிலும் தோற்றவேண்டிவரும். முக்திதசையில் விகாரமே கிடையாதென்று ப்ரமாணங்கள் முறையிடுகின்றனவன்றி உளதென்று எங்கும் சொல்லவில்லை. ஆகையால் விகாரங்கள் தேஹத்தைச் சேர்ந்தவைகளேயன்றி ஆத்மாவைச் சேர்ந்தவைகளன்று. என்றும் ஒருவாறாயிருக்குந்தன்மையதான பரிசுத்த ஜீவாத்மஸ்வரூபத்திற்கு தேவமனுஷ்யத்வாதி ஆகாரபேதங்கள் கிடையா. ஒருவன் உளவென்று நினைப்பானாயின், அவன் தேஹத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணனான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவனல்லன்; பின்னையோவென்றால் தேஹத்தையே ஆத்மாவாக ப்ரமித்தவன். ஆகாசம எங்கும் நிறைந்திருப்பினும் அவற்றின் விகாரங்கள் தீண்டப்பெறாதிருப்பதுபோலவும், ஸூர்யன் ஜலம் முதலியவற்றில் ப்ரதிபலிக்கினும் அவற்றின் விகாரங்கள் தீண்டப்பெறாதிருப்பதுபோலவும், வாயு எல்லாவிடங்களிலும் வியாபித்திருப்பினும் அவற்றின் விகாரங்கள் தீண்டப்பெறாதிருப்பதுபோலவும், ஆத்மா தேவமனுஷ்யாதி தேஹங்களில் அமைந்திருப்பினும் அந்த தேவமனுஷ்யாதி பேதங்கள் தீண்டப்பெறான். மற்றும், கடம் முதலியவற்றிலுள்ள ஆகாயமும் வெளியாகாசமும் ஒன்றுபோலவும், ஆகாசத்திலுள்ள ஸூர்யனும் ஜலம் முதலியவற்றில் ப்ரதிபலிக்கிற ஸூர்யனும் ஒன்றுபோலவும்,

தேஹங்களுக்குள்ளே இருக்கிற வாயுவும் வெளியில் வீசுகிற வாயுவும் ஒன்றுபோலவும், ஆத்மா ஒரு தேஹத்தை விட்டு மற்றொரு தேஹத்தைப் பெறினும் அவன் ஒருவனேயன்றி வேறன்று. (இங்ஙனம் ஆத்மா தேஹத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணனென்று நிரூபித்த மாத்ரத்தினால் தேஹம் ஆத்மாவைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமென்ற விஷயம் ஸித்தமே. அவ்விரண்டைக்காட்டிலும் பரமாத்மன் விலக்ஷணனென்பதுவும் நிரூபிக்கப்பட்டது). ஜனங்கள் பொன்னொன்றையே கைவளை தோள்வளை கிரீடம் குண்டலம் முதலிய பல ஆபரணங்களாகச் செய்து 'இது கைவளை. இது தோள்வளை. இது கிரீடம். இது குண்டலம்' என்று வழங்கி அவற்றை அணிகை முதலிய ப்ரயோஜனத்தையும் அனுபவிக்கிறார்கள். அந்தக் கைவளை முதலியவை தாரணாதி ப்ரயோஜனங்களுக்கிடமாயிருக்கையால் உண்மையேயன்றிப் பொய்யன்று. அவற்றிற்குக் காரணம் பொன்னே. அவை தங்கள் காரணமான பொன்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவையென்று எவனேனும் நினைக்கக்கூடுமோ? ஒருவன் முத்துச்சிப்பியைப் பார்த்து வெள்ளியென்று ப்ரமிப்பானாயின், அது வெள்ளியாலாகவேண்டிய ப்ரயோஜனத்தை நிறைவேற்றுமோ? நிறைவேற்றாது. ஆகையால் அது பொய்யே. அப்படியன்றி இவை தாரணாதி ப்ரயோஜனங்களை விளைக்கின்றமையால் உண்மையென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. இங்ஙனமே ஸூக்ஷ்ம சேதனாசேதனங்களோடு கூடிய பகவான் லௌகிகவாக்யங்களாலும் வைதிகவாக்யங்களாலும் ஸ்தூல சேதனாசேதனங்களோடுகூடிய பகவானாகிற ஜகத்தாகக் கூறப்படுகிறான். ஆகையால் ஜகத்து உண்மையேயன்றிப் பொய்யன்று; பகவானைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது

மன்று. ஆதலால் கார்யகாரணங்கள் வேறென்பதுவும், 'காரணங்களே உண்மை, கார்யங்களெல்லாம் பொய்' என்பதுவும் பொருளாகமாட்டா. ஸூர்யனிடத்தினின்றுண்டான மேகம் ஸூர்யனால் விளங்கச் செய்யப்பெற்று ஸூர்யனுடைய அம்சமாகிய கண்ணுக்கு ஸூர்யனைப் பார்க்கவொட்டாமல் மறைவாயிருக்கின்றது. இங்ஙனமே பரமாத்மனிடத்தினின்றுண்டான தேஹம் அவனால் விளங்கச்செய்யப்பெற்று அவனுடைய அம்சமாகிய ஜீவனுக்கு ஆத்ம பரமாத்மஸ்வரூபம் தெரியாதபடி மறைவாயிருக்கின்றது. ஜீவனுக்கு ஆத்ம பரமாத்ம ஜ்ஞான விரோதியான இந்த தேஹபந்தத்தையே ஸம்ஸாரமென்று சொல்லுகிறார்கள். எப்பொழுது அம்மேகம் காற்றினால் தள்ளுண்டு சிதறிப்போகின்றதோ; அப்பொழுது கண் ஸூர்யனைப் பார்க்கின்றது. அங்ஙனமே அஹங்காரத்திற்கிடமான தேஹம் ஆத்மபரமாத்மஸ்வரூபங்களை உள்ளபடி ஆராய்ந்தறிந்து செய்யும் உபாஸனத்தினால் எப்பொழுது நசிக்கின்றதோ, அப்பொழுது ஜீவன் பரமாத்மனைக் காண்பான். இங்ஙனம் விவேகம் முதலிய ஸாதனங்களால் உதவி செய்யப்பெற்ற பரமாத்மோபாஸனமாகிற ஆயுதத்தினால் ஆத்மாவுக்குள்ள தேஹஸம்பந்தமாகிற பந்தத்தை அறுத்துத் தன்னைப் பற்றினவர்களைக் கைவிடாமல் காப்பாற்றுந் தன்மையனான பரமாத்மனை அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பானாயின், ராஜனே! அப்பரமாத்மானுபவத்தையே ஆத்யந்திகப்ரளயமென்று கூறுகிறார்கள். பரந்தபனே! (சத்ருக்களைத் தவிக்கச் செய்பவனே!) ப்ரஹ்மதேவன் முதலிய ஸமஸ்த ஜீவாத்மாக்களுடைய சரீரங்களும் க்ஷணந்தோறும் பரிணமித்துக்கொண்டிருக்குந் தன்மையுடையவை. பரிணமிக்கையாவது முன்னுள்ள நிலைமையை விட்டு வே-

ருரு நிலைமையைப் பெறுகை. அவற்றில் மேல்வரும் நிலைமையை உத்பத்தியென்றும் கீழ்ப்போன நிலைமையைப்ரளயமென்றும் கூறுகிறார்கள். இவையே நித்யோத்பத்தியும் நித்யப்ரளயமுமாம். அவை ஸூக்ஷ்மஜ்ஞர்களுக்குத் தெரியுமேயன்றி ஸ்தூலத்ருஷ்டிகளுக்குத் தெரியா. ப்ரவாஹத்தின் வேகத்தினால் தள்ளுண்டு போகிற காஷ்டம் முதலியவைபோல், தேஹங்கள் ஒருநிலையில் இராமல் காலவேகத்தினால் க்ஷணந்தோறும் பரிணாமத்தை அடைந்துகொண்டிருக்கின்றன. க்ஷணந்தோறும் உண்டாகிற அவ்வவஸ்தைகளே அவற்றின் ஜன்மப்ரளயங்களுக்கு ஹேதுவாயிருக்கின்றன. ஆனால் தேஹங்களுக்கு க்ஷணந்தோறும் அவஸ்தைகள் விளைகின்றனவாயின், அவை ஏன் தெரிகிறதில்லையென்றால், ஆதியந்தங்களற்றதும் பரமபுருஷனுடைய சரீரமுமாகிய இக்காலத்தின் வேகத்தினால் அவை தெரிகிறதில்லை. ஆகாயத்தில் ஸூர்யன் முதலிய க்ரஹங்கள் ஓரிடத்தில் நிலையாயிராமல் க்ஷணந்தோறும் போய்க்கொண்டேயிருப்பினும் அப்போக்கு நமக்குத் தெரிகிறதில்லையல்லவா? அங்ஙனமே இதுவுமென்றுணர்க. நித்யமென்றும் நைமித்திகமென்றும் ப்ராக்ருதமென்றும் ஆத்யந்திகமென்றும் நான்குவகையான ப்ரளயங்களையும் சொன்னேன். காலத்தின் கதி இத்தகையது. ஜகத்ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவும் நாராயணனென்று பெயர் பெற்றவனும் ஸர்வாதாரனுமாகிய பகவானுடைய லீலாரூபமான சேஷ்டிதங்களை உட்கொண்ட கதைகளை உனக்குச் சுருக்கமாகச் சொன்னேன். ஆனால் அவற்றை விரித்துச் சொல்லலாகாதோவென்று வினவவேண்டாம். ப்ரஹ்மதேவனும் அவற்றை முழுவதும் சொல்ல வல்லனல்லன். 'ஆமாம். எல்லாம் சொன்னீர். இதனால் என்ன உபயோ

கம்?' என்கிறாயோ? சொல்லுகிறேன் கேள். பல வருத்தங்களாகிற காட்டுத் தீக்களால் வருத்தமுற்றுக் கடக்கமுடியாத ஸம்ஸாரஸாகரத்தைக் கடக்கவிரும்பும் புருஷனுக்குப் பகவானுடைய லீலாரூபமான கதைகளின் ரஸத்தை அனுபவிக்கையைத் தவிர அதைக் கடத்தும் உபாயம் வேறொன்றும் இல்லை. (ஆகையால் பகவானுடைய லீலைகளை வெளியிடுகிற இக்கதையைக் கேட்பானாயின், அவன் ஸம்ஸாரஸாகரத்தை அனாயாஸமாகக் கடப்பான்) ஸர்வஜ்ஞனான நாராயணன் அநிருத்தரூபியாய்க்கொண்டு (நான்முகன் மூலமாய் சதுர்முகலோகரூபமான) இந்தப் புராணஸம்ஹிதையை முன்பு நாரதருக்கு உபதேசித்தான். அந்த நாரதர் வ்யாஸருக்கு உபதேசித்தார். மஹாராஜனே! மஹானுபவராகிய அந்த வ்யாஸர் வேதத்தோடொத்த பாகவதமென்னும் இப்புராண ஸம்ஹிதையை ப்ரீதியுடன் எனக்கு உபதேசித்தார். குருஸ்ரேஷ்டனே! இந்த ஸம்ஹிதை நைமிசாரண்யத்தில் தீர்க்கஸத்ரமென்னும் யாகத்தில் தீக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கிற சௌனகர் முதலிய ரிஷிகளால் வினவப்பெற்று இப்புராண ஸம்ஹிதையைச் சொல்லப்போகிறார். நான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீசுகர் பர்க்ஷித்துக்கு மீளவும் சுருக்கமாக பரஹ்மஸ்வரூபத்தை உபதேசித்து தக்ஷக ஸர்ப்பம் கடிப்பதனால் நேரும் மரண பயத்தைப் போக்குதல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இந்தப் புராணஸம்ஹிதையில் தன்னைப் பற்றினருடைய ஸம்ஸாரபந்தத்தைப் போக்குந்தன்மையனும் ஸர்வாந்தராத்மாவும் ஷாட்குண்யபூர்ணனுமாகிய பரமபுருஷன் அடிக்கடி நிரூபிக்கப் படுகிறான். (இதில் பரமபுருஷனுடைய குணங்க

ளேச் சொல்லாமல் அன்யபரமான பாகம் சிறிதும் கிடையாது). எவனுடைய அனுக்ரஹத்தினின்று ப்ரஹ்மதேவனும், கோபத்தினின்று ருத்ரனும் உண்டானார்களோ; அத்தகைய ஸர்வகாரணனான பரமபுருஷனை இந்த ப்ரபந்தம் ஆதியோடந்தமாக நிரூபித்துச் சொல்லுகின்றது. (காரணவஸ்துவே த்யேயமென்று சாஸ்த்ரங்கள் முறையிடுகின்றனவாகையால் காரணவஸ்துவை அடிதோறும் நிரூபித்துச் சொல்லுகிற இந்த ப்ரபந்தத்தைக் கேட்பவர்களுக்குக் காரணவஸ்துத்யானம் அனுயாஸமாக நேரிடுமாகையால் அவர்களுக்கு மோக்ஷமென்னும் பரம புருஷார்த்தம் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை). (மரணம் ஸமீபிக்கப் பெறுமல் ஜீவித்திருக்கிறவர்களுக்கன்றே இவையெல்லாம் உபாயங்களாம். மரணம் ஸமீபித்திருக்கிற நான் என்ன செய்வேனென்று நீ சிந்திக்கவேண்டாம்.) ராஜனே! மரணம் அடையப்போகிறேனேயென்னும் [1]இப்பசுபுத்தியைத் துறப்பாயாக. (ஏனென்றல், நானென்று தோற்றுகிற ஆத்மவஸ்து நித்யமாகையால் அதற்கு மரணம் கிடையாது). நீ தேஹம்போல் முன்பில்லாமல் இப்பொழுது உண்டாகவில்லை; தேஹத்தைப்போல் மரணம் அடையப்போகிறது மில்லை. நீ உண்டாகி மீளவும் பீஜாங்குரம்போல் புத்ரபௌத்ராதிகளுடன் உண்டாகப் போகிறதுமில்லை. இவ்வவஸ்தைகளெல்லாம் தேஹத்திற்கே உள்ளவையன்றித் தேஹத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனான உனக்கு அவை கிடையா. காஷ்டங்களில் பற்றி யெரிகிற அக்னி அவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதே யல்லவா? அங்ஙனமே தேஹங்களில் அமைந்திருக்கிற ஆத்மவஸ்துவும் அவற்

1. பசுபுத்தி-அவிவேகம்.

றைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதே. ஜீவன் ஸ்வப்னதசை யில் தன்னுடைய தேஹத்திற்கு நேரும் சிரச்சேதத்தை யும் மரணம் முதலியவற்றையும் காண்கிறான். அங்ங னம் காண்கிற ஜீவன் மரணம் முதலியவற்றிற் கிடமான தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனல்லவா? அங் ஙனமே ஜாகரதசையிலும் ஆத்மா தேஹத்தைக் காட் டிலும் விலக்ஷணனே. ஆகையால் ஆத்மா தேஹத் தைப்போல் பிறப்பவனுமல்லன்; மரணம் அடைபவனு மல்லன். கடம் முதலியவற்றிலுள்ள ஆகாசம் அவை உடைந்தபின்பு பரமாகாசத்தோடு சேர்ந்து விடுகிறது. கடாகாசமென்னும் இவை முதலிய சொற்களுக்கிட மாகிறதில்லை. இங்ஙனமே ஜீவன் பரமாத்மோபாஸனத் தினால் சரீரஸம்பந்தம் அடியோடு கழியப் பெறுகையில் மீளவும் பரிசுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபம் தோன்றப் பெறுவான். மனம் ஜீவனுக்குப் புண்யபாபகர்மங்களை விளைத்து அவற்றின் மூலமாய் ஸத்வாதி குணமயமான தேஹங்களை விளைக்கின்றது. ஜீவனுக்கு அந்த மனத் தை மாயை உண்டாக்குகின்றது. ஆக மாயை மனம் தேஹம். கர்மம் இவைகளால் ஜீவனுக்கு ஸம்ஸாரம் உண்டாகின்றது. எண்ணெய் அதற்காதாரமான பாத் ரம் திரி அக்னிஸம்யோகம் இவை எதுவரையில் உளவோ, அதுவரையிலுமே தீபத்திற்கு தீபத்வம் உண் டாகின்றது. (விளக்கொளி ஜ்வாலாரூபமாய் எரிகின் றது.) தேஹாதிகளாலுண்டாகும் ஸம்ஸாரமும் இங்ங னமே யென்றுணர்க. (புண்யபாப கர்மங்கள் தைலம் போன்றவை. மனம் தைலத்திற்காதாரமான பாத்ரம் போன்றது. தேஹம் திரிபோன்றது. தேஹாத்மாபி மானம் அக்னிஸம்யோகம்போன்றது. ஸம்ஸாரம் தீபம்போன்றது). ஆகையால் ரஜஸ்ஸு ஸத்வம் தம

ஸ்ஸு என்னும் இம்மூன்று குணங்களின் ஸம்பந்த மாகிற உபாதியினால் ஆத்மாவுக்கு ஜன்ம மரணாதிகள் உண்டாகின்றன. அவ்வுபாதி நீங்கினால் அவையும் மாறு இன்றன. இயற்கையில் ஆத்மாவுக்கு அவை கிடையா. தேஹம் பிறக்கும்பொழுது ஆத்மா பிறக்கிறதுமில்லை. அது மரணம் அடையும்போது அவன் மரணம் அடை கிறதுமில்லை. அவன் வ்யக்தமான தேஹத்தைக் காட் டிலும் அவ்யக்தமான மூலப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவன். அவன் ஸ்வயம்ப்ரகாசன் (தனக்குத் தானே தோற்றுந் தன்மையன்). தேஹாதிகள் ஜடங் கள் (பிறர்க்கே தோற்றுந்தன்மையுள்ளவை). இங்ஙனம் விஜாதீயனாகையால் ஆத்மா அவற்றைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனென்பதற்கு ஸந்தேஹம் உண்டோ? ஆகாசம் கடம் முதலியவற்றில் வியாபித்திருப்பினும் அந்தக் கடாதிகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருப்பது போல் ஆத்மா தேஹங்களில் அமைந்திருப்பினும் அவற் றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனே. ஆத்மாவே தே ஹத்தைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் ஸ்வ பாவத்தில் அளவிட முடியாதவன்; ஸ்வரூபத்தில் விகார மற்றவன். இத்தகையனான ஆத்மா பரமாத்மனால் தரிக் கப்பட்டு அவனிடத்தில் நிலைகொண்டிருக்கின்றான். ப்ரபூ! தேஹத்தில் அமைந்திருக்கின்ற இத்தகையனான ஆத்மாவை அவ்வாத்மாவினாலேயே ஆராய்ந்துணர்வா யாக; அவன் தனக்குத் தானே தோற்றுந்தன்மையனாகை யால் அவனைக் கொண்டே அவனை அறியவேண்டும். சா ஸ்த்ரங்களைக் கற்று ஆத்மபரமாத்மஸ்வரூபங்களை உள்ள படி ஆராய்ந்தறிந்த புத்தியுடன் ஸ்ரீவாஸுதேவனைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பாயின், ப்ராஹ்மண வாக்யத் தினால் தூண்டப்பட்ட தக்ஷகன் உன்னைக் கடித்து

விஷாக்னியினால் தஹிக்கினும் உனக்கு வருத்தத்தை விளைக்கவல்லனாக மாட்டான். ஈஶ்வரன் ம்ருத்யுக்களுக்கெல்லாம் ம்ருத்யுவாயிருப்பவன். ஆகையால் அவனை ம்ருத்யுக்கள் எவையும் தஹிக்கவல்லவையாக மாட்டா. அவனை த்யானித்துக் கொண்டிருக்கிற உனக்கும் அத்தன்மையே உண்டாமாகையால் தக்ஷகவிஷாக்னி உன்னை வருந்தச்செய்ய வல்லதாகாது. 'நான் பரந்தாமமான பரப்ரஹ்மமே. பரமபதமான பரப்ரஹ்மம் நானே. (நான் பரப்ரஹ்மத்தின் சரீரமாகையால் பரப்ரஹ்மமென்றே சொல்லத்தகுந்தவன். பரப்ரஹ்மம் என்னைச் சரீரமாகவுடையதாகையால் நானென்று சொல்லத் தகுந்ததே)' என்று இங்ஙனம் அனுஸந்தித்து ப்ராக்ருத சரீரமற்ற பரமாத்மனிடத்தில் ஆத்மாவை நிலைநிறுத்தி (ஆத்மா பரமாத்மாவுக்குச் சேஷமாயிருக்கையையே முக்ய ரஸமாகவுடையவனென்று த்யானித்து) நிற்பாயாயின், விஷங்களோடு கூடிய முகங்களால் பாதத்தில் நக்கிக் கடிக்கின்ற தக்ஷகனையாவது பரமாத்மனைக் காட்டிலும் வேறான சரீரத்தையாவது ஜகத்தையாவது நீ காணமாட்டாய். (வாஸுதேவஸ்மரண மஹாநந்தத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கையால் துக்கஹேதுவான மற்றொன்றையும் நீ நினைக்கமாட்டாய்). அப்பனே! பகவானுடைய சேஷ்டிதங்களைப் பற்றி நீ ஏதேது வினவினையோ, அவையெல்லாவற்றையும் உனக்கு மொழிந்தேன். இன்னம் என்ன கேட்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்றனை? (இன்னம் ஏதேனும் கேட்கவேண்டியிருந்து கேட்டால் சொல்லுகிறேன். கேட்பாயாக). ஐந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

(பரீக்ஷித்து மோக்ஷம் அடைதலும், ஜனமேஜயன் ஸர்ப்பயாகஞ் செய்தலும், வேதங்களின் சாகைகளை நிரூபித்துக் கூறுதலும்.)

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—ஸமஸ்த ஆத்மாக்களையும் ஸமமாகப் பார்க்குந்தன்மையரும் வ்யாஸமஹர்ஷியின் குமாரரும் பரப்ரஹ்மத்தையே மனனஞ் செய்பவருமாகிய ஸ்ரீசுகமுனிவரால் இங்ஙனம் மொழியப்பெற்ற பரீக்ஷித்து மன்னவன் வணங்கின தலையினால் அவருடைய பாத கமலத்தை ஸ்பர்சித்துக் கைகளைக் குவித்துக் கொண்டு அம்முனிவரைக் குறித்து மேல்வாறு கூறினான்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—தேவரீர் என்னிடத்தில் கருணைகூர்ந்து ஆதியந்தங்களற்றவனும் தன்னைப் பற்றினருடைய ஸம்ஸாரபந்தத்தைப் போக்குந்தன்மையனுமான பரமபுருஷனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் உபாஸனத்தையும் நான் ஸாக்ஷாத்கரித்தாற்போல் அறியும்படி எனக்கு உபதேசித்தீராகையால், நான் ஸித்தார்த்தனானேன். (விரும்பின பொருள் ஸித்திக்கப் பெற்றேன்); அனுக்ரஹிக்கப் பட்டேன். இவ்வளவு அனுக்ரஹஞ் செய்யப்பெற்றேனாகையால் எனக்கு இனி கேட்க வேண்டியது என்ன இருக்கின்றது? பற்றினவரைக் கைவிடாமல் காக்குந் தன்மையனான பரமபுருஷனிடத்தில் நிலைநின்ற மனமுடையவர்களும் வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யாதி குணங்களால் மேன்மையுற்றவர்களுமாகிய உம்மைப்போன்ற பெரியோர்கள் ஆத்ம ஸ்வரூபாதிகளை அறியாதவர்களும் ஆத்யாத்மிகம் முதலிய தாபங்களால் வருந்துகிறவர்களுமாகிய ப்ராணிகளிடத்தில் அனுக்ரஹஞ் செய்வது பெரிய ஆச்சர்யமாக எனக்குத் தோற்றவில்லை. (அவர்களுக்கு அதுவே தன்மையல்

லவா?) உத்தமச்லோகனுன பகவானுடைய குணங்களையே முக்யமாக நிரூபிக்கிற இப்புராண ஸம்ஹிதையை உம்மிடத்தினின்று நான் கேட்டேன். உம்மால் நிரூபிக்கப் பட்டதும் பயங்களுக்கிடமாகாததும் மஹாநந்தஸ்வரூபமுமாகிய பரப்ரஹ்மத்தின் அனுபவத்தில் அழுந்தினேன். ஆகையால் தக்ஷகன் முதலிய ம்ருத்யுக்களிடத்தினின்று நான் சிறிதும் பயப்படவில்லை. ப்ரஹ்மரிஷி! நான் மௌனவ்ரதத்தை ஏற்றுக்கொண்டு விஷயாபிலாஷங்களும் அவற்றின் வாஸனைகளும் தீரப்பெற்ற மனத்தை 1 அதோக்ஷஜனிடத்தில் நிலைநிறுத்தி ப்ராணன்களை விட விரும்புகிறேன். எனக்கு அனுமதி கொடுப்பீராக. நீர் கேவலாநந்த ரூபமான பகவத் ஸ்வரூபத்தை எனக்குத் தெரிவித்து ஜ்ஞானவிஜ்ஞான நிஷ்டையை உண்டாக்கி தேஹாத்மப்ரமம் ஸ்வதந்த்ராத்மப்ரமம் இவற்றிற்கிடமான அஜ்ஞானத்தைப் போக்கினீர். ஆகையால் நான் க்ருதார்த்தனுனேன்.

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் அம்மன்னவனுல் சொல்லப்பட்ட மஹானுபாவரான சுகமுனிவர் அவனிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு அவனுல் பூஜிக்கப்பட்டு முனிவர்களுடன் புறப்பட்டுப் போனுர். ஜ்ஞானியாகிய பரீக்ஷித்து மன்னவனும் கங்கையின் கரையில் கிழக்கு நுனியாக தர்ப்பங்களைப் பரப்பி அதன்மேல் வடக்கு முகமாக உட்கார்ந்து மூச்சை அடக்கி வ்ருக்ஷம் போல் அசையாதிருந்து தேஹத்திலும் தேஹானுபந்திகளிடத்திலும் அபிமானமற்று 'தேஹமே ஆத்மாவா? அல்லது இரண்டும் வேறு? ஜீவ பரமாத்மாக்களிரண்டும்

1. இந்த்ரியங்களால் விளையும் அறிவுகளுக்கெட்டாத பரமபுருஷனிடத்தில்.

ஒன்றோ? வேறோ?" இவை முதலிய ஸம்சயங்களெல்லாம் அறப்பெற்று ஆத்மஸ்வரூபம் பரமாத்மனுக்கே சேஷப்பட்டதென்று தனக்குள் நன்றாக அனுஸந்தித்துப் பெரிய மனவூக்கத்துடன் பரமாத்மனை த்யானித்துப் பரிசுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபம் தோன்றப்பெற்று 'முக்தியை அடைந்தான். அந்தணர்களே! கோபமுற்ற ப்ராஹ்மணகுமாரனால் தூண்டப்பட்ட தக்ஷகன் அம்மன்னவனைக் கொல்ல விரும்பி அவனிடம் போகும்பொழுது வழியில் காஶ்யபரைக் கண்டான். தக்ஷகன் பரீக்ஷித்தைக் கடிக்கப் போகிறானென்று கேள்விப்பட்டு விஷசிகித்ஸை செய்து அவனை ரக்ஷித்து அவனிடத்தினின்று பணம் வாங்கிக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று போகின்ற 1 விஷஹாரியான அந்தக் காஶ்யபருக்குப்பணங்களைக் கொடுத்து த்ருப்தி செய்வித்து அவரைத் திருப்பி யனுப்பிக் காமரூபனாகிய தக்ஷகன் ப்ராஹ்மண வேஷத்தினால் மறைந்து சென்று பரீக்ஷித்து மன்னவனைக் கடித்தான். முக்தாவஸ்தையை அடைந்த ராஜர்ஷியாகிய பரீக்ஷித்தினுடைய தேஹம் ஸமஸ்த ப்ராணிகளும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் தக்ஷக ஸர்ப்பத்தினுடைய விஷாக்னியினால் அந்தக்ஷணமே பஸ்மமாய்விட்டது. பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் திசைகளிலும் எல்லா விடங்களிலும் பெரிய ஹாஹாகாரம் உண்டாயிற்று. ஏனென்றால், தேவர்கள் அஸுரர்கள் மனுஷ்யர்கள் முதலிய அனைவரும் வியப்புற்றார்கள். அப்பொழுது தேவதுந்துபிவாத்யங்கள் முழங்கின. கந்தர்வர்களும் அப்ஸரமடந்தையர்களும் பாடினார்கள். தேவதைகள் நல்லது நல்லதென்று மொழிந்துகொண்டு பூமழை பொழிந்தார்

---

1. விஷத்தைப் போக்குபவரான.

கள். ஜனமேஜயன் தன் தந்தையைத் தக்ஷகன் கடித்தா னென்று கேள்விப்பட்டு மிகவும் கோபமுற்று ஸர்ப்பங் களையெல்லாம் அழிக்க விரும்பிப் பெரிய அந்தணர்களைக் கொண்டு ஸர்ப்பயாகமென்றொருயாகஞ் செய்து (மந்த்ர பலத்தினால் ஸர்ப்பங்களை யெல்லாம் வரவழைத்து) அக்னி யில் ஹோமஞ் செய்தான். தக்ஷகன் ஸர்ப்பயாகத்தில் பெ ருப்பெரிய ஸர்ப்பங்களெல்லாம் எரிகிற அக்னியில் தஹிக் கப்படுவது கண்டு பயத்தினால் மனங்கலங்கி இந்த்ர னைச் சரணம் அடைந்தான். பரீக்ஷித்தின் புதல்வனா கிய ஜனமேஜய மன்னவன் தன் தகப்பனைக் கடித்த தக்ஷகன் யாகாக்னியில் வந்து விழுந்து சாகாமையைக் கண்டு அந்தணர்களைக் குறித்து 'ஸர்ப்பங்களில் அதம னாகிய தக்ஷகன் அக்னியில் வந்து விழுந்து பஸ்மமாகக் காணோமே. அதுவேன்?'' என்று வினவினான். அந் தணர்கள் 'அவன் இந்த்ரனைச் சரணம் அடைய, அவ னை அவ்விந்த்ரன் காத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அத னால் அந்தத் தக்ஷக ஸர்ப்பன் தடுக்கப்பட்டிருக்கிறான். ஆகையால் அவன் மந்த்ரங்களைச் சொல்லி அழைத்தும் அக்னியில் வந்து விழாதிருக்கிறான்' என்றார்கள். விசா லபுத்தியனான ஜனமேஜயன் அதைக் கேட்டு யாகஞ்செ ய்விக்கிற அவ்வந்தணர்களை நோக்கி 'அந்தணர்களே! தக்ஷகனை இந்த்ரனுடன் அக்னியில் ஏன் விழத்தள் ளலாகாது' என்று மொழிந்தான். அந்தணர்களும் அதைக் கேட்டுத் 'தக்ஷகனே! தேவகணங்களோடு கூ டிய இந்த்ரனுடன் இந்த யாகாக்னியில் வந்து விழுவா யாக' என்னும் பொருளடங்கிய மந்த்ரத்தைச் சொல்லி இந்த்ரனோடு கூடிய தக்ஷகன் வந்து விழும்படி யாகாக் னியில் ஹோமஞ் செய்தார்கள். அந்தணர்கள் இங்ங னம் மொழிந்த கொடிய வசனங்களால் தேவேந்த்ரன்

விமானத்தோடும் தக்ஷகனோடும் தன்னுடைய ஸ்தானத்தினின்று நழுவி, இனி நாம் என்ன செய்வோமென்று பயந்து மனக்கலக்க முற்றான். தக்ஷகனோடுகூடிய தேவேந்த்ரன் விமானத்துடன் அங்ஙனம் ஆகாயத்தினின்று விழுவதைக் கண்டு ப்ருஹஸ்பதி ஜனமேஜய்மன்னவனிடம் வந்து மொழிந்தார்.

ப்ருஹஸ்பதி சொல்லுகிறார்:—இந்த்ரன் தேவர்களுக்கு ப்ரபுவாயிருப்பதுபோல் மனுஷ்யர்களுக்கு ப்ரபுவாயிருப்பவனே! இந்தத் தக்ஷகஸர்ப்பம் உன்னால் வதம் அடைவதற்கு உரியவனல்லன். இவன் அம்ருதபானஞ் செய்தவன். ஆகையால் இவன் ஜராமரணங்களுக்கிடமாகக் தகுந்தவனல்லன். (ஆனால் உனக்கு 'இவன் நந்தந்தையைக் கொன்றானே' என்று இவன்மேல் கோபம் இருக்கும். ஆயினும், அது உண்மையை ஆராய்ந்து பார்க்கில் துறக்கத்தக்கதே யன்றி அனுஸரிக்கத் தக்க தன்று.) ப்ராணிகள் பிழைத்திருப்பதற்கும் மரணம் அடைவதற்கும் ஸ்வர்க்க நரகாதிகதிகளைப் பெறுதற்கும் காரணம் அவ்வவற்றின் கர்மமே. ராஜனே! இந்த ப்ராணிகளுக்கு ஸுகதுக்கங்களைக் கொடுப்பது அந்தக் கர்மந் தவிர மற்றொன்றும் அன்று. (எங்கள் தகப்பனைத் தக்ஷகன் கடித்துக் கொல்ல ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டதுண்டே யன்றிக் கர்மம் கொன்றதாகத் தெரியவில்லையே யென்றால், சொல்லுகிறேன். கேள்.) மன்னவனே! ஸர்ப்பம் திருடன் சத்ரு அக்னி ஜலம் பசி தாஹம் வியாதி இவைகளால் ஜந்துக்கள் மரணம் அடைகின்றனவே; அவை தாம் செய்த ப்ராரப்த கர்மத்தின் பலனை அனுபவிக்கின்றன. (ஸர்ப்பம் முதலியவை அவ்வவற்றின் கர்மத்தினால் தூண்டப்பட்டு மாணுதிகளை விளைவிக்கின்றனவே யன்றி அவை ஸ்வதந்த்ரித்

துச் செய்பவை யல்ல). ராஜனே! ஆகையால் சத்ருவ தத்திற்காகச் செய்கிற இந்த யாகத்தை நிறுத்துவாயாக. நிரபராதிகளான ஸர்ப்பங்களை வீணாகத் தஹித்து விட்டனை. ஜனங்கள் தம்முடைய ப்ராரப்தகர்மத்தை அனுபவிக்குந் தன்மையர்களே யன்றி அதற்குப் பிறர் காரணமன்று. (ஆகையால் உங்கள் தந்தை தன் கர்மத்தினால் மரணம் அடைந்தானன்றித் தக்ஷகனாலன்று. நீ அங்ஙனம் நினைப்பது உண்மையன்று).

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:— ஜனமேஜயமன்னவன் இங்ஙனம் ப்ருஹஸ்பதியால் மொழியப்பெற்று மஹர்ஷியாகிய அவருடைய வசனத்தை வெகுமதித்து ஸர்ப்ப யாகத்தினின்று மீண்டு அந்த ப்ருஹஸ்பதியைப் பூஜித்தான். (தெரிந்தவர்களுக்குங்கூட ஏன் இப்படி மதி மயக்கம் உண்டாகின்றது. ப்ராஹ்மண கோபத்தினால் பரீக்ஷித்து மரணம் அடைந்தான். ஜனமேஜயனுடைய கோபத்தினால் ஸர்ப்பங்கள் மரணம் அடைந்தன. ப்ராஹ்மணர் அறிந்தவர். ஜனமேஜயனும் தெரிந்தவன். ஏன் இவர்களுக்குங்கூட இப்படி மதிமயக்கம் உண்டாயிற்றென்றால் சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள்.) ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் மாயை மிகுந்த மஹிமையுடையதென்பது எல்லோர்க்கும் தெரிந்த விஷயமே. இந்த மாயையே ஒன்றுக்கு பாதிக்கை மற்றொன்றுக்கு பாதிக்கப்படுகை இவ்விரண்டையும் விளைக்கின்றது. (ஒன்று பாதிப்பதற்கும் மற்றொன்று பாதிக்கப்படுவதற்கும் காரணம் இந்த மாயையே). இவ்வாத்மா அந்த மாயையினால் ஸத்வாதிகுணவ்ருத்திகளுக்குட்பட்டுப்ராணிகள் விஷயத்தில் மதிமயங்குகிறான். (ப்ராணிகள் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் மாயையினால் மதிமயங்கித் தன்னுடைய ஸுகதுக்கங்களுக்குத் தன்னுடைய புண்ய பாபகர்மங்களைக் காரணமாக

நினையாமல் பிறரைக் காரணமாக நினைக்கின்றன.) இந்த மாயை ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவினுடைய தாகையால் இதனுடைய ஸம்பந்தம் அவனுக்கும் உண்டல்லவா? ஆகையால் இது அவனுக்கும் மோஹாதிகளை விளைக்குமோ என்னவோ வென்று சங்கிக்கவேண்டாம். பரமாத்ம ஸ்வரூபநிரூபணஞ் செய்யும் அறிஞர்கள் பல தடவைகளில் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை ஆராயும்பொழுது இம் மாயை அவர்களுக்குத் தன்கார்யமான விகாரங்களை விளைக்கவல்லதாகிறதில்லை. இப்படியாயின், நேரே அப் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் இம்மாயை தன் கார்யத்தை விளைக்க மாட்டாதென்பதைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ? மற்றும், இம்மாயையின் கார்யமான மோஹத்தினால் விளைகிற பற்பல விகாரங்களுக்கும் [1] அது இடமாகிறதில்லை. ஸங்கல்ப விகல்பங்களுக்கிடமான மனத்திற்கும் அது விஷயமாகிறதில்லை. (பரிசுத்தமான யோகிகளுடைய மனத்திற்கே அது விஷயமாம்). கர்மத்தினால் விளைகிற சரீரமும் கர்மமும் அதில் கிடையா. மற்றும், அக்கர்மத்தினாலும் கர்மமூலமான சரீரத்தினாலும் விளைகிற ஸுகதுக்காதிகளும் அதில் கிடையா. தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய சப்தங்களுக்கும் அது விஷயமாகிறதில்லை. பரமாத்மஸ்வரூபத்தை தேவனென்றாவது மனுஷ்யனென்றாவது சொல்ல முடியாது. பரமாத்ம ஸ்வரூபம் இத்தகையது. ஜீவன் ஸத்வரஜஸ் தமோகுணங்களுக்கு உட்பட்டவனாயினும் இத்தகைய பரமாத்மஸ்வரூபத்தை மனனஞ் செய்துகொண்டு ப்ருதிவி முதலிய அசேதனதத்வங்களையும் பசி தாஹம் சோகம்மோஹம் ஜரை ம்ருத்யு என்னும் ஊர்மிகளையும் பரிஹரித்து ஒன்று தலையெடுத்து மற்றொன்றை அடக்

1. அந்தப் பரமாத்ம ஸ்வரூபம்.

குந்தன்மையுடைய ஸத்வாதி குணங்களையும் அடக்கி மனவூக்கமுற்று எல்லாச் செயல்களினின்றும் மீளவேண்டும். எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றமையால் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவென்று கூறப்படுகிற பரமபுருஷனுடைய ஸ்வரூபம் ப்ரக்ருதிபுருஷர்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமென்று கூறுகிறார்கள். அது சேதனாசேதனங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களென்கிற ஜடவஸ்துக்களும் அஜடமான ஆத்மவஸ்துக்களும் எத்தகையனவோ அத்தகையதன்றென்று நிரூபிக்கிறார்கள். யோகிகள் ராகத்வேஷாதிகளையும் அஹங்கார மமகாரங்களையும் துறந்து பகவானைத் தவிர மற்ற எதிலும் ஸ்னேஹமின்றி இத்தகைய பரமபுருஷஸ்வரூபத்தை ஹ்ருதயத்தினால் த்யானித்து நிலைநிறுத்தி மனவூக்கத்துடன் நிச்சயிக்கிறார்கள். எவர்களுக்கு தேஹத்தில் அஹங்காரமும் (ஆத்மாபிமானமும்) க்ருஹம் முதலியவற்றில் மமகாரமும் (என்னுடையதென்னும் அபிமானமும்) ஆகிற தௌர்ஜன்யம் இல்லையோ, அவர்கள் ஸர்வத்திலும் விலக்ஷணமான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் ஸ்வரூபத்தை அறிகிறார்கள். (இந்த அஹங்கார மமகாரங்களுக்கும் பாத்ய பாதக பாவனைக்கும் காரணம் பகவானுடைய மாயையாகையால் அதைக் கடக்க விரும்புகிறவர்கள் இருக்கவேண்டிய நிலைமையைச் சொல்லுகிறேன்; கேட்பாயாக). பிறர் தன்னைப்பற்றி எவ்வளவு பருஷமாகப் பேசினும் அவற்றைப் பொறுக்கவேண்டும். ஒருவனையும் அவமதிக்கலாகாது. மரணம் அடையுந்தன்மையதான இத்தேஹத்தில் அபிமானங்கொண்டு அதற்கு விரோதியென்று ஒருவனோடும் வைரத்தை ஏற்றுக்கொள்ளலாகாது. எல்லாமறிந்த மஹானுபாவரும் எங்கும் தடைபடாத

மதியுடையவரும் க்ருஷ்ணத்வைபாயனரென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவருமான அந்த வேதவ்யாஸருக்கு நமஸ்காரம். இவருடைய பாதாரவிந்தங்களின் த்யானத்தினாலல்லவோ நான் ஸ்ரீபாகவதமென்னும் இப்புராண ஸம்ஹிதையைக் கற்றேன்.

ஶௌனகர் சொல்லுகிறார்:—வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட ஆசாரங்களைத் தாம் அனுஷ்டித்துப பிறரும் அனுஷ்டிக்கும்படி வெளியிடுகிறவர்களும் மஹானுபாவர்களுமான பைலர் முதலிய வ்யாஸமஹர்ஷியின் சிஷ்யர்கள் வேதங்களை எத்தனை வகையாகப் பிரித்தார்கள்? நல்லியற்கை யுடையவரே! இதை எங்களுக்குச் சொல்வீராக.

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—ப்ராஹ்மணஶ்ரேஷ்டரே! உலகங்களுக்கெல்லாம் மேலான ஸத்யலோகத்தில் வாஸஞ்செய்கிறவனும் பகவானிடத்தில் நிலைநின்ற மனமுடையவனுமாகிய ப்ரஹ்மதேவனுடைய ஹ்ருதயாகாசத்தினின்று ஒரு நாதம் உண்டாயிற்று. (ஹ்ருதயாகாசத்திலுள்ள வாயுவின் பரிணாமமான ப்ராணகோஷம் உண்டாயிற்று.) இந்த நாதம் காதை மூடுகையில் செவிப்படும். அந்தணரே! யோகிகள் இந்த நாதத்தை உபாஸித்து அதனால் ஜ்ஞானம் உண்டாகப்பெற்று த்ரவ்யம் க்ரியை காரகம் என்னும் ஆத்மமலத்தைப் போக்கி மோக்ஷத்தை அடைகின்றார்கள். (இங்கு த்ரவ்யமாவது-சரீரம். க்ரியையாவது-புண்யபாபகர்மம். காரகமாவது-இந்த்ரியம்.) அந்த நாதத்தினின்று அகர உகர மகரங்களென்னும் மூன்று அக்ஷரங்கள் அடங்கியதும் மூன்று மாத்ரைகளையுடையதுமாகிய ஓங்காரம் உண்டாயிற்று. யோகாப்யாஸமில்லாதவர்களுக்கு அதன் உற்பத்தியை அறியமுடியாது. அந்த ஓங்காரம் தானே ப்ரகா

சிக்குந்தன்மையது. பரமாத்மாவான பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை இந்த ஓங்காரம் விடுத்துக் கூறுகின்றது. இந்த ஓங்காரம் ப்ரணவமென்று கூறப்படும். காதை மூடிக்கொண்டிருப்பினும் இந்த ப்ரணவசப்தத்தை எவன் கேட்கிறானோ, அவன் பரமாத்மனே; ஜீவனல்லன். ஜீவன் இந்த்ரியங்களால் அறிவனேயன்றி இந்த்ரியங்களின் உதவியின்றி எதையும் அறியவல்லனல்லன். பரமாத்மனோவென்றால் இந்த்ரியங்கள் இல்லாதிருப்பினும் அறியுந்திறமுடையவன். (அவன் அறிவில் இந்த்ரியங்களை எதிர் பார்ப்பவனல்லன்). (ஜீவனுக்கு நாதம் செவிப்படுவது பரமாத்மாவின் மூலமாகவேயன்றி நேராகவன்று). லௌகிக வைதிக சப்தங்களெல்லாம் இந்த ப்ரணவத்தினின்று வெளியாகின்றன. இந்த ப்ரணவஸ்வரூபம் வெளியாகுமிடம் ஹ்ருதயாகாசம். இந்த ப்ரணவம் தன்னுடைய மஹிமையில் நிலைநின்றிருக்கிற பரமாத்மாவான பரப்ரஹ்மத்தை நேராக உள்ளபடி உரைக்கின்றது. இத்தகையதான அந்த ப்ரணவம் ஸமஸ்த மந்த்ரங்களுக்கும் உபநிஷத்துக்களுக்கும் வேதங்களுக்கும் காரணம். மற்றும், இது அறுநிகி, ப்ருகுகுலத்தை வளர்ப்பவரே! அந்த ப்ரணவத்தில் அகாரம் உகாரம், மகாரம் என்னும் மூன்று எழுத்துக்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. இம்மூன்று எழுத்துக்களும் அன்னயார்ஹசேஷத்வம் (பிறர்க்குரியனாகாமல் பரமபுருஷனுக்கே சேஷமாயிருக்கை) அனன்யஶரணத்வம் (வேறொரு ஶரணமற்றிருக்கை) அனன்யபோக்யத்வம் (வேறொருபோக்ய மற்றிருக்கை) ஆகிய மூன்று அர்த்தங்களைக் கூறுகின்றன. மற்றும், ப்ராப்யத்வம் ப்ராபகத்வம் முதலிய குணங்களை வெளியிடுகிற நாராயணாதி நாமங்களுடைய தத்தம் பொருள்களை அறிவிக்கையாகிற வ்ருத்திகளுக்கும் காரணமாயிருக்

கும். நான்முகனைச் சரீரமாகவுடைய பரமபுருஷன் இத்தகையதான அந்த ப்ரணவத்தினின்று அந்தஸ்தங்களென்று ப்ரஸித்தங்களான ய ர ல வ என்னும் அக்ஷரங்களும் ஊஷ்மங்களென்று ப்ரஸித்தங்களான ஶ ஷ ஸ ஹ என்னும் அக்ஷரங்களும் ஸ்வரங்களென்று ப்ரஸித்தங்களான அ-இ-உ முதலிய அச்சுக்களும் ஸ்பர்சங்களென்று ப்ரஸித்தங்களான கவர்க்கம் சவர்க்கம் டவர்க்கம் தவர்க்கம் பவர்க்கம் என்று ஐந்துவகையாகப் பிறிந்த இருபத்தைந்து அக்ஷரங்களும் அடங்கி ஹ்ரஸ்வம் தீர்க்கம் ப்லுதம் முதலிய அச்சுக்களின் தர்மங்களும் அடங்கிய 1 அக்ஷரஸமாம்நாயத்தைப் படைத்தான். ப்ரஹ்மதேவனைச்சரீரமாகவுடையஇப்பரமபுருஷன் அந்த அக்ஷரஸமாம்நாயத்தினால் நான்கு முகங்களாலும் நான்கு வேதங்களையும் வெளியிட்டான்; பிறகு ப்ரணவத்தோடும் வ்யாஹ்ருதிகளோடும் கூடியஅந்நான்குவேதங்களையும் மரீசி முதலிய தன் புதல்வர்களுக்கு ஓதுவித்தான். அவர்கள் வேதமோதுவதில் திறமையுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள்; மற்றும், ப்ரஹ்மரிஷிகள். வேதங்களில் கூறப்படுகிற தர்மங்களை அறிந்து அனுஷ்டித்துப் பிறர்க்கு உபதேசிக்குந்தன்மையர்களான அந்த மரீசி முதலியவர்கள் கஶ்யபர் முதலிய தம்புதல்வர்களுக்கு அவ்வேதங்களை உபதேசித்தார்கள். வ்ரதங்களைத் தவறாமல் அனுஷ்டிக்குந்தன்மையர்களான அவரவர் சிஷ்யர்களால் பரம்பரையாக இதுவரையிலும் அவ்வேதங்கள் ஒவ்வொரு சதுர்யுகத்திலும் ஓதப்பட்டு வருகின்றன. அவை த்வாபரம் வரையில் பிரிவினையில்லாமல் தண்டாகாரமாகவே இருக்கின்றன. பிறகு த்வாபரத்தின் கடைசியில் மஹர்ஷிகளால் பிரிக்கப்படுகின்றன. மஹர்ஷிகள், ஹ்ருதயத்தில் வஸி

1. அக்ஷரஸமுஹத்தை.

த்துக்கொண்டிருக்கிற அச்சுதனுல் தூண்டப்பட்டு ஜனங்கள் காலதர்மத்திஞல் ஆயுள் தேஹபலம் புத்திபலம் இவை குறையப் பெற்றிருப்பதைக் கண்டு வேதங்களைப் பிரித்தார்கள். ப்ராஹ்மண ஸ்ரேஷ்டரே! மிகுந்த பாக்யமுடையவரே! இந்த வைவஸ்வத மன்வந்தரத்திலும் (இருபத்தெட்டாவது சதுர்யுகத்தின் த்வாபரயுகாதியில்) உலகங்களின் க்ஷேமங்களை நடத்துந் தன்மையனுகிய பகவான் ப்ரஹ்மதேவன் ருத்ரன் முதலாக லோகபாலர்களால் தர்மரக்ஷணத்தின் பொருட்டு வேண்டப்பெற்று ப்ரபுவாகிய அப்பரமபுருஷன் பராசரமஹர்ஷியிடத்தினின்று ஸத்யவதியிடத்தில் தன்னுடைய அம்சாம்சகலையினுல் (அதிஸூக்ஷமாம்சத்தினுல்) அவதரித்து வேதங்களை நான்கு பாகங்களாகப் பிரித்தான். அப்பரமன் ருக்கென்றும் அதர்வமென்றும் யஜுஸ்ஸென்றும் ஸாமமென்றும் நான்குவகையான வேதராசிகளைத் தான் ஸாக்ஷாத்கரித்து, நானுவிதமான ரத்னக் குவியல்களினின்று ரத்னங்களைப் பொறுக்கி மாலைகள் கோப்பதுபோல், அந்த வேதராசிகளினின்று ஸாராம்சங்களை எடுத்து நான்கு ஸம்ஹிதைகளாகச் செய்தான். மிகுந்த மதியுடைய அப்பராசரகுமாரர் நான்கு சிஷ்யர்களை அழைத்து அந்த நான்கு ஸம்ஹிதைகளில் ஒவ்வொரு ஸம்ஹிதையை ஒவ்வொரு சிஷ்யனுக்கு உபதேசித்தார். அவற்றில் முதல் ஸம்ஹிதையான பஹ்வ்ருசமென்னும் பெயருடைய ருக்வேதத்தைப் பைலரென்னும் சிஷ்யருக்கு உபதேசித்தார். நிகதமென்னும் பெயருடைய யஜுர் வேதத்தை வைசம்பாயனரென்னும் சிஷ்யருக்கு உபதேசித்தார். சந்தோகஸம்ஹிதையான ஸாமவேதத்தை ஜைமினியென்னும் சிஷ்யருக்கு உபதேசித்தார். ஆங்கிரஸமென்னும் பெயருடைய அதர்வவேதத்தை ஸுமந்

ந்துவென்னும் தன் சிஷ்யருக்கு உபதேசித்தார். பைல மாமுனிவர் தாம் பாராசர்யரிடத்தினின்று அத்யயனஞ் செய்த பஹ்வ்ருசமென்னும் ருக்வேதசாகையை இரு வகையாகப் பிரித்துத் தன் புதல்வரான இந்த்ரப்ரமி திக்கு ஒரு பாகத்தையும் சிஷ்யரான பாஷ்கலருக்கு மற் றொரு பாகத்தையும் உபதேசித்தார். ப்ருகுகுலத்தில் பிறந்த மஹானுபாவரே! அவர்களில் பாஷ்கலர் தன் ஸம்ஹிதையை நான்கு வகையாகப் பிரித்துத் தன் சிஷ் யர்களான போத்யர் யாஜ்ஞவல்க்யர் பராசரர் அக்னி மித்ரர் இவர்களுக்கு ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு பாக மாக உபதேசித்தார். சிறந்த மதியுடைய இந்த்ரப்ரமிதி யும் தன்சாகையைத் தன் புதல்வரும் அறிஞருமாகிய மாண்டூகேயரென்னும் ரிஷிக்கு உபதேசித்தார். (அம் மாண்டூகேயர் அந்த ஸம்ஹிதையை வேதமித்ரரென் னும் தன் சிஷ்யருக்கு உபதேசித்தார்) அம்மண்டூகேய சிஷ்யரான வேதமித்ரர் ஸௌபரிமுதலியவர்களுக்குஉப தேசித்தார். மண்டூகேயரின் புதல்வரான சாகல்யரென் பவர் தன் ஸம்ஹிதையை ஐந்து பாகங்களாகப் பிரித்து வாத்ஸ்யர் முத்கலர் சாலீயர் கௌகல்யர் சிசிரர் என் னும் இவர்களுக்கு உபதேசித்தார். அந்த சாகல்யரு டைய சிஷ்யரான ஜாதுகர்ண முனிவர் நிருக்தத்தோடு கூடிய தன் ஸம்ஹிதையை நான்கு பாகங்களாகப் பிரி த்து பாலாகர் பைஞ்சர் வைதாலர் விரஜர் என்னும் இவர்களுக்கு உபதேசித்தார். முன்சொன்ன பாஷ்கல ருடைய புதல்வர் கீழ்ச்சொன்ன எல்லா ஸம்ஹிதைகளி னின்றும் பொறுக்கி யெடுத்து வாலகில்யமென்னும் சாகையை ஏற்படுத்தினார். அதைப் பைலாயனி கார்க்கி காஸாரர் இவர்கள் அவரிடத்தினின்றும் அத்யயனஞ் செய்தார்கள். இங்ஙனம் பஹ்வ்ருசமென்று ப்ரஸித்த

மான ருக்வேத ஸம்ஹிதைகள் இத்தனை சாகைகளா கப் பிரிந்தன. இவற்றை இந்த ப்ரஹ்மரிஷிகள் அத்ய யனஞ்செய்து ஹ்ருதயத்தில் தரித்துக் கொண்டார்கள். இந்த வேதங்களின் பிரிவினையைக் கேட்பானாயின், ஸம ஸ்த பாபங்களாலும் விடுபடுவான். வைசம்பாயன சிஷ் யர்கள் சரகர்களென்றும் அத்வர்யுக்களென்றும் பெயர் பெற்றார்கள். ஏனென்றால், அத்வர்யுசாகையை அத்ய யனஞ் செய்தார்களாகையால் அத்வர்யுக்களென்றும், ப்ரஹ்மஹத்யையாகிற மஹாபாபத்தைப் போக்கும் வ்ர தத்தைத் தங்கள் குருவுக்காகத் தாங்கள் அனுஷ்டித் தார்களாகையால் சரகர்களென்றும் அவர்களுக்கு ப்ர ஸித்தி உண்டாயிற்று. வைசம்பாயனருடைய சிஷ்ய ரான யாஜ்ஞவல்க்யரென்பவர் தன் குருவைப் பார்த்து 'மஹானுபாபாவரே! அல்பமான தபோபலமுடைய இவர்களுடைய வ்ரதானுஷ்டானத்தினால் என்ன பலன்? நானேவென்றால் ஒருவராலும் அனுஷ்டிக்க முடியாத வ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்கிறேன்' என்று மொழிந்தார். அங்ஙனம் மொழியப்பெற்ற குருவான வைசம்பாயனரும் கோபமுற்று 'ப்ராஹ்மணர்களை அவமதிக்கின்ற நீ எனக்குச் சிஷ்யனாயிருந்தது போதும். நீ புறப்பட்டுப் போவாயாக. ஆனால், என்னிடத்தில் அத்யயனஞ் செய்த வேதசாகையைக் கக்கிவிட்டுச் சீக்ரம் போகவேண்டும்' என்றார். தேவராதருடைய பிள்ளையான யாஜ்ஞவல்க் யரும் யஜுர்வேதங்களின் ஸமூஹத்தைக் கக்கிவிட்டுப் போனார். பிறகு முனிவர்கள் அந்த யஜுர்வேத ஸமூ ஹங்களைக் கண்டார்கள். அவர்கள் வேதங்களில் விருப் பமுடையவர்களாகையால் தித்திரிப்பறவைகளின் உரு வங்கொண்டு அந்த யஜுர்வேதங்களை எடுத்துக்கொண் டார்கள். ஆகையால் யஜுர்வேத சாகை தைத்

திரீய சாகையென்று ப்ரஸித்திபெற்றது. அது மிகவும் அழகாயிருக்கும். ப்ரஹ்மரிஷியே! பிறகு யாஜ்ஞவல்க்யர் குருவிடத்தினின்று அத்யயனஞ் செய்த வேதங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கையில், கக்கி விட்டாராகையால் அவை அவர்க்குத் தோற்றவேயில்லை. அன்னவர் வேதங்களைப் பெறவிரும்பி ஸூர்ய மண்டலத்தினிடையிலிருக்கின்ற பரமபுருஷனை நன்கு துதி செய்தார்.

யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிறார்:—ஸூர்ய மண்டலத்தினிடையிலிருக்கின்றவனும் ஷாட்குண்ய பூர்ணனுமாகிய பரம புருஷனுக்கு நமஸ்காரம். இப்பரமன் நான்கு வகையான தேஹங்களையுடைய ப்ரஹ்மதேவன் முதல் பூச்சி புழுவரையிலுள்ள பற்பல ப்ராணிகள் அடங்கின ஸமஸ்த லோகங்களுடைய ஹ்ருதயங்களிலும் ஆத்மஸ்வரூபத்தினாலும வெளியில் காலஸ்வரூபத்தினாலும் ஆகாயம்போல வியாபித்திருப்பினும் அவற்றின் தோஷங்கள் தன்மேல் தீண்டப்பெறாதவனாகித் தானொருவனே க்ஷணம் லவம் நிமிஷம் முதலிய அவயவங்களால் வளர்ந்திருக்கின்ற பற்பல ஸம்வத்ஸரங்களாக ஜலத்தை இழுப்பதும் விடுவதும் செய்து லோகயாத்ரையை நடத்திக்கொண்டு வருகிறான். தேவதைகளில் சிறந்தவனே! ஸவிதாவே! (ப்ராணிகளின் புத்தியைத் தூண்டுந்தன்மையனே!) உலகங்களுக்கு வெயில் காய்ந்து உபகாரஞ் செய்வதனால் தபனனென்று பெயர்பெற்றவனே! தினந்தோறும் வேதமார்க்கத்தின்படி உபாஸனஞ் செய்கிற ஜனங்களின பாபங்களும் அவற்றின் காரணமான அஜ்ஞானமும் அவற்றின் பலனான துக்கங்களுமாகிற விதைகளை வறுக்குந்தன்மையதான (அவை பலிக்காதபடி அவற்றை அழிக்குந் தன்மையதான) உன மண்டலம் இதோ கீழே காய்கின்றதே; இதை நன்கு த்யானஞ்

செய்வோமாக. நீயே உன்னுடைய சரீரங்களான ஜங்கம ஸ்தாவர ஸமூஹங்களின் இந்த்ரியப்ராண கணங்களை யும் ஜீவாத்மாக்களையும் அந்தராத்மாவாயிருந்து நியமி த்துக் கொண்டிருக்கின்றனை. பரமகாருணிகனான நீ, இவ்வுலகமெல்லாம் மிகவும் பயங்கரமான முகமுடைய அந்தகாரமாகிற மலைப்பாம்பினால் பிடியுண்டு மரணம் அடைந்தாற்போல் ப்ரஜ்ஞையற்றிருப்பதைக் கண்டு மிகுந்த கருணையமைந்த கண்ணோக்கத்தினால் எழுப்பி தினந்தோறும் மூன்று ஸந்திகளிலும் உன்னுடைய ஆராதனரூபமான தர்மமாகிற நன்மையில் மூட்டுகின்றனை. அதுவே யன்றோ இவ்வுலகத்திற்கெல்லாம் ஸ்வபாவ ஸித்தமான நன்மையாம். மற்றும், அதுவே மனஊக்கத்திற்கு ஹேதுவாயிருக்கும். மற்றும், தேவதைகளுக்கு ப்ரபுவான நீ அரசன்போல் துஷ்ட ஜந்துக்களுக்கு பயத்தை விளைத்துக்கொண்டு திரிகின்றனை. அன்றியும், திக்பாலகர்கள் ஆங்காங்கு நாற்புறத்திலும் தாமரைமொட்டுபோன்ற அஞ்சலிகளால் உன்னை ஆராதிக்கின்றனர்கள். ஷாட்குண்ய பூர்ணனே! மூன்று லோகங்களுக்கும் குருக்களான ப்ரஹ்மாதிகளாலும் வணங்கப்பட்ட உன்பாதாரவிந்த யுகலத்தை நான் பிறரால் உள்ளபடி அறியப்படாதவைகளும் அழியாத ஸாரமுடையவைகளுமான யஜுர் வேதங்களைப்பெற விரும்பி வணங்குகின்றேன்.

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் ஸூர்ய மண்டலாந்தர்வர்த்தியான பகவானைத் துதித்தார். இங்ஙனம் துதித்து அருள்புரிவிக்கப் பெற்ற ஸூர்யமண்டல மத்யவர்த்தியான அந்தப் பகவான் தன்னைப் பற்றினருடைய பாபங்களைப் போக்கி விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொடுப்பவனாகையால் குதிரையின்

உருவந்தரித்துக் கொண்டுவந்து யாஜ்ஞவல்க்ய முனிவர்க்கு 1 அயாதயாமங்களான யஜுர்வேதங்களை உபதேசித்தான். ஸமர்த்தரான அம்முனிவரும் அவ்வற்றவைகளான அந்த யஜுர்வேதங்களைப் பதினைந்து சாகைகளாகப் பிரித்தார். குதிரையின் உருவங்கொண்ட பகவானால் யாஜ்ஞவல்க்யருக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட அந்த யஜுர்வேத சாகைகளைக் காண்வர்களும் மாத்யந்தினர்களும் முதலியவர்கள் அவரிடத்தினின்று அத்யயனஞ் செய்தார்கள். ஸாமவேதங்களை ஓதின ஜைமினிக்கு ஸுமந்து வென்னும் பிள்ளை பிறந்தார். அவர் மிகுந்த அறிவுடையவர். அவர்க்கு ஸுதன்வானென்னும் பிள்ளை பிறந்தார். ஜைமினிமுனிவர் தான் ஓதின ஸாமவேதத்தை இரண்டு சாகைகளாகப் பிரித்துப் பிள்ளையும் பேரனுமாகிய அவ்விருவர்க்கும் ஒவ்வொரு சாகையாக உபதேசித்தார். அந்தணரே! அந்த ஜைமுனியின் சிஷ்யரும் மஹானுபாவருமான ஸுகர்மாவென்பவர் ஸாமவேதமாகிற வ்ருக்ஷத்திற்கு ஆயிரஞ் சாகைகளை ஏற்படுத்தினர். கௌஸல்யரான ஹிரண்யநாபர் பௌஷ்பிஞ்சர் என்னும் இருவரும ஸுகர்மாவின் சிஷ்யர்கள். அவர்கள் அவரிடத்தினின்று ஸாமவேதங்களை அத்யயனஞ் செய்தார்கள். அங்ஙனமே ஆவந்த்யரென்பவரும் அந்த ஸுகர்மாவின் சிஷ்யரே. அவர் ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகளில் சிறந்தவர். அவரும் அவரிடத்தினின்று ஸாமவேதங்களை அத்யயனஞ் செய்தார். ஹிரண்யநாபர் பௌஷ்பிஞ்சர் ஆவந்த்யர் இம்மூவர்க்கும் ஐந்நூறு சிஷ்யர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் ஸாமவேதங்களை அவர்களிடத்தினின்று அத்யயனஞ் செய்தார்கள். அவர்கள் உதீச்யர்களென்று ப்ரஸித்தி பெற்

1. நீரஸங்களாகாத.

றவர்கள். அவர்களில் சிலரை ப்ராச்யர்களென்றும் சொல்லுவார்கள். லோகாக்ஷி லாங்கலி குஸீதர் கல்யர் குக்ஷி என்னும் இவ்வைவரும் பௌஷ்பிஞ்சருடைய சிஷ்யர்கள். அவர்களில் ஒவ்வொருவரும் ஸாமசாகை களில் இருநூறு இருநூறு சாகைகளை அத்யயனஞ் செய்தார்கள். ஹிரண்யநாபருடைய சிஷ்யர் க்ருத ரென்பவர் தன்னுடைய சிஷ்யர்களுக்கு இருபத்து நான்கு சாகைகளை உபதேசித்தார். மிகுந்தமதியுடைய ஆவந்த்யர் தன் சிஷ்யர்களுக்கு மற்ற சாகைகளை உபதே சித்தார். ஆறுவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

அதர்வவேதத்தின் விபாகத்தைக் கூறுதல்.

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—அதர்வ வேதத்தை அறிந்த ஸுமந்தரென்பவர் தன் சிஷ்யரான கபந்தரென்ப வர்க்குத் தான் அத்யயனஞ் செய்த அதர்வவேத ஸம்ஹிதையை உபதேசித்தார். அக்கபந்தர் அவ்வதர்வஸம் ஹிதையை இரண்டு சாகைகளாகப் பிரித்துப் பத்ய ரென்னும் சிஷ்யர்க்கு ஒரு சாகையையும், வேததர்ச ரென்னும் சிஷ்யர்க்கு ஒரு சாகையையும் உபதேசித் தார். ப்ரஹ்மரிஷியே! மௌல்காயனி, ப்ரஹ்மபலி, மௌத்கலர், பிப்பலாயனர் என்னும் இந்நால்வரும் ப்ர ஸித்தர்களல்லவா? அவர்கள் வேததர்சருடைய சிஷ்யர் கள். பத்யருடைய சிஷ்யர்களையும் சொல்லுகிறேன்; கேட்பீராக. குமுதர், சுநகர் ஜாஜலி என்னும் இம் மூவரும் பத்யருடைய சிஷ்யர்கள். (வேததர்சர் தன்னு டைய ஸம்ஹிதையை நாலு பாகங்களாகப் பிரித்துத் தன் சிஷ்யர்கள் நால்வர்க்கும் உபதேசித்தார். பத்யர் தன் ஸம்ஹிதையை மூன்று பாகங்களாகப் பிரித்துத் தன் சிஷ்யர்கள் மூவர்க்கும் உபதேசித்தார்). அவர்

களில் ஜாஜலி அதர்வ வேதத்தை நன்ருக உணர்ந்தவர். பப்ருவும் ஆங்கிரஸ கோத்ரத்தில் பிறந்த ஸைந்தவாயன ரும் ஸௌனகருடைய ஸிஷ்யர்கள். (அந்த ஸௌன கர் தன் ஸம்ஹிதையை இரண்டு சாகைகளாகப் பிரித் துத் தன்ஸிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்க) அவ்விருவரும் அவ்விரண்டு சாகைகளை அவரிடத்தினின்று பெற்ருர் கள். பப்ரு ஸைந்தவாயனர் ஆகிய அவ்விருவருடைய ஸிஷ்யர்களான ஸாவர்ணி நக்ஷத்ரகல்பர் சாந்திகல்பர் ஆகிய இவர்களும் காஸ்யபர்களும் ஆங்கிரஸர்களும் அதர்வவேதத்தின் சாகைகளைப் பிரித்து ப்ரவர்த்திப் பித்தார்கள். முனிவரே! இங்ஙனம் வேத ஸம்ஹிதாவி பாகத்தைச் சொன்னேன்) இனிமேல் பௌராணிகர் களைச் சொல்லுகிறேன். கேட்பீராக. த்ரய்யாருணி, கஸ்யபர், ஸாவர்ணி, அக்ருதவ்ரணர், வைசம்பாயனர், ஹாரீதர் ஆகிய இவ்வறுவரும் பௌராணிகர்கள். இவர் கள் வ்யாஸருடைய ஸிஷ்யரான என் தகப்பஞரிடத்தி னின்று ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு ஸம்ஹிதையை அத் யயனஞ் செய்தார்கள். நான் இவ்வறுவர்க்கும் ஸிஷ்ய ஞகி எல்லா ஸம்ஹிதைகளையும் அத்யயனஞ் செய் தேன். காஸ்யபர், நான், ஸாவர்ணி, ராமஸிஷ்யரான அக்ருதவ்ரணர் ஆகிய நாங்கள் நால்வரும் வ்யாஸபுத்ர ரான ஸ்ரீசுகரிடத்தினின்று மூலஸம்ஹிதைகள் நான்கை யும் அத்யயனஞ் செய்தோம். ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டரே! ப்ரஹ்மரிஷிகள் வேதசாஸ்த்ரங்களை அனுஸரித்துப் புராணலக்ஷணத்தை நிரூபித்திருக்கிருர்கள். அதைச் சொல்லுகிறேன். மனவூக்கத்துடன் கேட்பீராக. ஸர்க் கம், விஸர்க்கம், வ்ருத்தி, ரக்ஷை, மன்வந்தரங்கள், வம்சம், வம்சானுசரிதம், ஸம்ஸ்தை, ஹேது, அபாஸ்ர யம் ஆகிய இப்பத்து விஷயங்களை நிரூபிக்கையாகிற

பத்து லக்ஷணங்களையுடையது புராணமென்று அப்பு ராணலக்ஷண மறிந்தவர்கள் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். ப்ராஹ்மணஶ்ரேஷ்டரே! சில இடங்களில் ஐந்து லக்ஷ ணங்களுடையது புராணமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பத்து லக்ஷணங்களையுடையது அல்பபுராண மென்னும் பிரிவினையை உட்கொண்டு சிலர் அங்ஙனம் சொன்னார்களென்றுணர்க. (அந்த அல்பபுராணமா வது—ஸர்க்கம், ப்ரதிஸர்க்கம், வம்சம், மன்வந்த்ரங் கள், வம்சானுசரிதம் ஆகிய இவ்வைந்து விஷயங்களை நிரூபிக்கையாகிற ஐந்து லக்ஷணங்களை யுடையதாம்). அவ்யாக்ருதமென்று கூறப்படுகிற மூலப்ரக்ருதியின் குணங்களான ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் ஸாம்யாவஸ் தையைத் துறந்து வைஷம்யத்தை அடைகையில் அதி னின்று ஸத்வாதி குணமயமான மஹத்தத்வம் உண்டா கின்றது. அதினின்று ஸத்வாதிகுணமயமான அஹங் காரதத்வம் உண்டாகின்றது. அதினின்று அத்தகைய ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களும் அவற்றின் ஸூக்ஷ்மங் களான சப்தாதி விஷயங்களும் இந்த்ரியங்களும் ஆகிய இவை உண்டாகின்றன. இந்த உற்பத்தியே ஸர்க்க மென்று கூறப்படுகின்றது. பரம புருஷனால் ஸ்ருஷ்டிக் குந்திறமை உண்டாகும்படி அனுக்ரஹஞ் செய்யப்பெற்ற இந்த மஹத்து முதலிய தத்வங்கள் ஒன்றோடொன்று கலந்து சேதனாசேதன ரூபமான ஜகத்தாகப் பரிணமிக் கின்றன. ஒரு விதையினின்று செடி உண்டாகி அது விதையை விளைப்பதுபோல், அவ்யாக்ருதமான மூல ப்ர க்ருதி மஹத்து முதலிய தத்வங்களைப் படைத்துச் சேத னாசேதனரூபமான ஜகத்தை விளைக்கின்றது. இதையே விஸர்க்கமென்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த விஸர்க்கம் ஜீவனுடைய கர்மவாஸனையாலுண்டானது பற்றி

வாஸனுமயமென்று கூறப்படும். அசையும்பொருள்கட்கு அசையாப்பொருள்கள் ஜீவனோபாயமாக ஈஶ்வரனால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ஜீவனம் ப்ராணிகளுக்கு ராகப்ராப்தமாயிருக்கும்; அன்றியே,சாஸ்த்ரத்தினால் அனுமதிக்கப்பட்டதுமா யிருக்கும். இந்த ஜீவனத்தையே வ்ருத்தியென்று கூறுகிறார்கள். பரம புருஷன் யுகங்கள்தோறும் திர்யக்கு மனுஷ்யர் ரிஷிகள் தேவர் இந்த ஜாதிகளில் வந்தவதரித்து வைதிகதர்ம விரோதிகளை வதித்து ஜகத்தைப் பாதுகாக்கின்றான். இத்தகைய அவனுடைய அவதாரங்களும் சேஷ்டிதங்களும் ரக்ஷையென்று கூறப்படும். மனு, தேவதைகள், மனுபுத்ரர்கள், இந்த்ரர்கள், ரிஷிகள், ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் அம்சாவதாரங்கள் ஆகிய இவ்வாறுமுள்ளது மன்வந்த்ரமென்று கூறப்படும். மனுவிடத்தினின்றுண்டான ராஜர்களுடைய மூன்று காலங்களிலுமுள்ள ஸந்ததியே வம்சமென்று கூறப்படும். அந்த ராஜர்களின் சரித்ரமும், வம்சநிர்வாஹகர்களான மற்றவர்களின் சரித்ரமும் வம்சானுசரிதமென்று கூறப்படும். காலகர்ம ஸ்வபாவத்தினால் நைமித்திகமென்றும் ப்ராக்ருதமென்றும் நித்யமென்றும் ஆத்யந்திகமென்றும் நான்குவிதமான இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் ப்ரளயத்தையே ஸம்ஸ்தை என்று பண்டிதர்கள் கூறுகிறார்கள். அஜ்ஞானத்தினால் புண்ய பாப கர்மங்களைச் செய்கின்ற ஜீவாத்மாக்களே இந்த ப்ரபஞ்சத்தினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு ஹேதுவாகையால் அவர்களையே ஹேதுவென்று சொல்லுகிறார்கள்; ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஜீவன் கர்மசேஷத்தோடிருக்கிறானென்றும், அவன் அந்தக் கர்மபலனை அனுபவிக்கும் பொருட்டு ஈஶ்வரன் ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை நடத்துகிறானாகையால் கர்ம சேஷத்தோடு கூடின

ஜீவன் ஹேதுவென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். வேறு சிலர், ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஜீவன் நாமரூபங்களற்றிருக்கிறானென்றும், அவனுக்கு நாமரூபங்களை அளிப்பதற்காக ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை நடத்துகிறானாகையால் அத்தகைய ஜீவன் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு ஹேதுவென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமான சரீரங்களிலிருக்கின்ற ஜீவனுக்குண்டாகிற ஜாக்ர்த்ஸ்வப்ன ஸுஷுப்திகளென்னும் அவஸ்தைகளை நிர்வஹித்துக்கொண்டு அந்த அவஸ்தைகள் தீண்டப்பெறாதிருக்கின்ற பரப்ரஹ்மமே அபாஸ்ரயமென்று கூறப்படும். (ஸர்வத்திற்கும் ஆதாரமாயிருக்கையால் பரப்ரஹ்மத்தை அபாஸ்ரயமென்கிறார்கள்). அந்தந்த நாமரூபங்களையுடைய கட படாதி பதார்த்தங்களுக்கு உத்பத்தி முதல் நாசம் வரையிலுள்ள அந்தந்த அவஸ்தைகள் உண்டாகின்றனவல்லவா? ஆயினும் அந்தக் கட படாதி பதார்த்தங்களில் மண் நூல் முதலிய த்ரவ்யம்மாத்ரம் அந்தந்த விசிஷ்டரூபங்களால் உற்பத்திமுதலிய விகாரங்களுக்கிடமாகி விஸேஷ்யமாத்ரஸ்வரூபத்தினால் அவ்விகாரங்களற்றவைகளுமாயிருப்பதுபோல, ப்ரஹ்மமும் விஸிஷ்டரூபத்தில் ஜீவனுடைய அவஸ்தைகளின் ஸம்பந்தமும் கேவல ஸ்வரூபத்தில் அவற்றின் வ்யதிரேகமும் (ஸம்பந்த மில்லாமையும்) உடையது. மனம் ஜாக்ரத்து ஸ்வப்னம் ஸுஷுப்தி என்கிற மூன்று அவஸ்தைகளுக் கிடமாயிருக்கையைத் துறந்து ஒருப்ரயத்னமுமின்றித் தானாகவாவது யோகாப்யாஸரூப யத்னத்தினாலாவது சப்தாதி விஷயங்களினின்று எப்பொழுது நீங்குமோ, அப்பொழுது அபாஸ்ரயமான பரமாத்மாவை அறியவல்லதாம்; அவ்வறிவினால்ஸம்ஸாரபந்தத்தினின்று விடுபடும். இங்ஙனம்பத்

துலக்ஷணங்களுடையது மஹாபுராணமென்றும் ஐந்து லக்ஷணங்களுடையது உபபுராணமென்றும் புராணலக்ஷணங்களை அறிந்த முனிவர்கள் புராணங்களை இரண்டு வகையாகப் பிரித்துப் பதினெட்டு புராணங்கள் உள்ளவையென்று சொல்லுகிறார்கள். (அவையாவையென்றால் சொல்லுகிறேன்). ப்ராஹ்மம், பாத்மம், வைஷ்ணவம், சைவம், லிங்கம், காருடம் நாரதீயம், பாகவதம், ஆக்நேயம், ஸ்காந்தம், பவிஷ்யம், ப்ரஹ்மவைவர்த்தம், மார்க்கண்டேயம், வாமனம், வாராஹம், மாத்ஸ்யம் கௌர்மம், ப்ராஹ்மாண்டம் என்று பதினெட்டுப்புராணங்கள். ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டரே! பாதராயணமுனிவரும் அவருடைய சிஷ்யர்களும் ப்ரசிஷ்யர்களும் வேதங்களைப் பல பிரிவுகளாகப் பிரித்துத் தத்தம் சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசித்ததையும், அங்ஙனமே புராணஸம்ஹிதைகளை வெளியிட்டவிதத்தையும் இங்ஙனம் மொழிந்தேன். இது கேட்கிறவர்களுக்குங் கூட ப்ரஹ்மதேஜஸ்ஸை வளர்க்கும். (இனி இதை நடத்துகிறவர்களுக்கு ப்ரஹ்மதேஜஸ்ஸு வளர்ந்துவரு மென்பதைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ). ஏழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

மார்க்கண்டேயர் தவஞ்செய்தலும், அவர் காமாதிகளால் மயங்காதிருத்தலும், நரநாராயணர்களை ஸ்தோத்ரஞ்செய்தலும்.

சௌனகர் சொல்லுகிறார்:— ஸூதரே! நீர் நெடுநாள் ஜீவித்திருப்பீராக. நல்லியற்கையுடையவரே! பிறருடைய கார்யங்களை நிறைவேற்றிக் கொடுக்குந் தன்மையரே!) பேசவல்லவர்களில் சிறந்தவரே! நாங்கள் இன்னம் என்ன கேட்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறோமோ, அதையும் எங்களுக்குச் சொல்வீராக. அபார

மான அஜ்ஞானாந்தகாரத்தில் அழுந்தியுழல்கின்ற ஜந்துக்களை நீர் அதினின்று கரையேற்றுவிக்கின்றீர். (ஆகையால் நீர் நெடுநாள் வளர்ந்த வாழ்நாளுடையவராகி எங்களைப்போன்றவர்களின் அஜ்ஞானத்தைப் போக்கிக்கொண்டிருப்பீராக). ஜனங்கள் மார்க்கண்டேய மஹர்ஷியைச் சிரஞ்சீவியென்று சொல்லுகிறார்கள். இவர் கல்பாந்தத்திலுங்கூட மரணம் அடையாமல் மிகுந்திருந்தாரல்லவா. மற்றும், இவர், எவன் இந்த ஜகத்தையெல்லாம் கல்பாந்தத்தில் விழுங்கினானோ அத்தகைய பகவானையும் கண்டாரல்லவா? பார்க்கவஶ்ரேஷ்டரான அந்த மார்க்கண்டேயர் இதே கல்பத்தில் எங்கள் வம்சத்தில் பிறந்தவர். இந்தக்கல்பத்தில் நைமித்திகம் ப்ராக்ருதம் முதலிய ப்ரளயங்களில் எவ்விதமான ப்ரளயமும் இதுவரையில் ப்ராணிகளுக்கு நேரிடவில்லை. இப்படியிருக்க அவர் ப்ரளயத்தில் மிகுந்திருந்தாரென்பது எங்ஙனம் பொருந்தும்? மற்றும், அவர் ஒருவரே ப்ரளயார்ணவத்தில் திரிந்துகொண்டிருந்து ஓராலிலையின் மேல் சயனித்துக்கொண்டிருக்கிற சிறிய சிசுரூபியான ப்ரமபுருஷனைக் கண்டாரென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஸூதரே! இவ்விஷயத்தில் எங்களுக்குப் பெரிய ஸம்சயமாயிருக்கின்றது. ஆகையால் அந்த வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்கவேண்டுமென்று எங்களுக்கு மிகவும் குதூஹலம் உண்டாயிருக்கின்றது. அதைச் சொல்லி எங்கள் ஸம்சயத்தைப் போக்குவீராக. நீர் யோகிகளில் சிறந்தவர். (ஆகையால் எல்லாவற்றையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்குந் திறமையுடையவர்; அன்றியும், புராணங்களிலும் நல்ல அறிஞரென்று நன்கு புகழப்பட்டவர்.

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—மஹர்ஷீ! நீர் கேட்ட இவ்விஷயம் உலகங்களின் பாபங்களை யெல்லாம் போக்கவல்

லது. ஏனென்றால், இந்த வ்ருத்தாந்தத்தில் கலிமலங்களை யெல்லாம் போக்கவல்லதாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய கதை பெரும்பாலும் அமைந்திருக்கின்றது. (இதைச் சொல்லத் தொடங்கினோமானால், ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய கதைகளையே பெரும்பாலும் சொல்லவேண்டிய தாய்வரும். ஆகையால் இந்தவ்ருத்தாந்தம் மிகவும் பாவனமாயிருக்கும்). மார்க்கண்டேயர் தகப்பனாரிடத்தினின்று கர்ப்பாதானம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களெல்லாம் க்ரமமாக நடக்கப்பெற்றுக் கடைசியில் உபநயனஸம்ஸ்காரத்தையும் பெற்றுச் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லிய விதியின்படி வேதங்களை அத்யயனஞ் செய்து தன்னுடைய வர்ணாஸ்ரமங்களுக்குரிய தவமும் வேதமும் அமையப்பெற்று நைஷ்டிக ப்ரஹ்மசர்ய வ்ரதத்தை ஏற்றுக்கொண்டு தன்னுடைய தர்மத்தின் அபிவ்ருத்திக்காக ஜடை தரித்து மரவுரி உடுத்திக் கமண்டலு தண்டம் உபவீதம் மேகலை க்ருஷ்ணாஜினம் அக்ஷமாலை தர்ப்பங்கள் இவைகளைத் தரித்து இந்த்ரியங்களை அடக்கிக் காலை மாலை ஆகிய இரண்டு ஸந்த்யைகளிலும் அக்னி ஸூர்யன் ஆசார்யன் ப்ராஹ்மணன் ஹ்ருதயம் இவ்விடங்களில் பகவானை ஆதரித்துக்கொண்டு குருவுக்காகப் பிக்ஷையெடுத்துக்கொண்டு வந்த அன்னத்தை அவர் முன்னே வைத்து அவர் அனுமதி கொடுப்பாராயின் அதைப்புசிப்பதும் ஒருகால் அனுமதி கொடாராயின் உபவாஸமிருப்பதுமாயிருந்தார். இங்ஙனம் தவத்திலும் வேதத்திலும் ஊக்கமுற்றுப் பத்துக்கோடிவர்ஷங்கள் இருடீகேசனை ஆதரித்து மிகவும் வருந்தியும் வெல்லமுடியாத ம்ருத்யுவை வென்று விட்டார். இங்ஙனம் நைஷ்டிகப்ரஹ்மசர்யவ்ரதத்தைச் சிறிதும் தவறாமல் அனுஷ்டித்துக் கொண்டுவந்த அந்த மார்க்கண்டேயர் தவம் வேதமோ

துதல் இந்த்ரியநிக்ரஹம் இவைகளால் ராகாதி தோஷங்களெல்லாம் தொலையப்பெற்ற மனத்தினால் த்யானித்தார். யோகியாகிய அந்த மார்க்கண்டேயர் இங்ஙனம் மிகுந்த ஊக்கத்துடன் மனத்தை அடக்கிப் பரமபுருஷனை த்யானஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில், ஆறு மன்வந்தரங்கள் அடங்கியநெடுங்காலம் கடந்தது. ப்ராஹ்மண ஸ்ரேஷ்டரே! இந்த்ரன் இம்மார்க்கண்டேயமஹர்ஷி இங்ஙனம் கடுமையாகத் தவஞ்செய்வதை அறிந்து ஏழாவது மன்வந்தரமான இந்த வைவஸ்வதமன்வந்தரத்தில் இவர் நம்பதவியை விரும்புகிறாரோ, என்னவோ?'' என்று அவருடைய தவத்திற்குப் பயந்து அதற்கு விக்னஞ் செய்யத் தொடங்கினான். அவ்விந்த்ரன் அம்மஹர்ஷியின் தவத்தைக் கெடுப்பதற்குக் கந்தர்வர்களையும் அப்ஸரஸ்த்ரீகளையும் வஸந்தருதுவையும் மலயமாருதத்தையும் லோபத்தையும் மதத்தையும் அனுப்பினான். திறமையுடையவரே! அவர்கள் ஹிமவத்பர்வதத்தின் வடபாகத்தில் புஷ்பபத்ராநதிக்கரையில் விசித்ரமென்னும் பெயருடைய ஓர் சிலையின் அருகாமையிலுள்ள அம்மஹர்ஷியின் ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்றார்கள். அவ்வாஸ்ரமம் அழகிய மரங்களும் செடிகளும் கொடிகளும் அமைந்து அழகிய பறவைக்கணங்களும் நிறைந்து அழகிய புண்ய தீர்த்தங்களுமுடையதாயிருந்தது. அங்கு வண்டுகள் மதுவைப் பருகி மதித்துப் பாடிக்கொண்டிருந்தன. மதித்த கோகிலங்களும் கூவிக்கொண்டிருந்தன. மயில்களும் மதித்துப் பேராரவாரத்துடன் ஆலித்துக்கொண்டிருந்தன. பறவைகளும் மதித்து இனமினமாய்க் குலாவிக்கொண்டிருந்தன. மலயமாருதம் இத்தகையதான அவ்வாஸ்ரமத்திற்குள் நுழைந்து குளிர்ந்த அருவிகளின் துளிகளைச்

சொரிந்துகொண்டு புஷ்பங்களால் அணைக்கப்பெற்று மன்மதனை மென்மேலென விளங்கச் செய்வதாகி வீசிற்று. வஸந்தருது சந்த்ரோதயத்தினால் திகழ்கின்ற ப்ரதோஷகாலங்களை யுடையதும் தளிர்கள் பூங்கொத்துகள் இவை யளவற்றிருப்பதும் ஒன்றோடொன்று இணைந்திருக்கின்ற மரங்கள் செடிகள் கொடிகள் இவற்றின் நிரைகளுடையதுமாகிய அவ்வாஸ்ரமத்தில் விளக்கமுற்றிருந்தது. அப்ஸரஸ்த்ரீகளின் கூட்டங்களுக்குத் தலைவனான மன்மதனும் ஸங்கீதக்காரர்களும் பற்பல வாத்யக்காரர்களும் கூட்டங் கூட்டமாய்த் தொடரப்பெற்ற கந்தர்வர்களோடுகூடி வில்லும் கணையுங் கொண்டு அவ்விடம் புறப்பட்டான். அக்னியில் ஹோமஞ்செய்து முடித்துப் பரமபுருஷனைத் தியானித்துக்கொண்டு மூர்த்திகரித்த அக்னிபோன்றிருக்கிற அம்மார்க்கண்டேய மஹர்ஷியை இந்த்ரனுடைய வேலைக்காரர்களான அம்மன்மதன் முதலியவர்கள் கண்டார்கள். அப்பால் அப்ஸரமடந்தையர்கள் அந்த மார்க்கண்டேய மஹர்ஷியின் எதிரில் நர்த்தனஞ்செய்தார்கள். பாட்டுக்காரர்கள் பாட்டுப் பாடினார்கள். மற்றும், பலர் ம்ருதங்கம் வீணை பணவம் முதலிய வாத்யங்களை இனிதாக வாசித்தார்கள். மன்மதனும் அரவிந்தம் முதலிய ஐந்து முகங்களையுடைய அஸ்த்ரத்தைத் தன் தனுஸில் தொடுத்தான். வஸந்தருது மதம் லோபம் ஆகிய இந்த்ரனுடைய வேலைக்காரர்கள் அம்மஹர்ஷியின் மனத்தைக் கலக்கினார்கள். புஞ்சிகஸ்தலி யென்னும் அப்ஸர மடந்தை ஸ்தனபாரத்தினால் மிகவும் வளைந்த இடையுடையவளாகிப் பந்தை அடித்து விளையாடினாள். அப்பொழுது அவளுடைய தலைச்சொருக்கு அவிழ்ந்து அதினின்று பூமாலை நழுவிற்று. பந்தைத் தொடர்ந்து திரிகின்ற

அம்மடந்தையர்மணி இங்குமங்கும் அலைகின்ற கண்களுடையவளாகி விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் அவளுடைய அரை நாண்மாலை அறுந்துவிழுந்தது. அப்பொழுது அவளுடைய நுண்ணியதான அரையாடையைக் காற்று பறித்துவிட்டது. அப்பொழுது மன்மதன் அம்முனிவரைத் தான் ஜயித்து விட்டதாக நினைத்துக்கொண்டு அவர்மேல் பாணத்தைத் தொடுத்துவிட்டான். புணமில்லாதவனுடைய முயற்சிபோல், அவர்கள் செய்த முயற்சியெல்லாம் அம்முனிவர்விஷயத்தில் வீணாய் விட்டது. முனிவரே! இங்ஙனம் அந்த மார்க்கண்டேய முனிவர்க்கு அபகாரஞ்செய்ய முயன்ற அம்மன்மதாதிகள், அறியாத சிறுவர்கள் உறங்குகின்ற ஸர்ப்பத்தை எழுப்பி அது விழித்துக்கொண்டு சீறுவதைக் கண்டு பயந்தோடுவதுபோல, அம்முனிவருடைய தேஜஸ்ஸினால் தஹிக்கப்பட்டுத் திரும்பிப்போனார்கள். ப்ராஹ்மணஶ்ரேஷ்டரே! இந்த்ரனுடைய வேலைக்காரர்களான மன்மதாதிகள் தங்கள் திறமைகளையெல்லாம் காட்டி அவரை மதிமயக்கி அவமதிக்கப் பார்க்கினும், பகவானுடைய குணங்களை மனனஞ்செய்பவர்களில் சிறந்த மஹானுபாவராகிய அம்முனிவர் அஹங்காரத்தின் பரிணாமமான மோஹத்திற்குச் சிறிதும் இடங்கொடுக்கவில்லை. மஹானுபாவராகிய தேவேந்த்ரன் முகம் வாடி வந்திருக்கின்ற மன்மதனைக் கண்டு ப்ரஹ்மர்ஷியான மார்க்கண்டேயருடைய ப்ரபாவத்தையும் கேட்டு மிகவும் வியப்புற்றான். இங்ஙனம் தவம் வேதமோதுதல் இந்த்ரியநிக்ரஹம் இவைகளால் மனத்தை அடக்கி அதைப் பரமபுருஷனிடத்தில் ஊக்கமுறச் செய்து அவனையே த்யானித்துக் கொண்டிருக்கின்ற அம்முனிவரை அனுக்ரஹிக்கும் பொருட்டுத் தன்னைப் பற்றினருடைய

வருத்தங்களைப் போக்குந்தன்மையனான பகவான் நரநாராயணரூபியாய் அவரெதிரே வந்து தோன்றினான். அந்த நரநாராயணர்களில் நரன் வெண்மை நிறமுடையவனும் நாராயணன் கருமைநிறமுடையவனுமா யிருந்தார்கள். இருவரும், அப்போதலர்ந்த செந்தாம்ரை மலர்போன்ற கண்களும் நான்கு புஜங்களும் அமைந்து க்ருஷ்ணாஜினம் மரவுரி இவைகளை உடுத்துக் கையில் பவித்ரமும் மார்பில் முப்புரிநூலுடன் திகழ்கின்ற யஜ்ஞோபவீதமும் கமண்டலுவும் கோணலின்றி நேராயிருக்கின்ற வேணுதண்டமும் பத்மாக்ஷமாலையும் கொசுமுதலிய ஜந்துக்களை ஓட்டுவதற்கான ஓர் வஸ்த்ரமும் தர்ப்பமுஷ்டியும் தரித்துத் தவமே இரண்டு வடிவங்கள் கொண்டு வந்தாற்போல் திகழ்பவர்களும் நிலைநின்று விளங்குகின்ற மின்னல்போன்ற பொன்னிறமுடைய தேஹகாந்தியால் முழுவதும் கிரணங்களைச் சொறிபவர்களும் தேவஸ்ரேஷ்டர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவர்களுமாயிருந்தார்கள். ரிஷிவேஷம் பூண்ட பகவானுடைய உருவங்களான அந்த நரநாராயணர்களை அம்மார்க்கண்டேய முனிவர் கண்டு ஆவலுடன் எழுந்து நீண்ட தனது அங்கத்தைத் தடிபோல் சாய்த்து நமஸ்காரஞ் செய்தார். அம்முனிவர் அந்த நரநாராயணர்களைக் கண்ட ஆநந்தத்தினால் தேஹமும் இந்த்ரியம் மனம் இவையெல்லாம் ஸுகிக்கவும் உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூச்சம் உண்டாகவும் கண்களில் நீர் நிரம்பவும் பெற்று அவர்களைப் பார்க்கவுங்கூட முடியாதிருந்தார். அம்முனிவர் எழுந்து கைகளைக் குவித்து வணங்கி ஆவலின் மிகுதியால் ஆலிங்கனஞ் செய்பவர்போன்று ஸர்வேஸ்வரர்களான அவர்களைக் குறித்து எழுத்துக்கள் தழதழத்திருக்குமாறு வெறுமனே நமோ நமவென்று மொழிந்தார். பிறகு அந்

த நரநாராயணர்களுக்கு ஆஸனமிட்டுப் பாதங்களை அலம்பிச் சிறந்த சந்தனம் குங்குமம் முதலிய அங்கராகத்தினாலும் தூபங்களாலும் பூமாலைகளாலும் அவர்களைப் பூஜித்தார். அம்முனிவர் தம்மை அனுக்ரஹிப்பதற்காக வந்திருக்கின்ற அம்மஹானுபாவர்கள் ஸுகமாக ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கையில் மீளவும் அவர்களுடைய பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்து மிகவும் பூஜிக்கத்தகுந்தவர்களான அன்னவர்களைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

மார்க்கண்டேயர் சொல்லுகிறார்:—ப்ரபூ! உன்னுடைய வைபவத்தை நான் என்னவென்று சொல்லுவேன்? நானும் மற்ற ப்ராணிகளும், ஆயிரம் சொல்லியென்? ப்ரஹ்மருத்ரர்களும் ஆகிய எல்லாருடைய ப்ராணனும் உன்னுடைய தூண்டுதலால்தான் நடையாடிக் கொண்டிருக்கின்றது. வாக்கும் மனமும் மற்ற இந்த்ரியங்களும் அந்த ப்ராணனை அனுஸரித்துத் தத்தம் வியாபாரங்களில் திறமை உண்டாகப் பெறுகின்றன. நீ இப்படி எல்லோர்க்கும் ப்ராணாதிகளைத் தூண்டி தேஹஸ்திதியை நடத்திக் கொண்டிருப்பினும் ப்ராணிகள் அங்ஙனம் நீ செய்கிற உபகாரத்தை அறியாமையால் உன்னைப் பணிகிறதில்லை. இவ்வுபகாரத்தை அறிந்த எவர்கள் உன்னைப் பணிகின்றார்களோ, அவர்கட்கே நீ உன்னிடத்தில் மேன்மேலும் பாவபந்தத்தை விளைக்கின்றனை. (உன்னை உபாஸித்துக் கடைத்தேறும்படி அவர்களை அனுக்ரஹிக்கின்றாய்). பகவானே! இம்மூர்த்திகளிரண்டும் ஷாட்குண்ய பூர்ணனான ஸர்வேச்வரனுடைய அவதாரங்களே. மூன்று லோகங்களுக்கும் ஸுகத்தை விளைப்பதற்காகவும் ஜ்ஞானோபதேசத்தினால் ஆத்யாத்மிகம் முதலிய தாபங்களைப் போக்குவதற்

காகவும் தன் பக்தர்கள் ம்ருத்யுவென்று கூறப்படுகின்ற ஸம்ஸாரத்தை வென்று மோக்ஷத்தை அடையும் பொருட்டும் நீ இந்த உருவங்களை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றனை. ஜகத்ரக்ஷணத்திற்காக நீ ராமக்ருஷ்ணாதி உருவங்களை அங்கீகரிப்பதுபோலவே இவ்வுருவங்களையும் அங்கீகரித்திருக்கின்றனை. (ஆகையால் 'நீ சொல்லுவதெல்லாம் ஸர்வேஶ்வரனுடைய செயல். நாங்கள் அந்த ஸர்வேஶ்வரனல்லோம்' என்று சொல்லி என்னை ஏமாற்றவேண்டாம்). நூல்பூச்சி நூலைக் கக்கி மீளவும் இழுத்துக்கொள்வதுபோல், நீயே இவ்வுலகங்களையெல்லாம் படைத்துக் கடைசியில் அழிக்கின்றனை.(நீ ஜகத்ரக்ஷணத்தைமாத்ரமே செய்கிறாயென்பதில்லை. ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களையும் நீயே நடத்துகின்றனை.) ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகர்த்தாவும் தனனுடைய அவதாரங்களால் ஜகத்தைப் பாதுகாப்பவனும் ஜங்கம ஸ்தாவரங்களுக்குள் புகுந்து அவற்றைத் தரித்து நியமித்துக் கொண்டிருப்பவனுமாகிய உனனுடைய பாதமூலத்தைப் பணிகிறவர்களுக்குப் புண்யபாபகர்மங்களில் மனஞ் செல்லுகிறதில்லை; கேவலம் உன்னுடைய முகமலர்த்திக்கிடமான காமங்களையே விரும்பிச் செய்யும். பாபத்தைப் போல் புண்யமும் பந்தஹேதுவாகையாலே இவ்விரண்டையும் நினைக்காது. ஆகையால் புண்ய பாபகர்மங்களின் பலனை ஸுகதுக்கங்கள் அவர்களுக்குக் கிடையா. மற்றும், ரஜஸ்தமோகுணங்களும் அவர்களைத் தீண்டுகிறதில்லையாகையால் அவற்றின் கார்யமான காமக்ரோதாதிகளும் அவர்களுக்குக் கிடையா. காலத்தினால் விளைகிற குளிர் வெயில் மழை முதலியவைகளும அவர்களை வருத்தமாட்டா. (ரோகங்களும் அவர்களுக்கு உண்டாக மாட்டா.) வேதங்களை மனத்தில் தேக்கிக்கொண்டு அ

வற்றின் உட்கருத்தை அறிந்த முனிவர்களும் உன் பாதமூலத்தை அடைவதற்காக அதையே இடைவீடின்றித் துதிப்பதும் வணங்குவதும ஆராதிப்பதும் த்யாணிபபதும் செய்கின்றூர்கள். நிரதிசய புருஷார்த்தஸ்வரூபனே! ஜகதீச! உன்னுடைய பாதங்களைப் பணிகிறவர்களுக்கு எவ்விதத்திலும் பயம் உண்டாகிறதில்லே. ஆகையால் ப்ராணிகளுக்கு அத்தகைய உன்பாதங்களைப் பெறுவதைக்காட்டிலும் வேறெரு நன்மை இருப்பதாக எங்களுக்குத் தெரியவில்லே. (சதுர்முகலோகப்ராப்தி நன்மையனறேவென்றல், அதெல்லாம் நன்மையாகமாட்டாது. ஏனென்றல்) அந்த ப்ரஹ்மாவின் வாஸஸ்தானமாகிய ஸத்யலோகம் இரண்டு பரார்த்தம் வரையிலுமே நிலைநின்றிருக்கும்; அதற்குமேல் அழிந்துவிடும். அத்தகைய நான்முகன் காலஸ்வரூபனுன உன்னிடத்தினின்று மிகவும் பயப்படுகிறுன. (காலம் போகின்றதே. நமக்கு முடிவு ஸமீபித்து விடுகின்றதேயென்று க்ஷணந்தோறும் பயப்படுகின்றுன). ப்ரஹ்மதேவனுக்கே இங்ஙனம் பயம் விளையுமாயின், அவனுல் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களும் பஞ்சபூதங்களின் பரிணுமமான தேஹங்களையுடையவர்களுமான மற்றவர் விஷயத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ? ஆகையால் ஸத்யலோகாதிகளைப் பெறுவது நன்மையென்று நினைப்பது அறிவின்மையேயாம். ஆகையால் மிகவும் தோஷங்களுக்கிடமாயிருப்பதும் நிஷ்ப்பலமும் ஜ்ஞானத்தை மறைபபதும் ஜடமுமாகிய தேஹாதிகளை யெல்லாம் துறந்து ஸத்யஸங்கல்பனும் பரமாத்மனும் குருவும் (அஜ்ஞானந்தகாரத்தைப் போக்குந் தன்மையனும்) ஸர்வஸ்மாத்பரனுமாகிய உன்னுடைய ஆத்மஹிதமான (ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஹிதமான) பாதமூலத்தையே பணிகின்றேன். இங்ஙு

ணம் உன்னை எவன் பணிகிருனோ, அவன் தான் விரும்புகிற புருஷார்த்தங்களையெல்லாம் பெறுவான். ('ப்ரஹ்மருத்ரர்களுங்கூட என்னுடைய மூர்த்திகளே. அப்படியிருக்க, அவர்களை விட்டு என்னையே பணிகிறது என்ன காரணத்தினால்?' என்றால் சொல்லுகிறேன்). ஜகதீசனே! ஆத்மபந்துவே! (ஜீவாத்மாவுக்கு ஸகாவாயிருப்பவனே!) நீ ரஜோகுணம் தலையெடுத்த ப்ர.ஹ்மதேவனுக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்து இந்த ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டியையும், தமோகுணம் தலையெடுத்த ருத்ரனுக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்து ஸம்ஹாரத்தையும், சுத்தஸத்வமயமான ராம க்ருஷ்ணுதி அவதாரங்களால் ஸ்திதியையும் நடத்துகின்றனை. ஆகையால் ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் உன்னுடைய மூர்த்திகளே. ஸ்திதி ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை நடத்துகிற அவ்வுருவங்கள் ஸத்வம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்கிற உன்னுடைய மாயையினுல் செய்யப்பட்டவைகளே. நீ லீலைக்காகவே அவ்வுருவங்களை ஏற்றுக்கொள்கின்றனையன்றி ஜீவாத்மாக்களைப் போல் கர்மத்தினுலன்று. இங்ஙனம் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்கு ஹேதுவான ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் உன்னுடைய உருவங்களேயென்பது எங்களுக்குத் தெரியும். ஆயினும், ஸத்வமயமான உன்னுடைய மூர்த்தி யாதுண்டு, அதுவே மனுஷ்யர்களால் உபாஸிக்கப்பட்டு மோக்ஷத்திற்கு ஹேதுவான சாந்தியை விளைப்பதாம். ப்ரஹ்மருத்ரர்களாகிற மற்ற மூர்த்திகள் அத்தகைய சாந்தியை விளைக்கவல்லவையாகமாட்டா? பின்னையோவென்றால், அம்மூர்த்திகளை உபாஸிக்கிறவர்களுக்கு வ்யஸனம் மோஹம் பயம் இவைகளே உண்டாகும். ஆகையால், நிபுணபுத்திகள் உனக்கும் உன்பக்தர்களுக்கும் ப்ரியமாயிருப்பதும் சுத்த ஸத்வமயமுமான உன்னுடைய மூர்த்

தியையே பணிகின்றூர்கள். பஞ்சராத்ரஸித்தாந்தத்தின் உட்கருத்தை அறிந்த பெரியோர்களும் புருஷாக்ருதியாயிருக்கின்ற சுத்தஸத்வயமான உன்னுடைய உருவத்தையே உபாஸிக்கத்தகுந்ததென்று விரும்புகிறூர்கள். இந்த மூர்த்தியை உபாஸிக்கிறவர்களுக்கு ஸம்ஸாரபயம் நீங்கி விடுகின்றது. மற்றும், இந்த மூர்த்தியின் உபாஸனத்தினுல் ஆத்மஸுகம் உண்டாகின்றது. இம்மூர்த்தி தன்னை உபாஸிக்கிறவர்களுக்கு ஸம்ஸாரபயத்தோடு கூடின ப்ராக்ருதஸுகங்களைக் காட்டி மயக்குவதில்லை. நீ ஷாட்குண்யபூர்ணன். நீ தர்மம் அர்த்தம் காமம் என்கிற நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் கொடுப்பவனுகையால் அபாரமாகக் கொடுப்பவன். உனக்கு மேற்பட்ட தானசீலன் மற்றொருவனுமில்லை. ஆனதுபற்றியே உன்னைப் புருஷனென்று கூறுகிறூர்கள். நீ ஸர்வாந்தராத்மாவாகையால் பூமாவென்று கூறப்படுகின்றனை. ஆகையால் இந்த ஜகத்தெல்லாம் நீயே. இந்த ஜகத்துக்கெல்லாம் ஹிதஞ்செய்கின்றனையாகையால் விஶ்வகுருவென்று கூறப்படுகின்றனை. (ஆத்மா சரீரத்தின் ஹிதத்தைத் தேடுபவனுகையால் உன் சரீரமான இந்த ஜகத்திற்கெல்லாம் நீ ஹிதத்தைநடத்துகின்றனை). நீயே பரதேவதை. உனக்கு மேற்பட்ட தேவதை மற்றொன்றும் இல்லை. நித்யவஸ்துக்களின் திரளுக்கு ஆதாரமாயிருக்கின்றனையாகையாலும் அவற்றை ஆதாரமாகவுடையவனுகையாலும் நாராயணனென்று கூறப்படுகின்றனை. ப்ராப்யனும் ப்ராபகமும் இரண்டும் நீயே. நீ ஸர்வஜ்ஞனுகையால் ரிஷியென்று கூறப்படுகின்றனை. நீ நரோத்தமன். நீ நரனென்னும் பெயருடைய சிஷ்யனும் நாராயணனென்னும் பெயருடைய ஆசார்யனுமாகி ஆத்மவித்யையை வெளியிட்டு ஜகத்தை

உஜ்ஜீவிப்பித்தனை. நீ பரிசுத்தனும் ஆஸ்ரிதர்களு டைய தோஷங்களைப் போக்குகின்றவனுமாகையால் ஹம்ஸனென்று கூறப்படுகின்றனை. உனக்கு ஈடெதி ரில்லாமையாலும் ஒருவனை எதிர்பார்த்து ஆகவேண் டிய ப்ரயோஜனமில்லாமையாலும் பேசாதிருக்கின்றனை. நீ ப்ரஹ்மதேவனுக்கு வேதங்களை உபதேசித்து அவன் மூலமாய் அவற்றைப் பரவச் செய்தனையாகையால் வே தாசார்யனென்று கூறப்படுகின்றனை. ('உன்னைப்போல எல்லாரும் என்னை இத்தகையனாக ஏன் அறிகிறதில்லை' என்றால், சொல்லுகிறேன்). ஜனங்கள் உன் மாயையி னால் மறைக்கப்பட்ட மதியுடையவர்களும் நிஷ்ப்பலமான இந்த்ரியமார்க்கங்களைத் தொடர்ந்து திரிகின்ற அறிவு டையவர்களுமாகித் தனனுடைய ப்ராணன்களிலும் ஹ்ருதயத்திலும் விஷயங்களிலும் அமைந்திருக்கின்ற உன் னை அறிகிறதில்லை. (ஆனால் ஒருவனும் அறிகிறதில்லை யா? என்றால், சொல்லுகிறேன்.) எவன் ஸர்வகுருவாகிய நீ முதலில் வெளியிட்ட வேதங்களை ஓதியுணர்ந்து அவ் வழியில் உன்னை உபாஸிக்கிறானோ, அவன்தான் உன்னை உள்ளபடி அறிகின்றான். உன்னை அறிவதற் கு உபாயம் வேதமே அதுவே பரமாத்மாவான உன் னுடைய ரஹஸ்யத்தை நன்றாக அறிவிக்கின்றது. ப்ர ஹ்மதேவன் முதலிய பண்டிதர்கள் ஸாங்க்யயோகாதி களால் உன் ஸ்வரூபத்தை அறிய முயன்றும் அதை உள் ளபடி அறியமுடியாமல் மயங்குகிறார்கள். உன் ஸ்வரூப த்தைக்குறித்துப பலர் பலவாறு விவாதப்பட்டுக்கொண் டிருக்கிறார்கள். உன்னுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தி த்வாதி ஸ்வபாவங்கள் அவர்கள் சொல்லும் சமயங்களை யெல்லாம் எடுத்தெறிகின்றன. உன்னுடைய ஜ்ஞானாதி குணவைபவத்தை ஒருவராலும் அளவிடமுடியாது. நீ

அவற்றை யெல்லாம் அவர்களுக்குத் தெரியாதபடி உன்னிடத்திலேயே மறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனே. நீ மஹாபுருஷன். இத்தகையனான உன்னை வணங்குகிறேன். எட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

(மார்க்கண்டேயர் பகவானுடைய மாயையைக் காணவேண்டுமென்று விரும்ப அவ்விருபத்தைப் பகவான் நிறைவேற்றுதல்.)

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—ப்ருகு வம்சத்தை மேன்மைப்படுத்தும் மஹானுபாவரே! நரனை நண்பனாகவுடைய நாராயணன் மிகுந்த மதியுடைய மார்க்கண்டேயரால் இங்ஙனம் நன்கு துதிக்கப்பெற்று ஸந்தோஷம் அடைந்து அவரைக்குறித்து மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—ஓ ஓ! மார்க்கண்டேயரே! நீர் மனவூக்கத்துடன் தவம் வேதமோதுதல் இந்த்ரியநிக்ரஹம் இவற்றைக் குறைவற அனுஷ்டித்து என்னிடத்தில் அழிவில்லாத பக்தியைச் செய்ததனால் ஸித்தி பெற்றீர்; ப்ரஹ்மரிஷிகளில் சிறந்தவரும் ஆய்விட்டீர். நீர் ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் விரும்பாமல் நைஷ்டிகப்ரஹ்மசர்யவ்ரதத்தை அனுஷ்டித்ததற்கு நாங்கள் அனைவரும் ஸந்தோஷம் அடைந்தோம். உமக்கு நன்மை உண்டாகுக. வரங்கொடுக்கிறவர்களில் சிறந்த என்னிடத்தினின்று உமக்கிஷ்டமான வரத்தை வேண்டிக் கொள்வீராக.

மார்க்கண்டேயரிஷி சொல்லுகிறார்:—தேவதைகளுக்கெல்லாம் தேவர்களான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் நியாமகனே! தன்னையே சரணமாக அடைந்தவர்களின் வருத்தங்களைப் போக்குந்தன்மையனே! ஆச்ரிதர்களைக் கைவிடாதவனே! உனக்கு ஜயம் உண்டாகுக. நீ எனக்

னுப் புலப்பட்டனையே இந்த வரமே எனக்குப் போதும். (இதற்குமேல் நான் விரும்பவேண்டியது ஒன்றும் இல்லை. ப்ரஹ்மதேவன் முதலியவர்களுங்கூட மனத்தை யோகத்தினால் பரிசுத்தஞ்செய்து எவனுடைய அழகான பாதாரவிந்தங்களைக் காணவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்களோ, அத்தகைய நீ என் கண்களுக்குப் புலப்பட்டனை. இதற்கு மேற்பட்ட வரம் என்ன இருக்கின்றது?) ஆயினும் உன்னுடைய ஆச்சர்யசக்தியைக் காண விரும்புகிறேன். ப்ரஹ்மாதிலோகபாலர்களோடு கூடிய இவ்வுலகமெல்லாம் உன்னுடைய ஆச்சர்ய சக்திரூபமான மாயையினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட தேவர் திர்யக்கு மனுஷ்யர் ஸ்தாவரம் என்னும் பேதத்தைக் காண்கின்றது. அத்தகைய மாயையைக் காணவிரும்புகிறேன். அதை எனக்குக் காட்டுவாயாக.

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—முனிவரே! இங்ஙனம் மார்க்கண்டேயமஹர்ஷியால் மொழிந்து பூஜிக்கப்பெற்ற பகவான் மந்தஹாஸத்துடன் 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அனுக்ரஹித்து, அந்த ஸர்வேஸ்வரன் பதரிகாஸ்ரமத்திற்குச் சென்றான். பிறகு அம்மார்க்கண்டேய மஹர்ஷி பகவானுடைய மாயையைக் காண்கையாகிற அவ்விஷயத்தையே நினைத்துக்கொண்டு தன்னுடைய ஆஸ்ரமத்திலேயே முன்போல் வஸித்துக்கொண்டு அக்னி ஸூர்யன் சந்த்ரன் ஜலம் பூமி வாயு ஆகாசம் ஹ்ருதயம் இவற்றிலும் பசு ப்ராஹ்மணன் முதலிய மற்றெல்லாப் பொருள்களிலும் ஸ்ரீஹரியை த்யானித்துக் கேவலம் மனோமயமான பூஜாத்ரவ்யங்களால் (மானஸோபசாரங்களால்) அவனைப் பூஜித்துக்கொண்டிருந்தார்; ஒருகால் பக்தியின்பெருக்கு மேலிடப்பெற்று அந்தப் பூஜையையும் மறந்திருந்தார். ப்ருகுஸ்ரேஷ்டரே!

இங்ஙனம் புஷ்யபத்ராநதியின் கரையில் அம்முனிவர் பரமபுருஷனை உபாஸித்துக் கொண்டிருக்கையில், ப்ர ஹ்மரிஷியே! ஒருகால் ஸந்த்யாஸமயத்தில் பெருங்காற் று உண்டாயிற்று. பயங்கரமான சப்தத்தை விளைத் துக்கொண்டு வீசுகின்ற அந்தக் காற்றைத் தொடர்ந்து பயங்கரமான மேகங்கள் உண்டாயின. அவை மின் னற்களோடுகூடி உரக்கக் கர்ஜனைகள் செய்துகொண்டு வண்டியின் இருசளவு பருத்த மழைத்தாரைகளை முழு வதும் பெய்தன. அனந்தரம் நான்கு திசைகளிலிருக் கின்ற நான்கு ஸமுத்ரங்களும் பயங்கரமான முதலைக ளோடுகூடிக் காற்று வேகத்தினால் மேன்மேலும் கிள ம்பி வருகின்ற அலைகளால் பூமண்டலத்தை நாற்புறத் திலும் விழுங்குபவைபோல் வியாபித்துக் கொண்டு மிக வும் பயங்கரமான நீர்ச்சுழிகளும் கம்பீரமான கோஷங் களும் உடையவைகளாகிப் புலப்பட்டன. பொறுக்க முடியாதபடி மிகவும் உஷ்ணமான ஸூர்ய கிரணங்களா லும் மின்னல்களாலும் ஆகாயத்தைக் கடந்து வளர் ந்து வருகின்ற ஜலப்ரவாஹங்களாலும் தேவர் திர்ய க்கு மனுஷ்யர் ஸ்தாவரமென்று நான்கு விதமான ஜகத்தெல்லாம் உள்ளும் புறமும் வருத்த முற்றிருப்ப தையும் பூமியெல்லாம் ஜலத்தில் மூழ்கியிருப்பதையும் கண்டு அம்முனிவர் மனந்தளர்ந்து பயந்தார். மேகங் கள் ஓயாமல் மழையைப் பெய்து ஸமுத்ரத்தை நிறைத் துக் கரைபுரண்டு வெள்ளமோடச் செய்தன. காற்று ஜலத்தைச் சுழற்றி வேகமாக முழுவதும் நிரம்பியோ டச் செய்தது. அக்காற்றுவேகத்தினால் பெருப்பெரிய அலைகள் கிளம்பின. இங்ஙனம் பயங்கரமான ஸமுத் ரம், அம்முனிவர் பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கையில் த்வீபங்களோடும் வர்ஷங்களோடும் பர்வதங்களோடும்

கூடிய பூமண்டலத்தை யெல்லாம் மறைத்து விட்டது. பூமி அந்தரிக்ஷம் ஸ்வர்க்கம் நக்ஷத்ரகணம் இவைகளோடுகூடிய மூன்றுலோகங்களும் திசைகளுடன் ஜலத்தினால் மூடப்பட்டதாயிற்று. அப்பொழுது அம்முனிவர் ஒருவர் மாத்ரமே மிகுந்திருந்தார். அவர் ஜடைகள் அவிழ்ந்தலையப்பெற்று மூடன்போலவும் குருடன்போலவும் ஒன்றும் தெரியாமல் திரிந்துகொண்டிருந்தார். பசி தாஹங்கள் தலையெடுக்கப்பெற்ற அம்முனிவர் அத்தகைய மகரங்களாலும் திமிங்கிலங்களாலும் பீடிக்கப்பட்டு அலைகளாலும் காற்றாலும் அடியுண்டு ப்ரமப்பட்டு வருத்தமுற்றுக் கரையில்லாத பெரிய அந்தகாரத்தில் அகப்பட்டு ஆகாயம் பூமி இவைகளை அறியமுடியாதிருந்தார். அவர் ஓரிடத்தில் பெரிய பள்ளத்தில் விழுவதும், ஓரிடத்தில் பெருப்பெரிய அலைகளால் மோதப்படுவதும், ஓரிடத்தில் ஒன்றோடொன்று அடித்துக் கொள்கின்ற ஜல ஜந்துக்களால் பக்ஷிக்கப்படுவதுமாயிருந்தார். மற்றும், அவர் ஓரிடத்தில் மோஹத்தையும், ஓரிடத்தில் சோகத்தையும், ஓரிடத்தில் துக்கத்தையும், ஓரிடத்தில் பயத்தையும் அடைந்துகொண்டு, ஓரிடத்தில் வியாதி முதலியவைகளால் பீடிக்கப்பட்டு மரணம் அடைவதுபோலவும் இருந்தார். ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் மாயையினால் பறியுண்ட மனமுடைய அம்முனிவர் இங்ஙனம் ஜலப்ரவாஹத்தில் சுழன்றுகொண்டிருக்கையில் பற்பல பதினாயிரம் பதினாயிரம்பலகோடி நூறாயிரம் வர்ஷங்கள் கடந்தன. (நெடுங்காலம் கடந்தது.) இங்ஙனம் அந்தவெள்ளத்தில் சுற்றிக்கொண்டேயிருக்கிற அம்முனிவர் ஒருகால் பூமியின் முசுப்புபோல் உன்னதமாயிருக்கின்ற ஓரிடத்தில் காய்களோடும் தளிர்களோடும் கூடி அழகியதான ஓர்சிறிய ஆல

மரத்தைக் கண்டார். அந்த மரத்தின் வடகிழக்கு மூலையிலுள்ள கிளையில் ஒரு தளிரில் சயனித்துக்கொண்டு தன்னொளியால் இருட்டையெல்லாம் விழுங்குவது போன்ற ஓர் சிசுவைக் கண்டார். அக்குழந்தை சிறந்த மரக்தரத்னம்போல் கறுத்துத் தாமரைமலர்போல் அழகிய முகமும் சங்கம்போன்ற கண்டமும் அகன்ற மார்பும் அழகிய மூக்கும் அழகான புருவங்களும் அமைந்து, மூச்சுக்காற்றினால் அசைகின்ற முன்னெற்றி மயிர்களால் விளக்கமுற்றுச் சங்கத்தின் உட்புறம்போன்ற சோபையமைந்த காதுகளில் மாதுளம் பூபோன்ற ஆபரணங்களை அணிந்து பவழம்போன்ற அதரத்தின் காந்தியால் சிறிது சிவந்த பரிசுத்தமான மந்தஸ்மிதமும் பத்மகர்ப்பம் போல் சிவந்த கடைக்கண்களும் மனத்திற்கினிய சிரிப்போடுகூடிய கண்ணோக்கமும் மூச்சுக்காற்றுக்களால் சலிக்கின்ற திரிவலிகளால் சஞ்சலமாயிருக்கின்ற ஆழ்ந்த கொப்பூழுடன் கூடி விளங்குகின்ற அரசிலைபோன்ற திருவுதரமும், உடையதாகி அழகிய விரல்கள் அமைந்த கைகளால் தாமரை மலர்போன்ற பாதத்தை இழுத்து அதன் கட்டைவிரலை வாயில்வைத்துச் சும்பனஞ்செய்து கொண்டிருந்தது. ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டனே! அதைக் கண்டு அம்முனிவர் வியப்புற்றார். அவர் அந்தக் குழந்தையைக் கண்டமாத்ரத்தினால் ச்ரமமெல்லாம் தீர்ந்து ஹ்ருதயகமலமும் தாமரைக்கண்களும மலரப்பெற்று அக்குழந்தையின் அற்புதமான உருவத்தினால் 'இப்படியுங்கூட ஒன்றுண்டோ?' என்று சங்கித்து உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூச்சம் உண்டாகப்பெற்று அதை நன்றாகப் பார்க்கவேண்டுமென்று அதன் அருகாமையில் சென்றார். பார்க்கவரே! அப்பொழுது அம்முனிவர் அக்குழந்தை

யின் மூச்சுக்காற்றினால் இழுக்கப்பட்டு மசகம்போல் அதன்வாயில் பிரவேசித்தார். அதற்குள் நுழைந்த அம்முனிவர் அங்கும் முன்பு தான் வெளியிற்கண்ட பிரபஞ்சம்போலவே யிருக்கின்ற பிரபஞ்சத்தையெல்லாம் கண்டு மிகவும் வியப்புற்று மயங்கினர்; அந்தரிக்ஷம் த்யாவாபூமிகள் நக்ஷத்ர கணங்கள் பர்வதங்கள் ஸமுத்ரங்கள் த்வீபங்கள் பாரதாதி வர்ஷங்கள் திசைகள் அஸுரர்கள் வனங்கள் தேசங்கள் நதிகள் புரங்கள் ரத்னம் முதலியன விளையுமிடங்கள் க்ருஷிசெய்து ஜீவிக்கிறவர் வஸிக்கும் க்ராமங்கள் இடைச்சேரிகள் ஆச்ரமங்கள் ப்ராஹ்மணாதிவர்ணங்கள அவற்றின் வ்ருத்திகள் ஆகிய இவையெல்லாவற்றையும் கண்டார். மற்றும், ஆகாசம் முதலிய பஞ்சமஹாபூதங்களையும் அப்பஞ்சபூதங்களின் பரிணாமங்களான தேவமனுஷ்யாதி தேஹங்களையும் நானாவிதமான யுகங்கள் கல்பங்கள் இவைகளை விளைக்கின்ற காலத்தையும் கண்டார். பலபடச்சொல்வியென்? அது இதுவென்று வியவஹாரங்களுக்குக் காரணமாகிஅறியாதமூடர்களுக்குநித்யம்போல்தோற்றுகிற வஸ்து எதுவெது உண்டோ, அதையெல்லாம்கண்டார். அன்றியும், ஹிமவத்பர்வதம், அங்குள்ள புஷ்பவஹையெனனும் அந்நதி, எங்குத் தான் நரநாராயணரிஷிகளைக் கண்டாரோ அத்தகைய தன்னுடைய ஆச்ரமம் ஆகிய இவற்றையும் கண்டார். இங்ஙனம் ப்ரபஞ்சத்தையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற அம்முனிவர் திடீரென்று அச்சிசுவின் மூச்சுக்காற்றினால் வெளியில் இழுக்கப்பட்டு முன்போலவே ப்ரளயார்ணவத்தில் வந்து விழுந்தார். அவர் முன்போலவே பூமியின் முசுப்புபோல் உன்னதமான ஓரிடத்தில் முளைத்திருக்கின்ற ஆலமரத்தையும் அதன் தளிரில் சயனித்துக்கொண்டிருக்கின்ற சிசு

வையும் கண்டு ப்ரேமமும் அம்ருதம்போன்ற புன்னகையும்அமைந்த அந்தச்சிசுவின் கடைக்கண்ணால் கடாக்ஷிக்கப்பட்டார். அவர் பாலகஸ்வரூபனான அவ்வதோக்ஷஜனைக் கண்களால் கண்டு ஹ்ருதயத்தினால் அணைத்து மீளவும் பாஹ்யமாக அணைக்கவிரும்பி மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அருகாமையில் சென்றார். சிந்திக்கமுடியாத பலவகையான ஜ்ஞான சக்த்யாதி குணகணங்களுடையவனும் ஆக்சர்யசக்தியோகநிர்வாஹகனும் யோகிகளுடைய ஹ்ருதயகுஹைகளில் அமைந்திருப்பவனும் ஸர்வாந்தராத்மாவுமாகிய ஒன்றான அப்பரமபுருஷன் அவ்வளவில் அந்தர்த்தானம் அடைந்தான். ரிஷியின் விருப்பம் (அணைக்கவேண்டுமென்னும்) விருப்பம் ஏழையின் விருப்பம்போல் பயனற்றதாயிற்று. ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டரே! அவன் மறைந்தவுடனே ஜகத்தையெல்லாம் வியாபித்திருந்த மஹாஜலமும் மறைந்தது. அந்த க்ஷணமே அம்முனிவருடைய அருகாமையிலிருந்த ஆலமரமும் மறைந்தது. அம்முனிவரோவென்றால் முன்போலவே தன்னுடைய ஆஸ்ரமத்தில் இருந்தார். ஒன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ருத்ரன் மார்க்கண்டேயருக்கு வரங்கொடுத்தல்.

ஸ்ரீஸூதர் சொல்லுகிறார்:—அம்மார்க்கண்டேய முனிவர் நாராயணனென்று ப்ரஸித்திபெற்ற பரமபுருஷன் காட்டின அவனுடைய யோகமாயையின் வைபவத்தை இங்ஙனம் அனுபவித்து அம்மாயையைத் தாண்டுவதற்கு அந்தப் பரமபுருஷனையே சரணம் அடைந்தார்.

மார்க்கண்டேயர் சொல்லுகிறார்:—ஸ்ரீஹரி! (தன்னைப்பற்றினவர்களின் பாபங்களைப்போக்குகையால் ஹரி

யென்று பெயர் பெற்றவனே!) தன்னையே சரணமாகப் பற்றினவர்களுக்கு அபயங்கொடுப்பதாகிய உன்பாத மூலத்தை நான் சரணம் அடைந்தேன். தேவர்களுங்கூட எவனுடைய மாயையினால் மதியை இழந்து மனங்கலங்கி மோஹிக்கிறார்களோ, அத்தகையனான உன்னுடைய மாயையைக் கடப்பதற்கு நான் உன்னையே சரணம் அடைகின்றேன்.

ஸ்ரீஸூதர் சொல்லுகிறார்:—அப்பொழுது தன்னுடைய ப்ரமதகணங்களால் சூழப்பட்டுப் பார்வதியுடன் வ்ருஷபவாஹனத்தின்மேல் ஏறி ஆகாயத்தில் திரிகின்ற மஹானுபாவனான உருத்திரன் பரமபுருஷனிடத்தில் மனவூக்கமுற்றிருக்கின்ற அம்முனிவரைக் கண்டான். பிறகு பார்வதி அம்மஹர்ஷியைக் கண்டு கிரிசனைக் குறித்து 'மஹானுபாவனே! இம்முனிவர் தேஹம் இந்த்ரியம் மனம் இவையெல்லாம் சிறிதும் சலியாதபடி அடக்கிக் காற்றில்லாதபொழுது ஜலமும் மீன்களின் கூட்டமும் அசையாதிருக்கப்பெற்ற மாஹாஸமுத்ரம்போன்றிருக்கிறார். இவரைக் கிட்டிச் சென்று காண்போம். நீ விரும்பின ஸித்திகளையெல்லாம் கொடுப்பவனல்லவா? ஆகையால் இம்முனிவர் எதை விரும்பித் தவஞ் செய்கிறாரோ, அந்த ஸித்தியை நீயே இவர்க்குக் கொடுப்பாயாக' என்று மொழிந்தாள்.

உருத்திரன் சொல்லுகிறான்:—இவர் ப்ரஹ்மரிஷி. இவர் இஹலோக ஸுகங்களையாவது பரலோகஸுகங்களையாவது எவற்றையும் விரும்புகிறவரல்லர். ஆயினுஞ்சொல்லியென். இவர் அழிவற்ற பரமபுருஷனான பகவானிடத்தில் அனன்யப்ரயோஜனமான பக்தி கைகூடப்பெற்றவர். (ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் எதிர்பாராமல் பகவானிடத்தில் நிலைநின்ற பக்தியுடையவர்கள் எதையும்

விரும்பமாட்டார்கள்). பவானி! ஆயினும் ஸாதுவாகிய இம்முனிவருடன் ஸம்பாஷணஞ் செய்வோம். (அவ்வளவுமாத்ரத்தினால் என்ன ப்ரயோஜனம்? என்கிறாயோ? சொல்லுகிறேன் கேள்.) ப்ராணிகளுக்கு ஸத்புருஷர்களோடு ஸமாகமம் நேருமாயின், இதுவே அவர்களுக்குப் பரமலாபமாம்.

ஸ்ரீஸூதர் சொல்லுகிறார்:—ஸத்புருஷர்களுக்குக் கதியும் ஸர்வவித்யாநிர்வாஹகனும் ஸமஸ்தப்ராணிகளுக்கும் ஈஶ்வரனும் மஹானுபாவனுமாகிய அவ்வுருத்திரன் இங்ஙனம் மொழிந்து அம்மஹர்ஷியிடம் சென்றான். அம்முனிவர் அந்தக்கரண வ்ருத்திகளையெல்லாம் அடக்கிப் பரமபுருஷனிடத்தில் மனத்தை நிலைநிறுத்தி அவனையே த்யானித்துக்கொண்டிருக்கையால், ஒன்றான ஜகதீஶ்வரனும் ஸமஸ்த ஜகத்திற்கும் அந்தராத்மாவுமாகிய பரமபுருஷனுடைய அம்சமாகையால் அத்தன்மைகளெல்லாம் அமையப்பெற்ற பார்வதியும் பரமேஶ்வரனுமாகிய அவ்விருவரும் எதிரில் வந்து நின்றிருப்பதையும் தன்தேஹத்தையும் மற்றுமுள்ள ப்ரபஞ்சத்தையும் அறியாதிருந்தார். மஹானுபாவனாகிய கிரிசனும் அதை அறிந்து பகவதுபாஸனத்தினால் தனக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற பரகாயப்ரவேசஸாமர்த்யமாகிற சக்தியினால் காற்று ரந்த்ரத்தில் ப்ரவேசிப்பதுபோல் அம்முனிவருடைய ஹ்ருதயாகாசத்தில் ப்ரவேசித்தான். அம்முனிவர், மின்னல்போல் பொன்னிறமான ஜடைகளைத் தரித்து மூன்று கண்களும் பத்துபுஜங்களும் அமைந்து மிகவும் உயர்ந்து அப்போதுதிக்கின்ற ஸூர்யன்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு புலித்தோலுடுத்துச் சூலம் தனுஸ்ஸு பாணம் கத்தி கேடயம் அக்ஷமாலை டமருகம் கபாலம் கோடரி இவைகளை ஏந்திக்கொண்டு திடீ

ரென்று தன்ஹ்ருதயத்தில் வந்து தோன்றுகிற அப்பர மசிவனைக் கண்டு 'இதுவென்? எப்படி நேர்ந்தது?' என்று வியப்புற்றுப் பரமாத்மத்யானத்தினின்று மீண்டார். பிறகு அம்முனிவர் கண்ணைத்திறந்து ப்ரமதகணங்களோடும்பார்வதியோடும் எதிரில் இருக்கின்ற த்ரிலோகக் குருவான ருத்ரனைக் கண்டு தலையால் வணங்கினார். அவர் ப்ரமதகணங்களோடும் பார்வதியோடும் கூடிய அந்த ருத்ரனுக்கு வரவேற்று ஆஸனம் அளித்துப் பாத்யம்அர்க்யம் கந்தம் பூமாலை தூபம் தீபம் இவைகளையும் அளித்துப் பூஜை செய்தார். மேல்வருமாறு மொழியவும் மொழிந்தார்.

மார்க்கண்டேயர் சொல்லுகிறார்:—ப்ரபூ! தன்ப்ர பாவத்தினால் விருப்பங்களெல்லாம் நிறைவேறப்பெற்ற உனக்கு நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும்? ஈஸ்வரனே! எவனால் இந்த ஜகத்தெல்லாம் ஸுகித்திருக்கின்றதோ, அத்தகைய உனக்கு எங்களால் ஆகவேண்டியது என்ன இருக்கின்றது? ஒன்றும் இல்லை. உலகங்களுக் கெல்லாம் மங்களத்தை விளைப்பவனாகையால் சிவனென்று பெயர் பெற்றவனும் பசி தாஹம் முதலிய ஊர்மிகள் நீங்கப் பெற்றவனும் மிகுதியும் ஸுகத்தை விளைவிப்பவனும் சுத்தஸத்வமயமான திருமேனியையுடைய ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினுடைய அம்சமுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம் 'எனக்கு அந்தராத்மாவான பரமபுருஷனே ரஜோகுணம் தலையெடுத்த ப்ரஹ்மதேவனுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருந்து ஸ்ருஷ்டி கார்யத்தை நடத்துகிறானென்னும் பரமாத்மனுடைய உண்மையை அறிந்து 'நானே ரஜோகுணப்ரசுரனான ப்ரஹ்மதேவன்' என்னும் பாவனையுடைய உனக்கு நமஸ்காரம். தமோகுணம் தலையெடுத்து ருத்ரனென்னும் பெயர் பூண்டு ஸம்ஹாரத்

த்தை நடத்துகின்றமையால் பயங்கரனுன உனக்கு நமஸ்காரம்.

ஸ்ரீஸூதர் சொல்லுகிறார்:—ஆதிதேவனும் ஸத்புருஷர்களுக்குக் கதியுமாகிய அச்சிவபகவான் இங்ஙனம் அம்முனிவரால் துதிக்கப்பெற்று ஸந்தோஷம் அடைந்து மன இரக்கமுற்றுச் சிரித்துக்கொண்டே அம்முனிவரைக் குறித்து மொழிந்தான்.

ஸ்ரீருத்ரன் சொல்லுகிறான்:—முனிவரே! என்னிடத்தினின்று உமக்கு இஷ்டமான வரத்தை வேண்டிக் கொள்வீராக. ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரர்களென்கிற நாங்கள் மூவரும் வரங்கொடுப்பவர்களில் சிறந்தவர்கள். எங்களுடைய காட்சி வீணுகாதது. எங்களிடத்தினின்றே மோக்ஷத்தைப் பெறுகின்றார்கள். (பரம புருஷன் நேரே மோக்ஷங் கொடுக்கிறான். ப்ரஹ்மாவும் நானும் பகவதுபாஸனத்திற்கு த்வாரமாயிருந்து மோக்ஷங் கொடுக்கிறோம். ஆகையால் நாங்கள் மூவரும மோக்ஷங் கொடுப்பவர்கள்). ராகம் த்வேஷம் முதலிய தோஷங்களால் மனம் கலங்கப் பெறுதவர்களும் சப்தாதி விஷயங்களில் பற்றற்றவர்களும் பகவானிடத்தில் ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் விரும்பாமல் பக்தி செய்பவர்களும் ப்ரஹ்மதேவன் நான் ஆகிய எங்களிடத்தில் பகவத்விபூதியென்னும் பாவனையால் வைரமற்றவர்களும் எல்லாம் பகவானுடைய சரீரமென்னும் பாவனையால் ஸர்வத்தையும் ஸமமாகப் பார்க்குந்தன்மையர்களும் ப்ரஹ்மநிஷ்டையுடையவர்களுமான ப்ராஹ்மணர்கள் ஸாதுக்களென்று கூறப்படுவார்கள். ஸமஸ்த லோகங்களும் இந்த்ராதிலோகபாலர்களும் நானும் ஜ்ஞானுதி குணங்கள் அமைந்த ப்ரஹ்மதேவனும் தன்னைப் பற்றினருடைய பாபங்களைப் போக்குந் தன்மைய

னும ஸகலஜகந்நியாமகனுமான பரம புருஷனுமானு மாகிய நாங்கள் அனைவரும் அத்தகைய அந்தணர்களை வணங்குவதும் பூஜிப்பதும் உபாஸிப்பதும் செய்கின்றோம். இந்த ப்ராஹ்மணர்கள் ப்ரஹ்ம தேவனிடத்தி லும் என்னிடத்திலும் தன்னைப் பற்றினவர்களைக் கை விடாமல் பாதுகாக்குந் தன்மையைப்பற்றி அச்யுதனென் னும் பெயர்பெற்ற பரமபுருஷனிடத்திலும் சிறிதும் பேதம் பார்க்க மாட்டார்கள். (இவர்கள் பரம புருஷ னுடைய சரீரங்களாகையால் அவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களன்று; இவர்கள் அவனே யென்று பாவிப்பார்களன்றி அவனைக்காட்டிலும் பேதம் பாராட் டமாட்டார்கள்). அவர்கள் தம்மையும் மற்ற ஜனங் களையும் பரமபுருஷ சரீரங்களென்றே நன்றாக உணர்ந்த வர்களாகையால் தம்மையும் பிறரையும் அப்பரம புருஷ னைக் காட்டிலும் வேறாக நினைக்கமாட்டார்கள். ஆகை யால் நாங்களும் உங்களைப் பணிகின்றோம். ஜலமயமான புண்ய தீர்த்தங்கள் தர்சன மாத்ரத்தினால் பரிசுத்தஞ் செய்யமாட்டா; பின்னையோ வென்றால், நெடுநாள் ஸ்னா னாதிகள் செய்யிற்றான் பரிசுத்தஞ் செய்யும். மற்றும், மண் சிலை முதலியவற்றால் இயற்றின தேவப்ரதிமை களும் தர்சன மாத்ரத்தினால் பரிசுத்தஞ் செய்யமாட்டா; நெடுநாள் ஆவாஹனாதி ஷோடசோபசார பூஜாதிக ளாற்றான் பரிசுத்தஞ் செய்யும். நீங்களோ வென்றால் தர்சன மாத்ரத்தினாலேயே பரிசுத்தஞ் செய்கிறீர்கள். ப்ராஹ்மணர்களுக்கு நமஸ்காரம். இவர்களுடைய உரு வம் வேதமயமாயிருக்கும்; மற்றும், மன அடக்கம் தவம் ஸ்வாத்யாயம் (வேத மோதுதல்) இந்த்ரிய நிக்ரஹம் இவைகளால் பரிசுத்தமானது. மஹாபாதகிகளும் அந் நிய ஜாதியில் பிறந்தவர்களும் கண்ணால் கண்ட மாத்ரத்

திலும் காதால் கேட்ட மாத்ரத்திலும் பரிசுத்தராவார்கள்; இவர்களோடு ஸம்பாஷணுதிகள் செய்யில் பரிசுத்தராவார்களென்பதைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ?

ஸ்ரீஸூதர் சொல்லுகிறுர்:—இங்ஙனம் ஸத்புருஷஸேவையாகிற தர்ம ரஹஸ்யத்தை உட்கொண்டிருப்பதும் அம்ருதம் போன்றதுமாகிய சந்த்ரசேகரனுடைய வசனத்தை மார்க்கண்டேயமஹாருஷி காதுகளால் பானஞ்செய்து த்ருப்தி அடையாதிருந்தார். விஷ்ணுவின் மாயையில் அகப்பட்டு நெடுநாள் சுழலமிட்டு மிகவும் வருத்தமுற்றிருக்கின்ற அம்முனிவர் சிவபெருமானுடைய வசனமாகிற அம்ருதத்தைப் பருகி வருத்தமெல்லாம் தீரப்பெற்று அச்சிவபெருமானைக் குறித்து மேல்வருமாறு கூறினுர்.

ருஷி சொல்லுகிறுர்:—ஈஶ்வரனுடைய விபூதிகளான உங்களைப்போன்ற பெரியோர்களுடைய சேஷ்டைகள் ப்ராணிகளுக்கு அறியமுடியாத அபிப்ராயமுடையவை. ஏனென்றுல், நீங்கள் ஜகத்தில் சிறப்புடையவர்களாயிருந்தும் சிறுமையான ஜந்துக்களையும் வணங்குவதும் துதிப்பதும் செய்கின்றீர்கள். (பகவானிடத்தில் பக்தியுடைய பெரியோர்களின் நிலைமை இத்தகையதேயாம்). தர்மத்தைப் பிறர்க்கு உபதேசிக்குந் திறமையுடையவர்களாயிருந்தும் ப்ராணிகளுக்கு அதை அறிவிக்கும்பொருட்டுத் தாங்கள் தர்மத்தைப் பெரும்பாலும் அனுஷ்டிப்பதும் பிறர் அனுஷ்டிப்பதைப் பற்றி ஸந்தோஷிப்பதும் துதிப்பதும் செய்கின்றுர்கள். இங்ஙனம் பெரியோர்கள் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதும் அனுஷ்டிக்கிறவர்களைப்பற்றி ஸந்தோஷிப்பதும் அவர்களைத் துதிப்பதுமாகிய இவை அவர்களுடைய ஆச்சர்ய சேஷ்

டைகளில் சில. இவ்வளவுமாத்ரத்தினால் அவர்களு டைய ப்ரபாவம் தடைபடாது. ஜகத்ப்ரஸித்த மாயாவி யினுடைய கபட வ்யாபாரங்களால் அவனுடைய மாயா விஸ்வரூப ப்ரபாவம் வெளியாகுமேயன்றி அவனுடைய ப்ரபாவம் குறையாதல்லவா. அங்ஙனமே இதுவுமொன் று. பகவான் ஸங்கல்ப மாத்ரத்தினால் இந்த ஜகத்தையெ ல்லாம் படைத்துத் தான் அதற்குள் புகுந்து, பூர்வ கர்ம வாஸனானுகுணமாகப் பரிணமிக்கின்ற குணங்கள் உத்த ரோத்தரமான புண்யபாபரூப விஷம ஸ்ருஷ்டியை நடத் துகின்றனவாயினும், தானே அந்த விஷமஸ்ருஷ்டி யை நடத்துகிறவன்போல் தோற்றுகிறான். ஸ்வப்னத்தில் புலப்படுகின்றவஸ்துக்கள ஸ்வப்னங்காணகிறவனால் படை க்கப்பட்டவையல்ல. பகவானே அவரவர்களுடைய கர் மானுகுணமாகச் சில வஸ்துக்களைப் படைத்து ஸ்வப் னத்தில் அனுபவிப்பிக்கிறான். அவை ஸ்வப்னங்காண் கிறவனுக்குத் தவிர மற்றவனுக்குத் தெரியமாட்டா. அவனுக்கும் அந்த ஸ்வப்னஸமயந்தவிர அடுத்தக்ஷ ணத்திலுங்கூடத் தெரியமாட்டா. ஈஸ்வரன் அக்காலத் தில் மாத்ரமே அவனவன் அனுபவிக்கும்படி படைத்து உடனே மறைக்கின்றான். இவ்வுண்மையை அறியாத வர்கள் ஸ்வப்னத்தில் புலப்படுகிற வஸ்துக்களை அந்தந்த ஜீவனே படைக்கிறானென்று ப்ரமிக்கின்றார்கள். அங் ஙனமே பரம புருஷன் ஜீவாத்மாக்களுடைய புண்யபாப கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி மேன்மையும் தாழ்மையு மான தேஹங்களைப் படைக்கிறானன்றி, அவன்றானே மன இரக்கமில்லாமல் விஷம ஸ்ருஷ்டியை நடத்துகிறா னென்பதில்லை. ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களென்கிற மூ ன்று குணங்களுக்கு நியாமகனும் எங்கும் தடைபடாத ஸங்கல்ப முடையவனும் ஸமஸ்த தோஷங்களும் தீண்

டப்பெருதவனும் தன்னைப் பற்றினருடைய தோஷங்களை யெல்லாம் போக்குந்தன்மையனும் தன்னைப்போன்ற வேறொரு வஸ்துவில்லாதவனும் வேத நிர்வாஹகனும் அளவிட முடியாமல் எங்கும் நிறைந்த ஸ்வரூபமுடையவனும் குருவும் ஷாட்குண்யபூர்ணனுமாகிய அத்தகைய பரம புருஷனுக்கு நமஸ்காரம். அளவிறந்த மஹிமை யுடையவனே! வரங்கொடுப்பவர்களில் சிறந்தவனும் சிறந்த காட்சியுடையவனுமாகிய உன்னிடத்தினின்று இதைக்காட்டிலும் வேறு எந்த வரத்தை வேண்டுவேன்? புருஷன் புண்யபாப கர்மங்களுக்கு உட்படாமல் ஸ்வதந்த்ரனும் ஸத்யகாமனுமாகையே அவனுக்கு வேண்டிய வரமன்றி வேறுண்டோ? ஆயினும், விருப்பங்களை யெல்லாம் குறைவற நிறைவேற்றுந் திறமையுடைய உன்னிடத்தினின்று இந்தவரத்தை வேண்டுகின்றேன். தன்னைப் பற்றினவர்களைக் கைவிடாமல் காக்குந்தன்மையனை பகவானிடத்திலும் அவனுடைய பக்தர்களிடத்திலும் அவர்களில் சிறந்த உன்னிடத்திலும் எனக்கு அழியாத பக்தி உண்டாகும்படி அருள் புரிவாயாக.

ஸ்ரீஸூதர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் அம்முனிவர் இனிய உரைகளால் துதி செய்கையில், தன் பக்தர்களைக் கைவிடாத பரம புருஷனிடத்தில் நிலைநின்ற மனமுடையவனாகையால் தன்மயனும் மஹானுபாவனுமாகிய ருத்ரன் பார்வதியாலும் அபிநந்தனஞ் செய்யப்பட்டு அம்முனிவரைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ருத்ரன் சொல்லுகிறான்:—மஹர்ஷீ! உமக்கு இவ்விருப்பம் நிறைவேறுமாக. இந்த்ரியங்களால் விளையும் அறிவுகளுக்கெட்டாத மஹானுபாவனை பரம புருஷனிடத்தில் உமக்குச் சிறந்த பக்தி உண்டாகுமாக.

உமக்குக் கல்பாந்தம் வரையில் புண்யமான புகழ் உண்டாகுமாக. மற்றும், நீர் ஜராமரணங்களற்றிருப்பீராக. ப்ராஹ்மணஶ்ரேஷ்டரே! உமக்கு த்ரிகாலஜ்ஞானம் உண்டாகுமாக. (வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமாகிய மூன்று காலங்களி லுள்ளவற்றையும் நீர் அறிவீராக.) ப்ரஹ்மஸ்வரூப ரூபாதிகளைப் பற்றின அறிவும் விரக்தியும் உமக்கு விளையுமாக. ப்ரஹ்மவர்ச்சஸம் மிகுந்திருக்கப்பெற்ற உமக்குப் புராணாசார்யத்வம் உண்டாகுமாக. (நீர் ஏற்கனவே பரம புருஷனிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுடையவராகையால் உம்முடைய விருப்பங்களெல்லாம் தானே கை கூடியிருக்கின்றன. மேன்மேலும் அவை தானே வளர்ந்து வரும். நீர் இதைப்பற்றிச் சிறிதும் சிந்திக்க வேண்டியதில்லை.)

ஸ்ரீஸூதர் சொல்லுகிறார்:—முக்கண்ணனாகிய ருத்ரன் இங்ஙனம் அம்முனிவர்க்கு வரங்களைக் கொடுத்து, அம்முனிவர் முன்பு பகவானுடைய மாயையைக் கண்டமையாகிற அற்புத வ்ருத்தாந்தத்தைத் தன் பத்னியாகிய பார்வதிக்குச் சொல்லிக்கொண்டே புறப்பட்டுப் போனான். ப்ருகு வம்சத்தவர்களில் சிறந்தவரான அம்மார்க்கண்டேயமுனிவர் மஹாயோகவைபவம் கைகூடப் பெற்றுப் பற்றினருடைய பாபங்களைப் போக்குந்தன்மையனை பரம புருஷனிடத்தில் ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் எதிர்பாராத ஏகாந்த பக்தியுடையவராகி இப்பொழுதும் திரிந்துகொண்டிருக்கிறார். இது நிச்சயம். (இவ்விஷயத்தில் ஸந்தேஹம் இல்லை). சிறந்த மதியுடைய மார்க்கண்டேய முனிவர் பகவானுடைய அற்புதமான மாயாவைபவத்தை அனுபவித்த இந்த வ்ருத்தாந்தம் முழுவதும் உமக்கு வர்ணித்தேன். ஸம்ஸாரம் அனாதியென்பதை அறியாத சில மூடர்கள் ஜீவாத்மாக்களுக்கு

பகவானுடைய மாயையினுலுண்டான இந்த ஸம்ஸாரத்தைக் காதாசித்கமென்று (மார்க்கண்டேயருடைய மாயானுபவம்போல் ஒருகால் நேருவதென்று) சொல்லுகிருர்கள். பின்னேயோ வென்ருல், இந்த ஸம்ஸாரம் அஞ்நியாகச் சக்ரம்போல் சுழன்றுகொண்டு வருகின்றது. சக்கரக்கையனுன பரம புருஷனுடைய ப்ரபாவத்தை உட்கொண்டிருக்கிற மார்க்கண்டேய மஹர்ஷியின் வ்ருத்தாந்தத்தை விவரித்துச் சொன்னேன். இதை எவன் பிறரைக் கேட்பிக்கிருனே, எவன் கேட்கிருனே, அவ்விருவர்க்கும் புண்யபாப கர்ம மூலமான ஸம்ஸாரம் மீளவும் தொடராது. பத்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{ மஹாபுருஷனுடைய அங்கோபாங்கங்களான அஸ்த்ரபூஷணுதிகளை நிரூபித்தலும், த்வாதசாதித்யவ்யூஹவர்ணனமும். }

ஸௌனகர் சொல்லுகிருர்:—எல்லா மறிந்தவர்களில் சிறந்தவரான உம்மை நாங்கள் இந்த விஷயத்தைப்பற்றி வினவுகிறேம். புராணம் பஞ்சராத்ரம் முதலிய ஸமஸ்த சாஸ்த்ரங்களுடைய உண்மையும் உமக்கு நன்ருகத் தெரியும். ஆகையால் நீர் இந்த விஷயத்தை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். பகவதாராதன ரூபமான பாஞ்சராத்ராதி சாஸ்த்ரங்களின் உண்மையை அறிந்து அங்ஙனமே அனுஷ்டிக்கின்ற பெரியோர்கள் கேவல சுத்தஸத்வமயமான திவ்யமங்களவிக்ரஹமுடையவனும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு வல்லபனுமாகிய பகவானுடைய ஆராதனத்தில் பாணிபாதாதி அங்கங்களையும் ஹ்ருதயம் முதலிய உபாங்கங்களையும் ஸுதர்சனம் முதலிய ஆயுதங்களையும் கிரீடம் முதலிய ஆபரணங்களையும் எந்தெந்த தத்வங்களுக்கு அபிமானி தேவதை

களாக எப்படி த்யானிக்கிறார்களோ, அதையெல்லாம் எங்களுக்கு நிரூபித்துச் சொல்வீராக. பகவதாராதன ரூபமான கர்மயோகத்திற்கு இது வேண்டியதாகை யால் நாங்கள் இதை அறிய விரும்புகிறோம். ஜன்ம ஜராமரணாதி ரூபமான ஸம்ஸார துக்கங்களை அனுபவிக் கின்ற ஜீவன் அங்க உபாங்காதி கல்பனையோடு கூடிய இக்கர்மயோகத்தில் திறமை உண்டாகப் பெறுவானா யின், ஜன்ம ஜரா மரணாதி ரூபமான ஸம்ஸார துக்கங் களைக் கடந்திருக்கையாகிற முக்தியைப் பெறுவான்.

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—ஆசார்யர்களை நமஸ்கரித் து ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவினுடைய அங்கோபாங்கங்களால் அபிமானிக்கப்பெற்ற அவனுடைய விபூதிகளைச் சொல் லுகிறேன். ப்ரஹ்மதேவன் நாரதர் முதலிய பூர்வாசார் யர்கள் இந்த விபூதிகளை வேதத்தினின்றும் பஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரத்தினின்றும் அறிந்து கொண்டார்கள். மாயை யென்னும் பெயருடைய ப்ரக்ருதி மஹத்து அஹங்காரம் பஞ்ச பூதங்கள் காலம் ஆகிய இவ்வொன்பது தத்வங்க ளாலும் இவற்றின் விகாரங்களான பதினொரு இந்த்ரி யங்கள் பஞ்ச தன்மாத்ரங்கள் இவைகளாலும் இந்த ப்ரஹ்மாண்டம் நிர்மிக்கப்பட்டதென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது. மற்றும், ஜீவாத்மாக்கள் நிறைந்த இந்த ப்ரஹ்மாண்டத்தில் மூன்று லோகங்களும் புலப்படு கின்றன. இத்தகையதான இந்த ப்ரஹ்மாண்டத்திற் குப் பரம புருஷனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹம் அபி மானதேவதை யாகையால் இதை அவனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹமாகச் சொல்லுகிறார்கள். பூமி முதல் கீழுள்ள ஏழு லோகங்களும் அம்மஹா புருஷனுடைய பாதங்கள். த்யுலோகம் அவனுடைய சிரஸ்ஸு. ஆகா சம் அவனுடைய கொப்பூழ். ஸூர்யன் அவனுடைய

கண்கள். வாயு அவனுடைய மூக்கு. ப்ரபூ! திசைகள் அவனுடைய காது. ப்ரஜாபதி அவனுடைய ஆண்குறி. ம்ருத்யு எல்லாவற்றையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்குந் தன்மையனான அப்பரம புருஷனுடைய அபானம். லோகபாலர்கள் அவனுடைய புஜங்கள். சந்த்ரன் அவனுடைய மனஸ்ஸு. யமன் அவனுடைய புருவங்கள். லஜ்ஜை அவனுடைய மேலுதடு. லோபம் அவனுடைய கீழுதடு. நிலவு அவனுடைய பற்கள். ப்ரமம் அவனுடைய புன்னகை. வ்ருக்ஷங்கள் அப்பரமாத்மனுடைய ரோமங்கள். மேகங்கள் அப்பரம புருஷனுடைய கேசங்கள். இந்த வ்யஷ்டிபுருஷன் என்னென்ன அவயவங்களுடையவனோ, இம்மஹா புருஷனும் பூலோகாதி லோகங்களுக்கு அபிமானி தேவதைகளான அந்தந்த அவயவங்களெல்லா முடையவன். வ்யஷ்டி புருஷன் தன்னுடைய பரிமாணத்தினால் ஏழு [1]விதஸ்தியளவுடையவனா யிருப்பதுபோல், இம்மஹா புருஷனும் தன்னுடைய பரிமாணத்தினால் ஏழு விதஸ்தியளவுடையவன். (இவனுடைய பரிமாணம் ஆராதகனுடைய புத்தியைப் பொருந்தினது). பிறவி முதலிய விகாரங்களற்ற பரம புருஷன் கௌஸ்துபமென்னும் வ்யாஜத்தினால் தனக்குச் சேஷபூதனும் ஜ்ஞானத்தை வடிவாகவுடையவனுமாகிய ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைத் தரிக்கின்றான். (கௌஸ்துபன் ஜீவ வர்க்கத்திற்கு அபிமானி தேவதை). அந்த ஜீவனுடைய தர்மபூத ஜ்ஞானம் விபுவாயிருக்கும். (எங்கும் வியாபிக்குந்தன்மையுடையது). அந்த தர்மபூத ஜ்ஞானத்தையே ப்ரபுவாகிய பகவான் ஸ்ரீவத்ஸ மென்னும்

---

1. விதஸ்தி—சாண். ஏழுவிதஸ்தியளவுடையவன்—ஏழுசாணளவுடையவன்.

அடையாளமாக மார்பினுல் தரிக்கின்றுன். விஷமாவஸ்தையை அடைந்த ஸத்வாதி குணங்களையுடைய ப்ரக்ருதியையே வனமாலையாகத் தரிக்கின்றுன். (வனமாலை ப்ரக்ருதிக்கு அபிமானி தேவதை). காயத்ரி முதலிய சந்தஸ்ஸுக்களைப் பீதாம்பரமாகத் தரிக்கின்றுன். (பீதாம்பரம் சந்தஸ்ஸுக்களுக்கு அபிமானி தேவதை). மூன்று மாத்ரைகளை யுடையதும் அகர உகர மகரங்களென்கிற மூன்றெழுத்துக்கள் அடங்கியதுமாகிய ப்ரணவத்தை ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமாகத் தரிக்கின்றுன். (அவனுடைய ப்ரஹ்மஸூத்ரம் ப்ரணவத்திற்கு அபிமானி தேவதை)[1] ஜ்ஞானயோக கர்மயோகங்களை ஒரு மகர குண்டலமாகவும், வேதத்தை மற்றொரு மகரகுண்டலமாகவும், ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் மேலான ப்ரஹ்ம லோகத்தை ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் அபயங் கொடுப்பதாகிய கிரீடமாகவும் தரிக்கின்றுன். அவ்யாக்ருதமென்னும் பெயருடைய மூல ப்ரக்ருதியே பரம புருஷன் வீற்றிருக்கின்ற அனந்தனென்னும் பெயருடைய ஆஸனம். தர்மம் ஜ்ஞானம் முதலியவைகளோடு கூடிய சுத்த ஸத்வமே ஆஸனபத்மமென்று கூறப்படுகின்றது. இந்த்ரிய சக்தி மனச்சக்தி தேஹசக்தி இவைகளோடு கூடிய முக்ய தத்வத்தையே கதையாகவும், ஜலதத்வத்தையே பாஞ்சஜன்யமென்னும் சிறந்த சங்கமாகவும், தேஜஸ் தத்வத்தையே ஸுதர்சனமென்னும் சக்ரமாகவும், ஆகாசம்போல் நிர்மலனும் கருநிற முடையவனுமாகிய பகவான் ஆகாசத்தையே நந்தகமென்னும் கத்தியாகவும், தமஸ்ஸையே கேடயமாகவும், கால தத்வத்தையே சார்ங்கமென்னும் தனுஸ்ஸாகவும், கர்மத்தை

1. ஜ்ஞானயோகம முதலியவை மகரகுண்டலம் முதலியவற்றிற்கு அபிமானிதேவதை யென்று கருத்து.

யே அம்பறாத் தூணியாகவும் தரிக்கின்றான். பரம புருஷனுக்கு இந்த்ரியங்களைக் குதிரைகளாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆகூதியே இவனுடைய ரதம். தன்மாத்ரங்கள் இவனுடைய அர்ச்சாவதாரங்கள். இந்த்ரிய வ்யாபாரங்கள் இவனுடைய செயல்கள். யஜ்ஞபூமி அவனுடைய ஆஸனத்திலுள்ள பத்மாகாரமான மண்டலம். யஜமானனுடைய யாகதீக்ஷையும் ப்ரோக்ஷணம் அவகாதம் முதலிய ஸம்ஸ்காரமும் பகவானுடைய பரிசர்யை. அது ஆத்மாவினுடைய பாபங்களை யெல்லாம் போக்கும். பகவச் சப்தத்தில் அடங்கிய பகசப்தத்தின் பொருளான ஜ்ஞானம் பலம் முதலிய ஆறு குணங்களே அப்பரம புருஷன் கையில் தரித்திருக்கின்ற லீலாகமலம். தர்மம் அவனுடைய சாமரம். யசஸ்ஸு அவனுடைய விசிறி. அந்தணர்களே! எவ்விதத்திலும் பயத்திற் கிடமல்லாத வைகுண்ட மென்னும் திவ்யலோகமே அவனுடைய குடை. இப்பரம புருஷனுடைய வாஹனமான ஸுபர்ணனென்னும் கருடன் ருக்கென்றும் யஜுஸ்ஸென்றும் ஸாமமென்னும் மூன்று வகையான வேதங்கள். அப்பகவானை விட்டுப் பிரியாத ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியே அவனுடைய அழியாத சக்தி. அந்த ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி அவனுக்கு ஜ்ஞானாதி குணங்களைப்போன்றவள். ஸூர்யனுடைய ஒளி அவனை விட்டுப் பிரியாதிருப்பதுபோல் இவளும் அவனை விட்டுப் பிரிபவளல்லள். பாரிஷதர்களில் தலைவரும் அறிஞரும் ப்ரஸித்தருமான விஷ்வக்ஸேனர் அவனுடைய மூர்த்திவிசேஷம். பகவானுடைய த்வாரபாலகர்களான நந்தாதிகள் எண்மரும் அந்தணரே! அணிமாதி அஷ்டைச்வர்யங்களுக்கு அபிமானி தேவதைகள். வாஸுதேவன் ஸங்கர்ஷணன் ப்ரத்யும்னன் அநிருத்தன் என்கிற மூர்த்திகள் நான்கும்

ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷனே. அவ்வாஸுதேவாதி நான்கு மூர்த்திகளும் ஜாக்ர ஸ்வப்ன ஸுஷுப்தி முக்திகளென்கிற நான்கு அவஸ்தைகளால் விஸ்வனென்றும் தைஜஸனென்றும் ப்ராஜ்ஞனென்றும் துரீயனென்றும் நான்கு வகைப்பட்ட ஜீவாத்மாக்களுக்கு அபிமானி தேவதைகள். (அவற்றில் முக்தி யவஸ்தையை அடைந்த ஜீவனுக்கு அபிமானிதேவதை வாஸுதேவன். ஸ்வப்னாவஸ்தையை அடைந்த ஜீவனுக்கு அபிமானிதேவதை ஸங்கர்ஷணன். மற்ற இருவரும் மற்ற இரண்டவஸ்தைகளை அடைந்த ஜீவாத்மாக்களுக்கு அபிமானிதேவதைகள்). ஜாகராவஸ்தை அர்த்தமென்றும் ஸ்வப்னாவஸ்தை இந்த்ரியமென்றும் ஸுஷுப்தி யவஸ்தை ஆசயமென்றும் முக்தியவஸ்தை ஜ்ஞானமென்றும் கூறப்படுகின்றன. பாணி பாதாதி அங்கங்களோடும் ஹ்ருதயம் முதலிய உபாங்கங்களோடும் ஸுதர்சனம் முதலிய ஆயுதங்களோடும் கிரீடம் முதலிய ஆபரணங்களோடும் கூடிய ஷாட்குண்ய பூர்ணனாகிய பரம புருஷன் வாஸுதேவாதியான நான்கு மூர்த்திகளை ஏற்றுக்கொண்டு ப்ரஸித்தங்களான ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார மோக்ஷங்களென்கிற நான்கு வியாபாரங்களை நிறைவேற்றுகிறான். (அவர்களில் அநிருத்தன் ஸ்ருஷ்டியையும், ப்ரத்யும்னன் ஸ்திதியென்கிற ரக்ஷணத்தையும், ஸங்கர்ஷணன் ஸம்ஹாரத்தையும், வாஸுதேவன் மோக்ஷத்தையும் நடத்துகிறார்கள்.) ஓ ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டரே! ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார பாலனங்களை நடத்துகிறானாகையால் ப்ரஹ்மருத்ராதி ஸம்ஜ்ஞையோடு கூடிய இப்பகவான் ஸ்வரூபத்தினாலும் குணங்களாலும் அளவிறந்தவனாகையால் ப்ரஹ்மமென்று கூறப்படுகிறான். இவனே ஸர்வகாரணன்; ஒரே காலத்தில் எல்லாவற்றையும் தானே

ஸாக்ஷாத்கரிக்குந் தன்மையன்; ஸ்வயம்ப்ரகாசன்; தன்னுடைய மஹிமையினால் அவாப்தஸமஸ்தகாமன்; என்றும் குவியாத அறிவுடையவன்; ஒருவர்க்கும் தெரியாமல் மறைந்திருப்பவன். இங்ஙனமே சாஸ்த்ரங்கள் அவனைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. எவர்கள் அவனை உபாஸிக்கிறார்களோ, அவர்களுக்குப் பரிசுத்தமான மனத்தினால் அடையத் தகுந்தவன். [1]ஜகத்திற்கெல்லாம் ஸுகத்தைக் கொடுக்கையால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனென்னும் பெயர் பூண்டவனே! அர்ஜுனனுக்குத் தோழனே! வ்ருஷ்ணிகளில் சிறந்தவனே! ஜகத்திற்கு த்ரோஹஞ் செய்கின்ற பாபிஷ்டர்களான ராஜர்களின் வம்சங்களை எதிர்ப்பவனே! அபாரமான வீர்யமுடையவனே! கோவிந்தனே! கோக்கள் ப்ராஹ்மணர் தேவர் இவர்களின் வருத்தங்களைப் போக்குவதற்காக அவதரிப்பவனே! பரிசுத்தமான புகழுடையவனே! கேட்டமாத்ரத்தினால் மங்களத்தை விளைப்பவனே! உன் ப்ருத்யர்களைப் பாதுகாப்பாயாக. எவன் விடியற்காலத்தில் எழுந்திருந்து மஹாபுருஷனுடைய அங்கோபாங்காதிகளை விவரிக்கின்ற இந்த ப்ரகரணத்தை அவனிடத்தில் மனவூக்கத்துடன் ஜபிக்கிறானோ, அவன் ஹ்ருதயகுஹையில் இருக்கின்ற பரப்ரஹ்மத்தை உள்ளபடி அறிவான்.

ஸௌனகர் சொல்லுகிறார்:—பரீக்ஷித்து மன்னவன் வினவுகையில் ஸ்ரீசுகமுனிவர் ஸூர்ய மண்டலாந்தர்வர்த்தியான பரம புருஷனை ஆராதிக்கின்ற ஏழு

1. இங்ஙனம் தத்வஸ்வரூபங்களான பகவானுடைய அங்க உபாங்கங்களை நிரூபித்து இந்த ப்ரபந்தத்தின் பொருள் முழுவதையும் தொகுத்துக் காட்ட முயன்று முதலில் தனது இஷ்டதேவதையான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பக்தரக்ஷணத்தின் பொருட்டு ப்ரார்த்திக்கிறார்.

வகையான ஆதித்யகணங்கள் நானாவிதமான கர்மங்களைச் செய்கின்றனவென்று அவனுக்கு மொழிந்தார். ஸூர்யாந்தராத்மாவான பரமபுருஷனை உபாஸிக்கின்ற அவ்வாதித்யகணங்களுடைய வ்யூஹத்தையும், அவற்றின் நாமங்களையும், அவர்கள் அந்தந்த மாஸங்களுக்கு அதிபதியான அந்தந்த ஸூர்யனால் நியமிக்கப்பட்டுச் செய்யுங் கார்யங்களையும் ச்ரத்தையுடன் கேட்க விரும்புகிற எங்களுக்குச் சொல்வீராக.

ஸ்ரீஸூதர் சொல்லுகிறார்:—ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவுக்கு இஷ்டப்படி நியமிக்கத் தகுந்ததும் அநாதியும் ஜ்ஞான விரோதியுமான ப்ரக்ருதியினால் இந்த ஸூர்யன் நிர்மிக்கப்பட்டவன். இவன் லோகயாத்ரையை நடத்திக்கொண்டு லோகங்களில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறான். எவன் ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவோ, எவன் தன்னைப்போன்ற வஸ்து வேறொன்றுமில்லாதவனோ, எவன் ஸர்வாந்தராத்மாவோ, அத்தகையனான பரமபுருஷனே ஸூர்யனைச் சரீரமாகக் கொண்டு காலங்களை அறிவித்து வைதிகமான கர்மங்களுக்கு மூலமாயிருக்கின்றான். இந்த ஸூர்யனொருவனையே பராசராதிரிஷிகள் பலவாறு (பன்னிருவகையனென்று) கூறுகிறார்கள். அந்தணரே! பரம புருஷனொருவனே காலம் தேசம் க்ரியை கர்த்தா கரணம் கார்யம் வேதம் த்ரவ்யம் பலன் என்ற இவ்வொன்பது விதமாகக் கூறப்படுவது போல் இந்த ஸூர்யனும் தானொருவனேயாயினும் பலவாறு கூறப்படுகின்றான். காலத்தின் கூறுகளை அறிவிக்கின்ற உருவமுடைய மஹானுபாவனான ஸூர்யன் சைத்ரம் முதலிய பன்னிரண்டு மாதங்களிலும் லோகயாத்ரையை நிர்வஹிக்கும் பொருட்டுத் தனித்தனியே பன்

னிரண்டு கணங்களுடன் ஸஞ்சரிக்கின்றான். (ஒவ்வொரு மாதத்திலும் ஒவ்வொரு கணம். ஒவ்வொரு கணத்திலும் எவ்வேழுபேர்கள். ஒவ்வொரு மாதத்திலும் ஒரு ஆதித்யன் ஒரு அப்ஸரஸ்ஸு ஒரு ராக்ஷஸன் ஒரு புஜங்கன் ஒரு யக்ஷன் ஒரு ரிஷி ஒரு கந்தர்வன் ஆகிய இவ்வெழுவரும் சேர்ந்து லோகயாத்ரையை நடத்துகிறார்கள். எந்தெந்த மாதங்களில் எவரெவர் நடத்துகிறார்களென்பதை விசதமாகச்சொல்லுகிறேன்; கேட்பீர்களாக). மதுவென்று ப்ரஸித்தமான சைத்ரமாதம் முழுவதும் தாதாவென்னும் ஆதித்யன் க்ருதஸ்தலியென்னும் அப்ஸரஸ்ஸு ஹேதியென்னும் ராக்ஷஸன் வாஸுகி யென்னும் புஜங்கன் ரதக்ருத்தென்னும் யக்ஷன் புலஸ்த்யரென்னும் ரிஷி தும்புருவென்னும் கந்தர்வன் ஆகிய இவ்வெழுவரும் தத்தம் கர்மங்களால் லோக யாத்ரையை நடத்துகிறார்கள். மாதவமென்று ப்ரஸித்தமான வைசாகமாதம் முழுவதும், அர்யமனென்னும் ஆதித்யன் புலஹரென்னும் ரிஷி ரதௌஜஸ்ஸென்னும் யக்ஷன் ப்ரஹேதி யென்னும் ராக்ஷஸன் புஞ்சிகஸ்தலி யென்னும் அப்ஸரஸ்ஸு நாரதனென்னும் கந்தர்வன் கச்சநீரனென்னும் புஜங்கன் ஆகிய இவ்வெழுவரும் தத்தம் கர்மங்களால் லோகயாத்ரையை நடத்துகிறார்கள். சுக்ரமென்னும் பெயருடைய ஜ்யேஷ்டமாதம் முழுவதும் மித்ரனென்னும் ஆதித்யன் அத்ரியென்னும் ரிஷி பௌருஷேய னென்னும் ராக்ஷஸன் தக்ஷகனென்னும் புஜங்கன் மேனகையென்னும் அப்ஸரஸ்ஸு ஹாஹாவென்னும் கந்தர்வன் ரதஸ்வனனென்னும் யக்ஷன் ஆகிய இவ்வெழுவரும் தத்தம் கர்மங்களால் லோக யாத்ரையை நடத்துகிறார்கள். சுசியென்னும் ஆஷாடமாதம் முழுவதும், வஸிஷ்டரென்

னும் ரிஷி வருணனென்னும் ஆதித்யன் ரம்பையென்னும் அப்ஸரஸ்ஸு ஸஹஜன்யனென்னும் யக்ஷன் ஹூஹூ வென்னும் கந்தர்வன் சுகனென்னும் புஜங்கன் சித்ரஸ்வனனென்னும் ராக்ஷஸன் ஆகிய இவ்வெழுவரும் தத்தம் கர்மங்களால் லோகயாத்ரையை நடத்துகிறார்கள். நபஸ்ஸென்னும் பெயருடைய ஶ்ராவணமாதம் முழுவதும் இந்த்ரனென்னும் ஆதித்யன் விஶ்வாவஸு வென்னும் கந்தர்வன் ஶ்ரோதாவென்னும் யக்ஷன் ஏலாபுத்ரனென்னும் புஜங்கன் அங்கிரஸ்ஸென்னும் ரிஷி ப்ரம்லோசையென்னும் அப்ஸரஸ்ஸு சர்யனென்னும் ராக்ஷஸன் ஆகிய இவ்வெழுவரும் தத்தம் கர்மங்களால் லோகயாத்ரையை நடத்துகிறார்கள். நபஸ்யமென்னும் பெயருடைய பாத்ரபதமாதம் முழுவதும், நபஸ்வானென்னும் ஆதித்யன் உக்ரஸேனனென்னும் கந்தர்வன் வ்யாக்ரனென்னும் ராக்ஷஸன் ஆஸாரணனென்னும் யக்ஷன் ப்ருகுவென்னும் ரிஷி அனும்லோசை யென்னும் அப்ஸரஸ்ஸு சங்கபால னென்னும் புஜங்கன் ஆகிய இவ்வெழுவரும் தத்தம் கர்மங்களால் லோகயாத்ரையை நடத்துகிறார்கள். தபஸ்ஸென்னும் பெயருடைய மாகமாதம் முழுவதும், பூஷாவென்னும் ஆதித்யன் தனஞ்சயனென்னும் புஜங்கன் வாதனென்னும் ராக்ஷஸன், ஸுஷேணனென்னும் கந்தர்வன், ஸுருசியென்னும் யக்ஷன், க்ருதாசியென்னும் அப்ஸரஸ்ஸு, கௌதமரென்னும் ரிஷி ஆகிய இவ்வெழுவரும் தத்தம் கர்மங்களால் லோக யாத்ரையை நடத்துகிறார்கள். தபஸ்யமென்னும் பெயருடைய பால்குனமாதம் முழுவதும், ருதுவர்ச்சஸ்ஸென்னும் ராக்ஷஸன், பரத்வாஜரென்னும் ரிஷி, பர்ஜன்யனென்னும், ஆதித்யன், ஸேனஜித்தென்னும் அப்ஸரஸ்ஸு, விஶ்வனென்னும் கந்தர்வன், ஐராவதனென்

னும் புஜங்கன் ஆகிய இவ்வெழுவரும் தத்தம் கர்மங்க ளால் லோகயாத்ரையை நடத்துகிறார்கள். ஸஹஸ்ஸென் னும் பெயருடைய மார்க்கசீர்ஷ மாதம் முழுவதும், அம் சுமானென்னும ஆதித்யன், கஶ்யபரென்னும் ரிஷி, தார் க்ஷ்யனென்னும்யக்ஷன், ருதுஸேனனென்னும்கந்தர்வன், ஊர்வசியென்னும் அப்ஸரஸ்ஸு, வித்யுச்சத்ருவென்னும் ராக்ஷஸன், மஹாஶங்கனென்னும் புஜங்கன் ஆகிய இவ் வெழுவரும் தத்தம் கர்மங்களால் லோகயாத்ரையை நடத்துகிறார்கள். ஸஹஸ்யமென்னும் பெயருடைய பௌஷமாதம் முழுவதும், பகனென்னும் ஆதித்யன், ஸ்பூர்ஜனென்னும் ராக்ஷஸன், அரிஷ்டநேமியென்னும் கந்தர்வன், ஊர்ஜனென்னும் யக்ஷன், ஆயுஸ்ஸென் னும் ரிஷி, கர்க்கோடகனென்னும் புஜங்கன், பூர்வசித்தி யென்னும் அப்ஸரஸ்ஸு ஆகிய இவ்வெழுவரும் தத்தம் கர்மங்களால் லோகயாத்ரையை நடத்துகிறார்கள். இஷமென்னும் பெயருடைய ஆஶ்வினமாதம் முழுவதும் த்வஷ்டாவென்னும்ஆதித்யன்,ஜமதக்னியென்னும் ரிஷி, கம்பலாஶ்வனென்னும் புஜங்கன், திலோத்தமையென் னும் அப்ஸரஸஸு, ப்ராஹ்மாபேதனென்னும் ராக்ஷ ஸன், ருதஜித்தென்னும் யக்ஷன், த்ருதராஷ்ட்ரனென் னும் கந்தர்வன் ஆகிய இவ்வெழுவரும் தத்தம் கர்மங் ளால் லோக யாத்ரையை நடத்துகிறார்கள். ஊர்ஜ மென்னும் பெயருடைய கார்த்திகமாதம் முழுவதும், விஷ்ணுவென்னும் ஆதித்யன், அஶ்வதரனென்னும் புஜ ங்கன், ரம்பையென்னும் அப்ஸரஸ்ஸு, ஸூர்யவர்ச்சஸ் ஸென்னும் கந்தர்வன், ஸத்யஜித்தென்னும் யக்ஷன், விஶ்வாமித்ரனென்னும் ரிஷி,மகாபேதனென்னும் ராக்ஷஸன் ஆகிய இவ்வெழுவரும் தத்தம் கர்மங்களால் லோகயாத் ரையை நடத்துகிறார்கள். அந்தணரே! மஹானுபாவ

னும் ஆதித்யனைச் சரீரமாகவுடையவனுமாகிய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் விபூதிகளான இவர்கள் அனைவரும் தினந்தோறும் காலை மாலை ஆகிய இரண்டு ஸந்த்யைகளிலும் தங்களை நினைக்கும் மனிதர்களுடைய பாபத்தைப் போக்குகிறார்கள். இந்த ஆதித்யஸ்வரூபியான பகவான் பன்னிரண்டு மாதங்களிலும் இவ்வாறுவருடன் நாற்புறத்திலும் திரிந்து இந்த ப்ராணிகளுக்கு இஹத்திலும்பரத்திலும் நன்மைக்கிடமான புத்தியை விளக்கின்றான். புலஸ்த்யாதிரிஷிகள் ஸூர்யனைச் சரீரமாகவுடைய பரமபுருஷனை வெளியிடுகின்ற ஸாமவேதங்களாலும் ருக்வேதங்களாலும் யஜுர்வேதங்களாலும் அந்த ஸூர்யனைத் துதிக்கின்றார்கள். கந்தர்வர்கள் அவனைப் பாடுகிறார்கள். அப்ஸரமடந்தையர் அவனெதிரில் ஆடுகிறார்கள். நாகர்கள் ரதத்தை உறுதியாகக் கட்டுகிறார்கள். யக்ஷர்கள் ரதத்தை ஓட்டுகிறார்கள். பலசாலிகளான ராக்ஷஸர்கள் ரதத்தைப் பின்புறத்தில் நடத்துகிறார்கள். வாலகில்யரென்று ப்ரஸித்தர்களும் பரிசுத்தர்களுமான அறுபதினாயிரம் ப்ரஹ்மரிஷிகள் எதிரில் சூழ்ந்து நின்று அவனுடன் போகின்றார்கள். மற்றும் விபுவான ஸூர்யனை அவர்கள் ஸ்தோத்ரங்களால் புகழ்கின்றார்கள். ஆதியந்த மற்றவனும் ஜன்ம ஜரா மரணாதி விகாரங்கள் தீண்டப் பெறாதவனும் தன்னைப் பற்றினாருடைய பாபங்களைப் போக்குந்தன்மையனும் ஸர்வநியாமகனும் ஷாட்குண்யபூர்ணனுமாகிய பரம புருஷன் கல்பந்தோறும் ப்ரக்ருதி புருஷர்களைச் சரீரமாகவுடைய தன்னை இங்ஙனம் பன்னிரண்டு வ்யூஹங்களாகப் பிரித்து லோகங்களைத் தத்தம் கர்மங்களில் தூண்டிப் பாதுகாக்கின்றான். பதினொன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{ இப்புராணத்தில் சொன்ன விஷயங்களின் சுருக்கமும், பாகவத மஹிமையும் முதலியவை. }

ஸ்ரீஸூதர் சொல்லுகிறார்:— அவரவர் விரும்பும் புருஷார்த்தங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றிக் கொடுப்பவனாகையால் பரமதர்மஸ்வரூபனும் அளவிறந்த மஹிமையுடையவனுமாகிய பரமபுருஷனுக்கு நமஸ்காரம். தர்மமர்யாதைகளை உபதேசாதிகளால் நிலைநிறுத்தி நடத்துபவரும் மஹானுபாவருமான பாதராயணமுனிவருக்கு நமஸ்காரம். நன்மைக்கு ஹேதுவான பெருமையுடைய பகவத்பக்திரூபமான தர்மத்திற்கு நமஸ்காரம். தர்மோபதேசஞ் செய்பவனான நான்முகனுக்கு நமஸ்காரம். நாரதர் ஸ்ரீசுகர் முதலிய அந்தணர்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து பூர்வர்களின் உபதேசபரம்பரையால் இடைவீடின்றி நடைபெற்றுவந்தவைகளும் கீழ் இந்த ப்ரபந்தத்தில் நிரூபிக்கப் பட்டவைகளுமான பாகவத தர்மங்களைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்; கேட்பீர்களாக. அந்தணர்களே! நீங்கள் எதைப்பற்றி என்னை வினவினீர்களோ, எது மனுஷ்ய ஜன்மம் பெற்ற ஸமஸ்த ஜீவாத்மாக்களுக்கும் கேட்பது முதலியவைகளால் ஆதரிக்கத் தக்கதோ, அத்தகையதும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் சரித்ரங்களை எடுத்துரைப்பதும் மிகவும் அற்புதமுமான இந்தப் புராணத்தை உங்களுக்குச் சொன்னேன். இப்புராணத்தில் பாபங்களையெல்லாம் போக்குபவனும் தன்னைப் பற்றினருடைய ஸம்ஸாரபந்தத்தை அறுப்பவனும் இந்த்ரியங்களுக்கு நியாமகனும் ஷாட்குண்யபூர்ணனும் பக்தர்களுடைய அனிஷ்டங்களைப் போக்கி இஷ்டங்களை நிறைவேற்றுபவனுமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் நேரே நிரூபிக்கப் படுகிறான். வேதாந்தங்களில் மறைத்துக் கூறப்படுபவனும்

ஜகத்தில் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் காரணனும் பர ப்ரஹ்மமென்று பெயர் பெற்றவனுமாகிய பரம புருஷனை இப்புராணம் நன்றாக நேரே நிரூபித்துச் சொல்லுகின்றது. இதில் (முதல் ஸ்கந்தத்தில்) ஸாதுக்களாகிய நீங்கள் என்னை இப்புராணத்தைப் பற்றி வினவின உபாக்யானமும், ப்ரக்ருதி புருஷர்களைப் பிரித்தறிகையாகிற ஜ்ஞானமும், பரமாத்மனுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை உள்ளபடி அறிகையாகிற விஜ்ஞானமும் கூறப்பட்டன. பிறகு பக்தியோகமும், அதற்கு அங்கமான வைராக்யமும், பரீக்ஷித்தின் பிறவி முதலிய உபாக்யானமும், நாரத மஹர்ஷியின் வ்ருத்தாந்தமும், ராஜர்ஷியாகிய பரீக்ஷித்து ப்ராஹ்மண சாபத்தினால் ப்ராயோபவேசஞ் செய்ததும், (இரண்டாவது ஸ்கந்தத்தில்)ப்ராஹ்மணஶ்ரேஷ்டரான சுகமுனிவருக்குப் பரீக்ஷித்துமன்னவனோடு நடந்த ஸம்வாதமும், பரீக்ஷித்துமன்னவன் யோகதாரணையால் சரீரத்தினின்றுகிளம்பி அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தினால் பரமபதத்திற்குப் போதலும், ப்ரஹ்மதேவனுக்கும் நாரதமஹர்ஷிக்கும் நடந்த ஸம்வாதமும், (அந்த ப்ரஹ்மநாரதஸம்வாத கட்டத்தில்)பகவானுடைய அவதாரங்களும், அவதாரசரித்ரங்களும், வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு நடந்த ப்ராக்ருதமான மஹதாதிதத்வஸ்ருஷ்டியும், (மூன்றாவது ஸ்கந்தத்தில்) விதுரருக்கும் உத்தவருக்கும் நடந்த ஸம்வாதமும், விதுரருக்கும் மைத்ரேயருக்கும் நடந்தஸம்வாதமும், ஸ்ரீபாகவத புராணப்ரஶ்னமும், ப்ரளயத்தில் மஹாபுருஷனான பகவானொருவன் மாத்ரமே மிகுந்திருத்தலும், பிறகு ப்ரக்ருதியின்குணங்களான ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் ஸாம்யாவஸ்தையைத் துறந்து வைஷம்யத்தை அடைகையாகிற ப்ராக்ருதிக ஸ்ருஷ்டியும், ப்ரக்ருதியின் விகாரங்களாகிய மஹத்து

அஹங்காரம் பஞ்சபூதங்கள் ஆகிய இவ்வேழுதத்வங் களின் ஸ்ருஷ்டியும், ப்ரக்ருதி விகாரங்களான மஹத்து முதலிய அவ்வேழுதத்வங்களினின்று ப்ரமாண்டம் உண் டாதலும், அதில் ப்ரஹ்மதேவன் பிறத்தலும், பர மாணு முதல் ஸம்வத்ஸரம் வரையிலுள்ள ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல ரூபங்களோடிருக்கின்ற காலத்தின் கதியும், ஸமஸ்த ப்ராணிகளுடைய உத்பத்தியும் (வ்யஷ்டிஸ்ருஷ் டியும்), மஹாஸமுத்ரத்தினின்று பூமியை உத்தரித்த லும், அப்பொழுது பகவான ஹிரண்யாக்ஷனை வதித்த தும், ஊர்த்வலோகம் திர்யக்லோகம் அதோலோகம் இவைகளின் ஸ்ருஷ்டியும், ருத்ரஸ்ருஷ்டியும், ப்ரஹ்ம தேவனுடைய சரீரம் பாதி பெண்ணும் பாதி ஆணு மாய் மாறுதலும், அவற்றில் ஆண்பாதி ஸ்வாயம்புவ மனுவும் பெண்பாதி ஸ்த்ரீகளில் சிறந்த முதலுருவமான சதரூபையென்னும் பெயர்பூண்ட அம்மனுவின் பத் னியுமாதலும், கர்த்தம ப்ரஜாபதியின் தர்மபத்னியான தேவஹூதியின் ஸந்தானமும், அவளிடத்தில் கபில ரென்னும் பெயர்பூண்ட மஹானுபாவனான பகவானு டைய அவதாரமும், தேவஹூதிக்குச் சிறந்த மதியு டைய கபிலரோடு நடந்த ஸம்வாதமும் கூறப்பட்டன: (நான்காவது ஸ்கந்தத்தில்) நவப்ரஜாபதிகளின் உத்பத் தியும், ருத்ரன் தக்ஷப்ரஜாபதியின் யஜ்ஞத்தைப் பாழ் செய்த வ்ருத்தாந்தமும், த்ருவனுடைய சரித்ரமும், ப்ரு துவின் சரித்ரமும், ப்ராசீனபர்ஹியின் சரித்ரமும், நார தருடைய ஸம்வாதமும் கூறப்பட்டன. (ஐந்தாவது ஸ்கந்தத்தில்) அந்தணர்களே! ப்ரியவ்ரதோபாக்யான மும், நாபி ருஷபன் பரதன் இவர்களுடைய சரித்ரங்க ளும், த்வீபங்கள் ஸமுத்ரங்கள் இவை முதலியவற்றின் வர்ணனமும், பாரதாதி வர்ஷங்கள் நதிகள் இவற்றின்

வர்ணனமும், ஜ்யோதிச்சக்ரத்தின் நிலைமையும், பாதாளநரகங்களின் ஸந்நிவேசமும் கூறப்பட்டன. (ஆறுவது ஸ்கந்தத்தில்) ப்ரசேதஸ்ஸுக்களிடத்தினின்று தக்ஷர் பிறத்தலும், அவருடைய பெண்களின் வரலாறும், அவர்களிடத்தினின்று தேவதைகள் அஸுரர்கள் மனுஷ்யர்கள் திர்யக்குகள் நாகர்கள் பக்ஷிகள் முதலியவற்றின் பிறவியும், வ்ருத்ராஸுரனுடைய ஜன்மமரண வ்ருத்தாந்தங்களும் நிரூபிக்கப்பட்டன. அந்தணர்களே! (ஏழாவது ஸ்கந்தத்தில்) திதியின் பிள்ளைகளான ஹிரண்யாக்ஷ ஹிரண்யகசிபுக்களின் ஜனன மரண வ்ருத்தாந்தங்களும், தைத்யர்களில் சிறந்தவனும் மஹானுபாவனுமாகிய ப்ரஹ்லாதனுடைய சரித்ரமும் கூறப்பட்டன. (எட்டாவது ஸ்கந்தத்தில்) மன்வந்தரங்களின் சரித்ரங்களும், கஜேந்த்ரமோக்ஷமும், அந்தமன்வந்தரங்களில் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் ஹயக்ரீவாதி அவதாரங்களும், ஜகத்ரக்ஷகனை அப்பகவானுடைய கூர்மாவதாரமும், மத்ஸ்யாவதாரமும், நரஸிம்ஹாவதாரமும், வாமனாவதாரமும், தேவதைகளுக்கு அம்ருதங்கொடுப்பதற்காகப் பகவான் க்ஷீரஸமுத்ரத்தைக் கடைந்ததும், தேவாஸுரர்களின் மஹாயுத்தமும் கூறப்பட்டன. (ஒன்பதாவது ஸ்கந்தத்தில்) ராஜவம்சங்களின் வரலாறும், இக்ஷ்வாகுவின் ஜன்மமும், அவனுடைய வம்சத்தில் மஹானுபாவனான ஸுத்யும்னனுடைய ஜன்மமும், இலோபாக்யானமும், தாரோபாக்யானமும், ஸூர்யவம்சத்தின் வரலாறும், அவ்வம்சத்தில் பிறந்த சசாதன் முதலிய மன்னவர்களின் சரித்ரமும், ஸுகந்யாவ்ருத்தாந்தமும், சர்யாதியின் சரித்ரமும், மிகுந்த மதியுடைய ககுத்ஸ்தனுடைய சரித்ரமும், கட்வாங்கன் மாந்தாதா ஸௌபரி ஸகரன் இவர்களுடைய

சரித்ரங்களும், கோஸலேந்த்ரனுன ஸ்ரீராமனுடைய புண்யசரித்ரமும், நிமி அங்கங்களைத் துறந்ததும், ஜனகவம்சத்தரசர்களின் உத்பத்தியும், பார்க்கவ ஸ்ரேஷ்டனுன பரசுராமன் பூமியில் க்ஷத்ரியர்களே இல்லாதபடி செய்ததும், ஸோமவம்சத்தில் பிறந்த ஐலன் யயாதி நஹுஷன் துஷ்யந்தனுடைய பிள்ளையாகிய பரதன் சந்தனு அவனுடைய பிள்ளை ஆகிய இவர்களின் வ்ருத்தாந்தமும், யயாதியின் ஜ்யேஷ்ட புத்ரனுன யதுவின் வம்சமும், அவனுடைய வம்சத்தில் வஸுதேவனுடைய பார்யையாகிய தேவகியிடத்தில் ஜகதீஸ்வரனுன பரமபுருஷன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக அவதரித்ததும், அவன் கோகுலத்தில் வளர்ந்ததும் கூறப்பட்டன. (பத்தாவது ஸ்கந்தத்தில்) அஸுரர்களுக்கு த்வேஷியான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அற்புத சரித்ரங்களும், அவன் குழந்தையாயிருக்கும்பொழுது பூதனையின் ஸ்தன்யத்தை ப்ராணன்களோடு பருகினதும், சகடாஸுரனை முறித்ததும், த்ருணுவர்த்தனை முடித்ததும், பகாஸுரன் வத்ஸாஸுரன் இவர்களைக் கொன்றதும், அகாஸுரனுடைய ப்ராணன்களை ஸம்ஹரித்ததும், ப்ரஹ்மதேவனுக்குத் தன் மாயையைக் காட்டினதும், பரிவாரத்தோடு கூடின தேனுகாஸுரனையும் ப்ரலம்பாஸுரனையும் அழித்ததும், சூழ்ந்து வருகின்ற காட்டுத்தீயினின்று கோபர்களைக் காத்ததும், காலியமஹாஸர்ப்பத்தின் கொழுப்பை அடக்கினதும், நந்தகோபனை வருணனிடத்தினின்று விடுவித்ததும், கோபகன்னிகைகள் நோன்பு நோற்றதும், அதற்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அருள்புரிந்ததும், ப்ராஹ்மண பத்னிகளை அனுக்ரஹித்ததும், ப்ராஹ்மணர்கள் தங்கள் பத்னிகளுக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் உண்டான பக்தியையும் தங்களுக்கு அது உண்டாகா

மையையும் கண்டு அனுதபித்ததும், இந்த்ரனைப் பரிப விக்கும்பொருட்டுக் கோவர்த்தனகிரியை எடுத்து மழை தடுத்ததும், இந்த்ரனும் காமதேனுவும் ஸ்ரீக்ருஷ் ணனைப் பூஜித்தலும், கோவிந்தபட்டாபிஷேகமும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இரவுகளில் கோபஸ்த்ரீகளோடு ராஸக் ரீடை செய்ததும், துர்ப்புத்தியான சங்கசூடன் அரிஷ் டன் கேசி இவ்வஸுரர்களைக் கொன்றதும், ஸ்ரீராம க்ருஷ்ணர்களை அழைத்துக் கொண்டுபோவதற்காக அக்ரூரன் வருதலும், பிறகு ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணர்கள் கோ குலத்தினின்று மதுரைக்கு ப்ரயாணமாய்ப்போதலும், கோபஸ்த்ரீகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பிரியமுடியாமல் புலம் புதலும், ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணர்கள் மதுரையைக் காணுத லும், குவலயாபீடமென்னும் யானை முஷ்டிகன் சாணூ ரன் கம்ஸன் முதலியவர்களை வதித்தலும், ஆசார்ய னை ஸாந்தீபினி நெடுநாளைக்கு முன் மரணம் அடை ந்த என் புத்ரனைத் திருப்பிக்கொண்டு வரவேண்டுமெ ன்று கேட்க அப்படியே மீட்டுக்கொண்டு வருதலும், அந்தணர்களே! உத்தவரோடும் பலராமனோடும் ஸ்ரீக் ருஷ்ணன் மதுரையில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கையில் யாதவர் கூட்டத்திற்கு வேண்டிய ப்ரியத்தைச் செய்த தும், ஜராஸந்தன் பல தடவைகளில் கொண்டுவந்த ஸை ன்யங்களையெல்லாம் அழித்தலும், காலயவனனைக் கொன்றதும், குசஸ்தலியை ஏற்படுத்தினதும், ஸ்வர்க் கத்தினின்று ஸுதர்மையென்னும் தேவேந்த்ரனுடைய ஸபையையும் பாரிஜாத வ்ருக்ஷத்தையும் கொண்டு வந் ததும், சத்ருக்களை வென்று ருக்மிணியைப் பலாத்கார மாகக் கொண்டு வந்ததும், ருத்ரன் பாணாஸுரனுக்கு உதவி செய்ய வந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் பரிபவப்பட் டதும், பாணாஸுரனுடைய புஜங்களைத் துண்டித்த

தும்,ப்ராக்ஜ்யோதிஷ புரத்திற்கு நாதனுகிய நரகாஸுர னைக் கொன்று கன்னிகைகளைக் கொண்டுபோனது ம், சிசுபாலன் பௌண்ட்ரகன் ஸால்வன் துர்ப்புத்தியா கிய தந்தவக்த்ரன் சம்பரன் த்விவிதன் பீடன் முரன் பஞ் சஜனன் முதலியவர்களின் மாஹாத்மியமும், அவர்களை வதித்தலும், காசிபட்டணத்தைக் கொளுத்தினதும், பாண்டவர்களை நிமித்தமாகக் கொண்டு பூமியின் பாரத் தைப் போக்கினதும் நிரூபிக்கப்பட்டன. (பதினொருவது ஸ்கந்தத்தில்)ப்ராஹ்மணசாபமென்னும் வியாஜத்தினுல் தன் வம்சத்தை ஸம்ஹரித்ததும், உத்தவனுக்கும் வா ஸுதேவனுக்கும் நடந்த அற்புதமான ஸம்வாதமும், அதில் ஆத்மவித்யையை முழுவதும், நிரூபித்தலும்,வர் ணுஸ்ரமதர்மநிர்ணயமும், பிறகு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தனது யோகப்ரபாவத்தினுல் மனுஷ்யலோகத்தை விட்டுப்போ தலும் கூறப்பட்டன. (பன்னிரண்டாவது ஸ்கந்தத்தில்) யுகலக்ஷணங்களும் அவற்றின் நடத்தைகளும், மனுஷ் யர்களுக்குக் கலிதோஷங்களால் நேரிடும் உபத்ரவமும், ப்ராக்ருதிகம் நைமித்திகம் ஆத்யந்திகம் நித்யம் என்று நான்குவிதமான ப்ரளயங்களும், ப்ராக்ருதிகமென்றும் நித்யமென்றும் நைமித்திகமென்றும் மூன்று விதமான உத்பத்தியும், மிகுந்த மதியுடையவனும் ராஜர்ஷியுமா கிய பரீக்ஷித்து தேஹத்யாகஞ் செய்ததும், வேதத்தின் சாகாவிபாகங்களும், மார்க்கண்டேய மஹர்ஷியின் புண் யசரித்ரமும், மஹாபுருஷனுடைய அங்கோபாங்கவிந் யாஸமும், ஜகதாத்மகனுன ஸூர்யனுடைய கணவிபா கமும் கூறப்பட்டன. ப்ராஹ்மண ஸ்ரேஷ்டர்களே! நீங் கள் என்னை ஏதேது வினவினீர்களோ, அவையெல் லாம் நிரூபிக்கப்பட்டன. இப்புராணத்தில் ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவின் லீலாரூபமான அவதாரவ்ருத்தாந்தங்க

ளெல்லாம் கூறப்பட்டன. பதிதனாவது ஸ்கலிதனாவது ஆர்த்தனாவது பரவசனாவது 'ஸ்ரீஹரிக்கு நமஸ்காரம்' என்று சொல்லினும், பிறர் சொல்லக் கேட்கினும் ஸம ஸ்தபாபங்களினின்று விடுபடுவான். (புணரத்தகாத மாதர்களைப் புணர்தல், போகத்தகாத இடங்களுக்குப் போதல், அணுகத்தகாதவர்களை அணுகுதல் பக்ஷிக்கத்தகாதவைகளைப் பக்ஷித்தல், மத்யபானஞ் செய்தல் முதலியவற்றால் தன்னுடைய வர்ணாச்ரமங்களினின்று நழுவினவன் பதிதனாவான். மேடு கல் முதலிய இடங்களில் கால் தடுக்கல் பெற்றவன் ஸ்கலிதன். மன வருத்தமுற்றவன் ஆர்த்தன். பிறருக்கு வசப்பட்டவன் பரவசன். அதாவது ஒருவன் தனக்கு இஷ்டமில்லாமற் போயினும் பிறனுடைய நிர்ப்பந்தத்தினால் 'ஸ்ரீஹரிக்கு நமஸ்காரமென்று சொல்லுவானாயின் பாபங்களினின்று விடுபடுவான்.) தன்னைப் பற்றினவருடைய பாபங்களைப் போக்குந் தன்மையனான பரமபுருஷனுடைய மஹிமையைச் சொல்லினும் பிறர் சொல்லக் கேட்கினும், அவன் அவர்களுடைய நெஞ்சில் புகுந்து, ஸூர்யன் இருட்டைப் போக்குவதுபோலவும், பெருங்காற்று மேகத்தைப் பறக்கடிப்பதுபோலவும், அவர்களுடைய துக்கத்தையெல்லாம் போக்குகிறான். இந்த்ரியங்களால் விளையும் அறிவுக்கு விஷயமாகாத மஹானுபாவனான பரமபுருஷனுடைய ஸ்வரூப குண விபூதிகளில் ஏதேனுமொன்றைத் தழுவாத சொற்களெல்லாம் பொய்ச் சொற்களேயல்லாமல், தோஷங்களுக்கு மிடமாயிருக்கும். பகவானுடைய குணங்களை உட்கொள்ளாத கதைகளெல்லாம் பாபிஷ்டகதைகளே. எதில் பகவத் குணங்களின் ஸம்பந்தம் உள்ளதோ, அந்தப் பேச்சே ஸத்யமானது. அதுவே மங்களங்களையெல்லாம் விளைப்

பது. அதுவே புண்யங்களை விளைப்பதும். எதில் உத்தம ஶ்லோகனுன பகவானுடைய புகழ் பாடப்படுகிறதோ, அதுவே அழகியதாம். அதுவே புதிது புதிதாகக் கேட்பவர்களுக்கு ருசியை விளைக்கும். அதுவே அடிக்கடி மனத்திற்கு மஹாநந்தத்தை விளைக்கும். அதுவே மனுஷ்யர்களின் சோகஸாகரத்தை உலர்த்தவல்லது. எந்த வாக்கு அழகிய பதங்கள் அமைந்திருப்பினும், ஜகத்தையெல்லாம் பரிசுத்தஞ் செய்யவல்லதான பகவானுடைய புகழை எவ்விதத்திலும் எடுத்துரைக்கமாட்டாதோ, அந்த வாக்கு காக்கைகள்போன்ற காமுகர்களுக்கு மனக்களிப்பை விளைப்பதாமேயன்றி ஹம்ஸங்கள் போல் பரிசுத்தர்களான ஞானிகளுக்கு அணுகத் தக்கதன்று. தன்னைப்பற்றினவர்களை நழுவவிடாமல் பாதுகாக்குந் தன்மையனுன பரமபுருஷனை எந்த ப்ரபந்தம் எடுத்துரைக்குமோ, அந்தப்ரபந்தத்தில்தான் பரிசுத்தமான மனமுடைய பெரியோர்கள் மனக்களிப்புறுவார்கள் எதில் ஶ்லோகங்கள்தோறும் அபத்தங்கள் இருப்பினும் அளவற்ற கல்யாணகுணங்கள் அமைந்த பரமபுருஷனுடைய புகழை வெளியிடுபவைகளான திருநாமங்கள் திகழ்கின்றனவோ, அந்த ப்ரபந்தம் ஸகல ஜனங்களுடைய பாபத்தையும் போக்கவல்லதாம். பெரியோர்களும் அந்த ப்ரபந்தத்தையே கேட்பார்கள்; கேட்கிறவர்களுக்குத் தாங்களும் சொல்லுவார்கள். சொல்பவரும் கேட்பவரும் இல்லாதபக்ஷத்தில் தாமே தமக்குள் அந்த ப்ரபந்தத்தைப் பாடியனுபவிப்பார்கள். கர்மபந்தத்தையெல்லாம் போக்குவதும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை அடியோடழிப்பதும் பரிசுத்தமுமான ஜ்ஞானயோகமும் தன்னைப் பற்றினவர்களைக் கைவிடாமல் பாதுகாக்குந்தன்மையனுன பரமபுருஷனுடைய குணங்க

ளைக் கேட்பது முதலிய அபிஸந்திகளற்றிருக்குமாயின், அது நிலைப்படாமல் நழுவிப்போமாகையால் நன்கு விளங்காது. இப்படியிருக்கையில், எல்லாவற்றிலும் சிறந்த கர்மமாயினும், பரமபுருஷனிடத்தில் அர்ப்பணஞ் செய்யப் பெருதாயின், ஸர்வகாலமும் கெடுதிகள் நேரக்கூடுமாகையால் துக்கத்தை விளைப்பதாகி எங்ஙனம் விளங்கும்? புகழையும் ஸம்பத்தையும் பெற விரும்பி வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களை அனுஷ்டித்தல் தவம்புரிதல் வேதங்களை ஓதுதல் முதலியவற்றில் ஊக்கமுற்றிருத்தல், பெரிய பரிஶ்ரமமேயாம். புகழும் ஸம்பத்தும் நஶ்வரங்களாகையால் சிறந்த புருஷார்த்தங்களாகமாட்டா. ஆனால் அதற்கு எது பலனென்றால், சொல்லுகிறேன். வர்ணாஶ்ரமதர்மாதிகளின் அனுஷ்டானம், பகவானுடைய குணங்களைக் கீர்த்தனஞ் செய்வது கேட்பது முதலியவற்றை விளைத்து ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு வல்லபனை அப்பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களில் நினைவு மாருதிருக்கச் செய்யுமாயின், அதுவே அதற்குச் சிறந்த பலனும். பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களின் நினைவு மாருதிருக்குமாயின், அது துக்கங்களுக்கு ஹேதுவான பாபங்களையெல்லாம் போக்கும்; ராகத்வேஷாதிகளால் கலக்கமுருமையாகிற சாந்தியை விளைக்கும்; ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களால் தீண்டப்பெருத சுத்தஸத்வத்தை வளர்க்கும், பரமாத்மனிடத்தில் மேலான பக்தியை உண்டாக்கும்; பரமாத்மனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் அவனுடைய ப்ரகாரங்களையும் உள்ளபடி அறிவித்து வைராக்யத்தையும் கொடுக்கும். ப்ராஹ்மணஶ்ரேஷ்டர்களே! நீங்கள் மிகுந்த பாக்யமுடையவர்கள். ஏனென்றால், நீங்கள் பாஹ்யவிஷயங்களின் சிந்தையைத் துறந்து, ஸர்வாந்தராத்மாவும் தன் தேஜஸ்ஸி

னுல் திகழ்பவனும் தனக்கு மேற்பட்ட மற்றொரு தேவதையில்லாதவனும் ஸர்வநியாமகனுமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனை அவனுடைய குணம்ரவணம் முதலிய உபாயங்களால் ஹ்ருதயத்தில் நிலைநிறுத்திக்கொண்டு அவனையே பணிகின்றீர்களல்லவா? பரீக்ஷித்து மன்னவன் ப்ராயோபவேசஞ் செய்யும்பொழுது மஹானுபாவர்களான பல மஹர்ஷிகள் ஸபைகூடி அவர்கள் அனைவரும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் ஸ்ரீசுக மஹர்ஷியின் முகத்தினின்று ஆத்மதத்வத்தை வெளியிடுகிற இந்தப் புராணத்தைக் கேட்டேன். நீங்கள் இப்பொழுது அதை எனக்கு நினைவூட்டினீர்கள். நீங்கள் எனக்கு மஹோபகாரஞ் செய்தீர்கள். ஆத்மதத்வத்தை வெளியிடுகிற இந்தப் புராணத்தை அனுஸந்திக்கையால் நானும் க்ருதார்த்தனானேன். பகவானுடைய செயல்கள் அளவற்றவை. அவையெல்லாம் ப்ரீதியுடன் கீர்த்தனஞ் செய்யத் தகுந்தவை. இத்தகையனும் எங்கும் நிறைந்திருப்பவனாகையால் விஷ்ணுவென்றும் வாஸுதேவனென்றும் பெயர்பெற்றவனுமாகிய பகவானுடைய மஹிமையை வெளியிடுவதாகிய இப்புராணம், கேட்பவர் சொல்லுபவர் ஆகிய இருவர்களுடைய ஸமஸ்த அசுபங்களையும் போக்கவல்லது. இத்தகையதான இப்புராணத்தை உங்களுக்குச் சொன்னேன். இந்தப் புராணத்தை எவன் தினந்தோறும் ஒரு யாமகாலமாவது அல்லது ஒருக்ஷணகாலமாவது பிறரைக் கேட்பிக்கிறானோ, எவன் ம்ரத்தையுடன் கேட்கிறானோ, அவ்விருவரும் தம்மைப் புனிதஞ் செய்வார்கள். இவ்விஷயத்தில் ஸந்தேஹமே இல்லை. த்வாதசியினன்றும் ஏகாதசியினன்றும் இப்புராணத்தைக் கேட்பானாயின், அவன் வாழ்நாள் வளரப்பெறுவான். பாதகியாயினும் வேறொரு ப்ரயோஜனத்தையும்

விரும்பாமல் மனவூக்கத்துடன் இப்புராணத்தைப் படிப்பானாயின், அவன் அந்தப் பாதகத்தினின்று விடுபட்டுப் பரிசுத்தனுவான். புஷ்கரத்திலும் மதுரையிலும் த்வாரகையிலும் உபவாஸமிருந்து மனவூக்கத்துடன் இப்புராணத்தைப் படிப்பானாயின், பயத்தினின்று விடுபடுவான். இந்தப் புராணத்தில் தேவதைகளும் முனிவர்களும்ஸித்தர்களும் ரிஷிகளும் பித்ருக்களும் மன்னவர்களும் நிரூபிக்கப்படுகிறார்களாகையால் அவர்கள் இதைச் சொல்லுகிறவனுக்கும் கேட்கிறவனுக்கும் விருப்பங்களையெல்லாம் கொடுக்கிறார்கள். ப்ராஹ்மணன் ருக்கு யஜுஸ்ஸு, ஸாமம் ஆகிய மூன்று வேதங்களையும் ஓதுவதனால் எந்தப் பலனை அடைவானே, தேனாறுகளும் பாலாறுகளும் நெய்யாறுகளும் அமைந்த அன்னதானத்தினால் எந்தப் பலனை அடைவானே, அந்தப் பலன்களையெல்லாம் இந்தப்புராணத்தைப்படிக்கிறவனும் கேட்கிறவனும் அடைவான். ப்ராஹ்மணன் மனவூக்கத்துடன் இந்தப் புராண ஸம்ஹிதையை ஓதுவானாயின், ஷாட்குண்யபூர்ணனாகிய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவினுடையதென்று யாதொரு ஸ்தானம் கூறப்பட்டிருக்கின்றதோ, அத்தகைய பரமபதத்தைப் பெறுவான். இந்தப் புராணத்தை ப்ராஹ்மணன் ஓதுவானாயின் சிறந்த அறிவையும், க்ஷத்ரியன் ஓதுவானாயின் ஸமுத்ரங்களால் சூழப்பட்ட பூமண்டலத்தையும், வைஸ்யன் ஓதுவானாயின் ஸம்ருத்திகளெல்லாம் அமைந்த பெரிய ப்ரபுத்வத்தையும் பெறுவார்கள். சூத்ரன் கேட்பானாயின் பாதகத்தினின்று விடுபடுவான். மற்ற ப்ரபந்தங்களில் கலிகாலத்தினால் விளையும் பாபங்களின் ஸமூஹங்களைப் போக்குந்தன்மையனும் ஸர்வேஸ்வரனுமாகிய ஸ்ரீஹரி அடிக்கடி நிரூபிக்கப்படுகிறதில்லை. இந்த ப்ரபந்தத்திலோவென்றால், சேதனு

சேதன ரூபமான ஸமஸ்த ப்ரபஞ்சத்தையும் சரீரமாக வுடையவனும் ஷாட்குண்யபரிபூர்ணனுமாகிய அந்த ஸ்ரீ ஹரி தன்னுடைய கதாப்ரஸங்கங்களால் அடிக்கடி நிரூபிக்கப்படுகிறான். (ஆகையால் இந்த ப்ரபந்தத்திற்குச் சொல்லுகிற வைபவங்களெல்லாம் உண்மையே யென்றுணர்க). இங்ஙனம் இந்தப் புராணத்தினால் நன்கு நிரூபிக்கப்பட்ட ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை யுடையவனும் கர்மத்தினால் விளையும் பிறவி முதலிய விகாரங்களற்றவனும் தேசகால வஸ்து பரிச்சேதங்கள் தீண்டப்பெறாதவனும் ப்ரஹ்மதேவன் இந்த்ரன் ருத்ரன் முதலிய தேவதைகளாலும் கரைகாண முடியாத ஸ்தோத்ரங்களுடையவனும் பரமாத்ம தத்வமுமாகிய அத்தகைய அச்சுதனை நான் வணங்குகிறேன். ஸம்ருத்திகள் அமைந்த காலம் ப்ரக்ருதி மஹத்து அஹங்காரம் பஞ்ச பூதங்கள் ஆகிய இவ்வொன்பது சக்திகளால் தன்னிடத்தில் படைக்கப்பட்ட ஜங்கம ஸ்தாவர ரூபமான ப்ரபஞ்சத்தையே ஆதாரமாகவுடையவனும் அஜ்ஞானத்தின் ப்ரஸங்கமே யின்றிய கேவலஜ்ஞானாத்மக தேஜஸ் ஸ்வரூபனும் ஷாட்குண்ய பூர்ணனும் தேவச்ரேஷ்டனும் அனாதியுமாகிய பரமபுருஷனுக்கு நமஸ்காரம். ப்ரஹ்மதேவனும் வருணன் இந்த்ரன் ருத்ரன் இவர்களும் மருத்துக்களும் அங்கங்கள் பதம் க்ரமம் உபநிஷத்துக்கள் இவைகளோடு கூடிய வேதங்களாலும் அவற்றை அனுஸரித்த திவ்யமான ஸ்தோத்ரங்களாலும் எவனைத் துதிக்கின்றார்களோ, ஸாமவேதங்களை ஓதுகிறவர்கள் எவனைப் பாடுகிறார்களோ, யோகிகள் த்யானத்தினால் சஞ்சலமற்று அந்த த்யேயவஸ்துவில் நிலைநின்றிருக்கிற மனத்தினால் எவனை ப்ரத்யக்ஷஞ் செய்கிறார்களோ, தேவகணங்களும் அஸுரகணங்களும் எவனுடைய மஹிமையின் எல்

லையை அறியவில்லையோ; அத்தகைய தேவனுக்கு நமஸ்காரம். முதுகில் சுழல்கின்ற பெரிய மந்தர பர்வதத்தின் சிலைகளுடைய நுனிகள் உறைவதனால் தினவு சொரியப்பெற்று நித்ராஸுகத்தை அனுபவிக்கின்ற கூர்ம ரூபியான பகவான் மூச்சுவிடுகையில், அம்மூச்சுக் காற்றுக்கள் பேரலைகள் எழும்படி ஸமுத்ர ஜலத்தை அசைத்துக் கொண்டிருந்தன; அந்த ஸம்ஸ்காரம் இப்பொழுதும் சிறிது தொடர்ந்து வருவதுபற்றி ஸமுத்ர ஜலம் இப்பொழுதும் மேலுக்குப் போவதும் திரும்பி உள்ளே வருவதுமாகிச் சோம்பலின்றி ஓயாமல் அலைந்துகொண்டே யிருக்கின்றது. இதுவே உண்மை. ஜல ப்ரவாஹம் காற்றினால் பேரலைகள் எழுப்பப்பெற்று மேலெழும்புவதும் அடங்குவதுமாயிருப்பது பொய்யே. அத்தகைய கூர்மரூபியான பகவானுடைய மூச்சுக்காற்றுக்குள் உங்களைப் பாதுகாக்குமாக. புராணங்களின் க்ரந்த ஸங்க்யைகளையும் இப்புராணத்தின் விஷயத்தையும் ப்ரயோஜனத்தையும் இப்புராண ஸ்ரீகோசத்தின் தான மாஹாத்மியத்தையும் இதைப் படித்தல் முதலியவற்றின்மஹிமையையும் தெரிந்து கொள்வீர்களாக. ப்ராஹ்மம் பதினாயிரம் க்ரந்தங்கள் அடங்கியது. பாத்மம் ஐந்து குறைய அறுபதினாயிரம் க்ரந்தங்கள் அடங்கியது. ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் இருபத்து மூவாயிரம் க்ரந்தங்களடங்கியது. சைவம் இருபத்து நாலாயிரம் க்ரந்தங்களடங்கியது. ஸ்ரீபாகவதம் பதினெண்ணாயிரம் க்ரந்தங்களடங்கியது. நாரதபுராணம் இருபத்தையாயிரம் க்ரந்தங்களடங்கியது. மார்க்கண்டேய புராணம் ஒன்பதினாயிரம் க்ரந்தங்களடங்கியது. ஆக்னேய புராணம் பதினையாயிரத்து நானூறு க்ரந்தங்களடங்கியது. பவிஷ்யத் புராணம் பதினாலாயிரத்தைந்நூறு

க்ரந்தங்களடங்கியது. ப்ரஹ்மவைவர்த்தம் பத்தாயிரத்தெண்ணூறு க்ரந்தங்கள் அடங்கியது. லிங்கம் பதினோராயிரங் க்ரந்தங்களடங்கியது. வராஹபுராணம் இருபத்து நாலாயிரம் க்ரந்தங்களடங்கியது. ஸ்காந்தம் நாற்றெண்பத்தோராயிரம் க்ரந்தங்களடங்கியது. வாமனபுராணம் பதினாயிரம் க்ரந்தங்களடங்கியது. கூர்மபுராணம்பதினேழாயிரம்க்ரந்தங்களடங்கியது. மாத்ஸ்யபுராணம் பதினாலாயிரம் க்ரந்தங்களடங்கியது. காருடபுராணம் பத்தொன்பதினாயிரம் க்ரந்தங்களடங்கியது. ப்ரஹ்மாண்டபுராணம் பன்னிரண்டாயிரங் க்ரந்தங்களடங்கியது. இங்ஙனம் புராணங்கள் முழுவதும் நாலு லக்ஷம் க்ரந்தங்களடங்கியவையென்று கூறப்படுகின்றன. அவற்றில் இப்புராணமே பதினெண்ணாயிரங்களடங்கிய ஸ்ரீபாகவதமென்று கூறப்படுகின்றது. பகவான் முன்பு தன்னுடைய நாபீ கமலத்திலிருக்கின்ற ப்ரஹ்ம தேவன் ஸம்ஸாரத்தினின்று பயந்து வருந்துகையில் அவனிடத்தில் கருணை கூர்ந்து இப்புராணத்தை வெளியிட்டான். இப்புராணம் ஆதியிலும் மத்யத்திலும் அவஸானத்திலும் வைராக்யத்தை வெளியிடுகிற பலவகை உபாக்யானங்கள் அடங்கியது. ஆயினும், இது முழுவதும் ஸ்ரீஹரியின் லீலாரூபமான கதைகளின் தொகுதிகளாகிற அம்ருத ப்ரவாஹங்களால் ஸத்புருஷர்களையும் தேவதைகளையும் ஸந்தோஷப்படுத்தவல்லது. ஸமஸ்தவேதங்களிலும் எது ஸாரமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ, ஸ்வரூபத்தினாலும் குணங்களாலும் அளவிறந்திருக்கை சேதனாசேதனரூபமான ஸமஸ்த ப்ரபஞ்சத்திலும் உட்புகுந்து தரித்துக்கொண்டிருக்கை ஆகிய இத்தன்மைகளையே எது அஸாதாரண தர்மமாகவுடையதோ, தன்னோடொத்த வஸ்துவில்லாத அத்தகைய பரவஸ்துவே

இப்புராணத்தில் முக்யமாக நிரூபிக்கப்படுகிற விஷயமாம். அந்த வஸ்துவின் கருணையால் உண்டாகக் கூடிய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த மற்றிருக்கையாகிற முக்தியே இப்புராணத்தைப் படிப்பது இப்புராண ஸ்ரீ கோசத்தைத் தானஞ் செய்வது முதலியவற்றின் முக்யப்ரயோஜனமாம்.

தன்னுடைய அந்தராத்மாவான பரம புருஷனுடைய அனுஸந்தானத்தினாலுண்டான ஸந்தோஷம நிறைந்த மனமுடையவரும் அந்த ஸந்தோஷத்தினால் பகவானை யொழிந்த மற்ற விஷயங்களில் மனப்பற்றைத் துறந்தவரும் பகவானுடைய லீலைகளால் மனம்பறியுண்டவருமாகிய எவர் அப்பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை வெளியிடுவதும் சேதனசேதனங்களில் ஏறிடப்பட்ட ஆகாரங்களை விளக்கிக்காட்டுவதும் பயங்களை யெல்லாம் போக்கவல்லதுமாகிய இப்புராணத்தைக் கருணையினால் வெளியிட்டனரோ; அத்தகையரும் வ்யாஸ மஹர்ஷியின் புதல்வருமாகிய ஸ்ரீ சுகமுனிவரை வணங்குகிறேன.

உத்தரட்டாதி நக்ஷத்ரங் கூடிய பௌர்ணமாஸியினன்று இந்த ஸ்ரீபாகவத ஸ்ரீ கோசத்தை ஸ்வர்ணமயமான ஸிம்ஹாஸனத்தில் வைத்து எவன் தானஞ் செய்கிறானோ, அவன் பரமகதியைப் பெறுவான். அழகியதும் சிறப்புடையதுமாகிய இந்த ஸ்ரீபாகவதபுராணம் எதுவரையில் நேரே புலப்படாதோ, அதுவரையிலுமே ஸத்புருஷர்களின் கூட்டத்தில மற்றப் புராணங்கள் விளக்கமுறும். இந்த ஸ்ரீபாகவத புராணம் ஸமஸ்த வேதாந்தங்களின் ஸாரார்த்தங்களையும் உட்கொண்டிருப்பது. இதன் தாத்பர்யார்த்தங்களாகிற அம்ருதத்தைப் பருகி அதனால் த்ருப்தி அடைந்தவனுக்கு மற்ற

எதிலும் மனப்பிடிப்பு உண்டாகாது. நதிகளுக்குள் கங்கைபோலவும், தேவதைகளுக்குள் அச்சுதன்போலவும், விஷ்ணுபக்தர்களுக்குள் ருத்ரன்போலவும், புராணங்களுக்குள் இந்த ஸ்ரீபாகவதபுராணம் முக்யமானது. இந்த ஸ்ரீபாகவதமென்னும் புராணம் பரமபுருஷனுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை உள்ளபடி நிரூபிக்கையாகிற சோலையும் செல்வமும் அமையப் பெற்றது; ஆனதுபற்றியே மிகவும் பரிசுத்தமானது. இப்புராணம் வைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரியமாயிருக்கும். இதில் பரமஹம்ஸர்களுக்கு ப்ராப்யமான ஜ்ஞானயோகம் முழுவதும் மேலாக நிரூபிக்கப்படுகின்றது. அந்த ஜ்ஞானயோகத்தில் ஆத்ம பரமாத்ம ஜ்ஞானம் வைராக்யம் பக்தி இவைகளோடு கூடிய நிவ்ருத்திமார்க்கம் நன்கு வெளியிடப்பட்டது. அதைக் கேட்கிறவனும் படிக்கிறவனும் ஊக்கத்துடன் அதை ஆராய்ந்தறிகிறவனும் பரமபுருஷனிடத்தில் பக்தி உண்டாகப் பெற்று அதனால் ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுபடுவான். விளக்கு வெளிச்சம் கொடுப்பதுபோல் ஜ்ஞானத்தை அளிக்கவல்ல இப்புராணத்தை எவன் தானே ப்ரஹ்மதேவனுக்கு நேராக உபதேசித்தானோ, மற்றும், எவன் அந்த ப்ரஹ்மதேவ ஸ்வரூபியாயிருந்து நாரதருக்கும், அந்த நாரதஸ்வரூபியாயிருந்து வேதவ்யாஸருக்கும், அந்த வேதவ்யாஸரூபியாயிருந்து சுகமுனிவருக்கும், அந்தச்சுகஸ்வரூபியாயிருந்து பரீக்ஷித்துமன்னவனுக்கும் கருணையினால் இப்புராணத்தை உபதேசித்தானோ; அத்தகையனும் பரிசுத்தனும் ஸர்வாந்தராத்மாவாயிருப்பினும் அவற்றின் தோஷங்கள் தன்மேல் தீண்டப்பெறாதவனும் சோகமற்றவனும் மரணமற்றவனும் என்றும் ஒருவாறாயிருப்பவனும் ப்ரக்ருதிபுருஷர்களைக்காட்டிலும்

விலக்ஷணனுமாகிய பரமபுருஷனை த்யானிப்போமாக. எவன் ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுபடவேண்டுமென்று விரும்புகிற ப்ரஹ்ம தேவனுக்கு இப்புராணத்தைக் கருணையினால் உபதேசித்தாரோ, அத்தகையனும் சேதனு சேதன ரூபமான ப்ரபஞ்சத்தில் அமைந்திருப்பவனும் அந்த ப்ரபஞ்சமெல்லாம் தன்னிடத்தில் அமையப்பெற்றவனும் அவற்றின் தோஷங்கள் தன்மேல் தீண்டப்பெறாமல் திகழ்பவனும் ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிப்பவனும் ஷாட்குண்யபூர்ணனுமாகிய அப்பரமபுருஷனுக்கு நமஸ்காரம். எவர் ஸம்ஸாரமாகிற ஸர்ப்பத்தினால் கடியுண்ட பரீக்ஷித்து மன்னவனை அவ்விஷக் கடியினின்று விடுவித்தாரோ; அத்தகையரும் யோகிகளில் சிறந்தவரும் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபியுமாகிய அந்த ஸ்ரீசுக முனிவர்க்கு நமஸ்காரம். பன்னிரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது ஸ்கந்தமும் முற்றுப் பெற்றது.

இந்த ஸ்ரீபாகவத மஹாபுராணமும் முற்றுபெற்றது.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாய நம :

